Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 4ης Οκτωβρίου 2024*

Περιεχόμενα

I. Το νομικό πλαίσιο . . . 6

A. Η οδηγία 2014/59/ΕΕ . . . 6

B. Ο κανονισμός ΕΜΕ . . . 8

Γ. Το σχέδιο ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων . . . 23

II. Το ιστορικό της διαφοράς . . . 24

A. Η οικονομική κατάσταση της Banco Popular κατά τα έτη 2016 και 2017 . . . 24

B. Η εξέλιξη της διαδικασίας εξυγίανσης . . . 26

Γ. Το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης . . . 28

Δ. Τα πραγματικά περιστατικά μετά την έγκριση του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης . . . 31

III. Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση . . . 31

A. Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου . . . 32

B. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση . . . 33

IV. Αιτήματα των διαδίκων στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας . . . 33

V. Επί της αιτήσεως αναιρέσεως . . . 34

A. Προκαταρκτικές παρατηρήσεις . . . 34

B. Επί του πέμπτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, το οποίο αφορά παράβαση του άρθρου 90 του κανονισμού ΕΜΕ, καθώς και των άρθρων 17, 41 και 52 του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του πρώτου προσθέτου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, και επί του έκτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, το οποίο αφορά παράβαση της κατά το άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωσης αιτιολόγησης . . . 35

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

1. Επί του πέμπτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως 35

α) Επιχειρήματα των διαδίκων 35

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 36

2. Επί του έκτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως 40

α) Επιχειρήματα των διαδίκων 40

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 42

1) Επί του παραδεκτού 42

2) Επί της ουσίας 43

i) Επί της αιτιολογίας του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης 44

ii) Επί της αιτιολογίας της αποφάσεως 2017/1246 46

Γ. Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ 48

1. Επιχειρήματα των διαδίκων 48

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου 49

α) Επί του παραδεκτού 49

β) Επί της ουσίας 49

Δ. Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του κανονισμού ΕΜΕ 51

1. Επιχειρήματα των διαδίκων 51

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου 53

Ε. Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ 55

1. Επιχειρήματα των διαδίκων 55

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου 56

ΣΤ. Επί του πρώτου, του δεύτερου, του τρίτου και του τέταρτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, τα οποία αφορούν παράβαση του άρθρου 20 του κανονισμού ΕΜΕ 59

1. Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως 60

α) Επιχειρήματα των διαδίκων 60

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 62

1) Επί της πρώτης αιτίασης 62

2) Επί της δεύτερης αιτίασης 63

3) Επί της τρίτης αιτίασης 64

4) Επί της τέταρτης αιτίασης 65

5) Επί της πέμπτης αιτίασης 65

2. Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 5, του κανονισμού ΕΜΕ 66

α) Επιχειρήματα των διαδίκων 67

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 67

1) Επί του παραδεκτού 67

2) Επί της ουσίας 67

3. Επί του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 20, παράγραφοι 7 και 9, του κανονισμού ΕΜΕ 69

α) Επιχειρήματα των διαδίκων 69

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 69

4. Επί του τέταρτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 20, παράγραφοι 10 και 11, του κανονισμού ΕΜΕ 70

α) Επιχειρήματα των διαδίκων 70

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 71

Ζ. Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως σχετικά με το αίτημα αποζημίωσης που συνδέεται με την ακύρωση του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης και της απόφασης 2017/1246 72

Η. Επί του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, που αφορά παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας 72

1. Επιχειρήματα των διαδίκων 73

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου 75

α) Επί της πρώτης, της δεύτερης και της τρίτης αιτίασης, σχετικά με παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας 75

β) Επί της τέταρτης αιτίασης, περί διαρροής εσωτερικών πληροφοριών 78

γ) Επί της πέμπτης, της έκτης, της έβδομης και της όγδοης αιτίασης του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως 79

Θ. Επί του δεύτερου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως το οποίο αφορά την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας 80

I. Επί του τρίτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως σχετικά με το αίτημα αποζημίωσης 80

Επί των δικαστικών εξόδων 81

«Αίτηση αναιρέσεως – Οικονομική και νομισματική πολιτική – Τραπεζική ένωση – Κανονισμός (ΕΕ) 806/2014 – Ενιαίος μηχανισμός εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων – Διαδικασία εξυγίανσης που εφαρμόζεται στην περίπτωση που ορισμένη οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης – Έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης για την Banco Popular Español SA – Άρθρο 14 – Στόχοι της εξυγίανσης – Άρθρο 18, παράγραφος 1 – Προϋποθέσεις της έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης – Υποχρεώσεις του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ) και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής – Άρθρο 20 – Αποτιμήσεις για τους σκοπούς της εξυγίανσης – Απαιτήσεις – Άρθρα 88 έως 91 – Υποχρέωση εμπιστευτικότητας – Δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο – Δηλώσεις στον Τύπο»

Στην υπόθεση C-541/22 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 11 Αυγούστου 2022,

Araceli García Fernández, κάτοικος Villanueva de la Cañada (Ισπανία),

Faustino González Parra, κάτοικος Πάλμα ντε Μαγιόρκα (Ισπανία),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, κάτοικος Σεβίλλης (Ισπανία),

Juan Antonio Galán Alcázar, κάτοικος Consuegra (Ισπανία),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, κάτοικος Μαδρίτης (Ισπανία),

Macon SA, με έδρα τη Βαρκελώνη (Ισπανία),

Marta Espejel García, κάτοικος Villanueva de la Cañada,

Memphis Investments Ltd, με έδρα τη Road Town (Βρετανικές Παρθένες Νήσοι),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, κάτοικος Μαδρίτης,

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, κάτοικος Μαδρίτης,

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, κάτοικος Salas de los Infantes (Ισπανία),

María Rosario Mari Juan Domingo, κάτοικος Salas de los Infantes,

εκπροσωπούμενοι από τους S. Cajal Martín, B. M. Cremades Román, J. López Useros και P. Marrodán Lázaro, abogados,

αναιρεσείοντες,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι οι:

Eleveté Invest Group SL, με έδρα τη Μαδρίτη,

Antonio Bail Cajal, κάτοικος Sant Cugat del Vallés (Ισπανία),

Carlos Sobrini Marín, κάτοικος Μαδρίτης,

Edificios 1326 de l'Hospitalet SL, με έδρα τη Hospitalet de Llobregat (Ισπανία),

Juan José Homs Tapias, κάτοικος Manresa (Ισπανία),

Anna María Torras Giro, κάτοικος Manresa,

Marbore 2000 SL, με έδρα τη Hospitalet de Llobregat,

Tristán González del Valle, κάτοικος Μαδρίτης,

προσφεύγοντες-ενάγοντες πρωτοδίκως,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον L. Flynn, την P. Němečková, τους A. Nijenhuis, A. Steiblytė και Δ. Τριανταφύλλου, επικουρούμενους από την A. Manzaneque Valverde και τον J. Rivas Andrés, abogados,

Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ), εκπροσωπούμενο από τις H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R Lapresta Bienz και τον J. Rius Riu, επικουρούμενους από τον F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, καθώς και τους B. Meyring και S. Schelo, Rechtsanwälte,

καθών-εναγόμενοι πρωτοδίκως,

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τον L. Aguilera Ruiz και την M. J. Ruiz Sánchez,

Banco Santander SA, με έδρα τη Santander (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde και D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Arabadjiev, πρόεδρο τμήματος, T. von Danwitz (εισηγητή), P. G. Xuereb, A. Kumin και I. Ziemele, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: T. Ćapeta

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 14ης Μαρτίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, οι Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Araceli García Fernández, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez και María Rosario Mari Juan Domingo ζητούν την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 1ης Ιουνίου 2022, Eleveté Invest Group κ.λπ. κατά Επιτροπής και ΕΣΕ (Τ-523/17, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2022:313), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή τους με αίτημα, πρώτον, την ακύρωση της απόφασης SRB/EES/2017/08 της εκτελεστικής συνόδου του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ), της 7ης Ιουνίου 2017, σχετικά με την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης για την Banco Popular Español SA (στο εξής: επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης), και της απόφασης (ΕΕ) 2017/1246 της Επιτροπής, της 7ης Ιουνίου 2017, για την αποδοχή του καθεστώτος εξυγίανσης για την Banco Popular Español SA (ΕΕ 2017, L 178, σ. 15, και διορθωτικό ΕΕ 2017, L 320, σ. 31), δεύτερον, την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν λόγω των αποφάσεων αυτών και, τρίτον, την ακύρωση της προσωρινής αποτίμησης και την καταβολή αποζημίωσης.

I. Το νομικό πλαίσιο

A. Η οδηγία 2014/59/ΕΕ

2 Το άρθρο 36 της οδηγίας 2014/59/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαΐου 2014, για τη θέσπιση πλαισίου για την ανάκαμψη και την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων επενδύσεων και για την τροποποίηση της οδηγίας 82/891/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών 2001/24/ΕΚ, 2002/47/ΕΚ, 2004/25/ΕΚ, 2005/56/ΕΚ, 2007/36/ΕΚ, 2011/35/ΕΕ, 2012/30/ΕΕ και 2013/36/ΕΕ, καθώς και των κανονισμών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 και (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2014, L 173, σ. 190), το οποίο επιγράφεται «Αποτίμηση για τους σκοπούς της εξυγίανσης», ορίζει στις παραγράφους 14 έως 16 ότι η Ευρωπαϊκή Αρχή Τραπεζών (ΕΑΤ) καταρτίζει σχέδια ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων προκειμένου να εξειδικεύσει τα κριτήρια και τις προϋποθέσεις για τη διενέργεια αποτίμησης του ιδρύματος ή της οντότητας ίδρυμα ή την οντότητα που πρόκειται να υποβληθεί σε εξυγίανση. Στη διάταξη αυτή διευκρινίζεται ότι η ΕΑΤ υποβάλλει τα εν λόγω σχέδια ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η οποία έχει εξουσία εγκρίσεώς τους σύμφωνα με τα άρθρα 10 έως 14 του κανονισμού (ΕΕ) 1093/2010 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Νοεμβρίου 2010, σχετικά με τη

σύσταση Ευρωπαϊκής Εποπτικής Αρχής (Ευρωπαϊκή Αρχή Τραπεζών), την τροποποίηση της απόφασης αριθ. 716/2009/ΕΚ και την κατάργηση της απόφασης 2009/78/ΕΚ της Επιτροπής (ΕΕ 2010, L 331, σ. 12)

3 Τα άρθρα 38 και 39 της οδηγίας αυτής διέπουν την εφαρμογή του εργαλείου πώλησης δραστηριοτήτων από τις εθνικές αρχές εξυγίανσης. Το άρθρο 39 της οδηγίας, με τίτλο «Εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων: διαδικαστικές απαιτήσεις», ορίζει τα εξής:

«1. Υπό την επιφύλαξη της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου, όταν εφαρμόζει το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων σε ίδρυμα ή οντότητα που αναφέρεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο β), γ) ή δ), η αρχή εξυγίανσης θέτει σε πώληση, ή προβαίνει σε ρυθμίσεις για τη θέση σε πώληση των περιουσιακών στοιχείων, δικαιωμάτων, υποχρεώσεων, μετοχών ή άλλων [τίτλων] του ιδρύματος που σκοπεύει να μεταφέρει η αρχή. Ομάδες δικαιωμάτων, περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων δύνανται να τεθούν σε πώληση χωριστά.

2. Υπό την επιφύλαξη του πλαισίου της [Ευρωπαϊκής] Ένωσης σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις, ανάλογα με την περίπτωση, η θέση σε πώληση που αναφέρεται στην παράγραφο 1 πραγματοποιείται σύμφωνα με τα ακόλουθα κριτήρια:

α) είναι όσο το δυνατόν διαφανέστερη και δεν αλλοιώνει ουσιαστικά την εικόνα των περιουσιακών στοιχείων, των δικαιωμάτων, των υποχρεώσεων, των μετοχών ή των άλλων [τίτλων] του ιδρύματος που σκοπεύει να μεταφέρει η αρχή, έχοντας υπόψη τις περιστάσεις, και ιδίως την ανάγκη να διατηρηθεί η χρηματοπιστωτική σταθερότητα·

β) δεν ευνοεί αδικαιολόγητα κάποιους δυνητικούς αγοραστές ούτε δημιουργεί διακρίσεις μεταξύ τους·

γ) δεν επηρεάζεται από συγκρούσεις συμφερόντων·

δ) δεν προσφέρει τυχόν αθέμιτο πλεονέκτημα σε δυνητικό αγοραστή·

ε) λαμβάνει υπόψη την ανάγκη να πραγματοποιηθεί ταχέως η δράση εξυγίανσης·

στ) στοχεύει στη μεγιστοποίηση, κατά το δυνατόν, της τιμής πώλησης των σχετικών μετοχών ή των άλλων [τίτλων], των περιουσιακών στοιχείων, δικαιωμάτων ή υποχρεώσεων.

Υπό την επιφύλαξη του στοιχείου β′ της παρούσας παραγράφου, οι αρχές που καθορίζονται στην παρούσα παράγραφο δεν εμποδίζουν την αρχή εξυγίανσης να αποκλείσει συγκεκριμένους δυνητικούς αγοραστές. […]

3. Η αρχή εξυγίανσης δύναται να εφαρμόζει το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων χωρίς να συμμορφώνεται με τις απαιτήσεις για τη θέση σε πώληση που καθορίζονται στην παράγραφο 1, όταν διαπιστώνει ότι η συμμόρφωση με τις εν λόγω απαιτήσεις ενδέχεται να υπονομεύσει έναν ή περισσότερους από τους στόχους εξυγίανσης, και ειδικότερα εάν πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) όταν θεωρεί ότι υπάρχει ουσιαστική απειλή για τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα, προερχόμενη ή επιδεινούμενη από την πτώχευση ή πιθανή πτώχευση του ιδρύματος υπό εξυγίανση· και

β) όταν θεωρεί ότι η συμμόρφωση με τις απαιτήσεις αυτές ενδέχεται να υπονομεύσει την αποτελεσματικότητα του εργαλείου πώλησης δραστηριοτήτων ως προς την αντιμετώπιση της απειλής αυτής ή την επίτευξη του στόχου της εξυγίανσης που αναφέρεται στο άρθρο 31 παράγραφος 2, στοιχείο β′.

[…]»

Β. Ο κανονισμός ΕΜΕ

4 Οι αιτιολογικές σκέψεις 7, 13 έως 15, 24, 26, 52, 53, 58, 89 και 116 του κανονισμού (ΕΕ) 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 2014, περί θεσπίσεως ενιαίων κανόνων και διαδικασίας για την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων στο πλαίσιο ενός Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης και ενός Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης και τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 (ΕΕ 2014, L 225, σ. 1, στο εξής: κανονισμός ΕΜΕ), έχουν ως εξής:

«(7) Ως πρώτο βήμα προς μια τραπεζική ένωση, ο ενιαίος εποπτικός μηχανισμός (ΕΕΜ) που θεσπίστηκε με τον [κανονισμό (ΕΕ) 1024/2013 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2013, για την ανάθεση ειδικών καθηκόντων στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα σχετικά με τις πολιτικές που αφορούν την προληπτική εποπτεία των πιστωτικών ιδρυμάτων (ΕΕ 2013, L 287, σ. 63)], διασφαλίζει ότι η πολιτική της Ένωσης σχετικά με την προληπτική εποπτεία των πιστωτικών ιδρυμάτων τίθεται σε εφαρμογή με συνοχή και αποτελεσματικότητα, ότι το ενιαίο εγχειρίδιο κανόνων για τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες εφαρμόζεται κατά τον ίδιο τρόπο στα κράτη μέλη της ευρωζώνης και στα εκτός ευρωζώνης κράτη μέλη που επιλέγουν να συμμετάσχουν στον ΕΕΜ (συμμετέχοντα κράτη μέλη) και ότι τα εν λόγω πιστωτικά ιδρύματα υπόκεινται σε εποπτεία ύψιστης ποιότητας.

[…]

(13) Προκειμένου να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη στον τραπεζικό κλάδο και η αξιοπιστία του, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) προβαίνει σε ενδελεχή αξιολόγηση των ισολογισμών όλων των τραπεζών που υπόκεινται σε άμεση εποπτεία. Η αξιολόγηση αυτή θα πρέπει να παρέχει διαβεβαίωση σε όλους τους ενδιαφερομένους ότι οι τράπεζες που υπάγονται στον ΕΕΜ και συνεπώς εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του ενιαίου μηχανισμού εξυγίανσης (ΕΜΕ) είναι θεμελιωδώς υγιείς και αξιόπιστες.

(14) Μετά τη σύσταση του ΕΕΜ με τον κανονισμό [1024/2013] σύμφωνα με τον οποίο οι τράπεζες των συμμετεχόντων κρατών μελών εποπτεύονται είτε σε κεντρικό επίπεδο από την ΕΚΤ είτε από τις εθνικές αρμόδιες αρχές στο πλαίσιο του ΕΕΜ, υπάρχει απόκλιση μεταξύ της εποπτείας των εν λόγω τραπεζών από την Ένωση και της εθνικής μεταχείρισης των εν λόγω τραπεζών στο πλαίσιο των διαδικασιών εξυγίανσης, σύμφωνα με την οδηγία [2014/59], η οποία θα αντιμετωπιστεί με τη σύσταση του ΕΜΕ.

(15) Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται μόνο στις τράπεζες που τελούν υπό την άμεση εποπτεία της ΕΚΤ ή της εθνικής αρμόδιας αρχής στα κράτη μέλη που έχουν νόμισμα το ευρώ ή στα κράτη μέλη που δεν έχουν νόμισμα το ευρώ αλλά έχουν συνάψει στενή συνεργασία σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού [1024/2013]. Το πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού συνδέεται με το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού [1024/2013]. Πράγματι, λαμβανομένου υπόψη του μεγάλου βαθμού συνύφανσης ανάμεσα στα εποπτικά καθήκοντα του ΕΕΜ και τη δράση εξυγίανσης, η δημιουργία ενός κεντρικού συστήματος

εποπτείας, βάσει του άρθρου 127, παράγραφος 6, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ), έχει θεμελιώδη σημασία για τη διαδικασία εναρμόνισης της εξυγίανσης στα συμμετέχοντα κράτη μέλη. Το γεγονός ότι οι οντότητες που καλύπτονται από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού [1024/2013] υπάγονται στην εποπτεία του ΕΕΜ συνιστά ιδιαίτερο χαρακτηριστικό που τις τοποθετεί σε θέση αντικειμενικώς ιδιαίτερη για τους σκοπούς της εξυγίανσης. Είναι απαραίτητο να εγκριθούν μέτρα για τη σύσταση ενιαίου μηχανισμού εξυγίανσης για όλα τα κράτη μέλη που συμμετέχουν στον ΕΕΜ ώστε να διευκολυνθεί η σωστή και σταθερή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς.

[…]

24) Δεδομένου ότι μόνο τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν να καθορίσουν την πολιτική εξυγίανσης που εφαρμόζεται στην Ένωση και ότι εξακολουθεί να υπάρχει κάποια διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την υιοθέτηση κάθε συγκεκριμένου καθεστώτος εξυγίανσης, είναι αναγκαίο να προβλεφθεί η ενδεικνυόμενη συμμετοχή του [Ευρωπαϊκού] Συμβουλίου και της Επιτροπής, ως θεσμικών οργάνων που μπορούν να έχουν εκτελεστικές αρμοδιότητες σύμφωνα με το άρθρο 291 ΣΛΕΕ. Η αξιολόγηση των στοιχείων διακριτικής ευχέρειας στις αποφάσεις περί εξυγίανσης που λαμβάνονται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να διενεργείται από την Επιτροπή. Λόγω του σημαντικού αντικτύπου των αποφάσεων περί εξυγίανσης στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα των κρατών μελών και της Ένωσης στο σύνολό της, καθώς και στη δημοσιονομική κυριαρχία των κρατών μελών, είναι σημαντικό να ανατεθεί στο Συμβούλιο η εκτελεστική αρμοδιότητα να λαμβάνει ορισμένες αποφάσεις σχετικά με την εξυγίανση. Θα πρέπει συνεπώς να εναπόκειται στο Συμβούλιο, ύστερα από πρόταση της Επιτροπής, να ασκεί ουσιαστικό έλεγχο στις εκτιμήσεις του Συμβουλίου Εξυγίανσης σχετικά με την ύπαρξη λόγων δημόσιου συμφέροντος και να αξιολογεί κάθε σημαντική αλλαγή του ύψους των πόρων του [Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης, στο εξής: Ταμείο] που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν σε μια συγκεκριμένη δράση εξυγίανσης. Επιπλέον, πρέπει να ανατίθεται στην Επιτροπή η εξουσία να εκδίδει κατ' εξουσιοδότηση πράξεις ώστε να εξειδικεύονται περαιτέρω τα κριτήρια ή οι προϋποθέσεις βάσει των οποίων το Συμβούλιο Εξυγίανσης ασκεί τις διάφορες αρμοδιότητές του. Αυτή η ανάθεση καθηκόντων εξυγίανσης δεν θα πρέπει με κανένα τρόπο να παρεμποδίζει τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών. Η ΕΑΤ πρέπει συνεπώς να διατηρήσει τον ρόλο της καθώς και τις υφιστάμενες αρμοδιότητες και καθήκοντά της: πρέπει να αναπτύσσει και να συμβάλλει στη συνεπή εφαρμογή της ενωσιακής νομοθεσίας που ισχύει σε όλα τα κράτη μέλη και να προωθεί τη σύγκλιση των πρακτικών εξυγίανσης σε ολόκληρη την Ένωση.

[…]

(26) Η ΕΚΤ, ως επόπτης εντός του ΕΕΜ, και το Συμβούλιο Εξυγίανσης πρέπει να είναι σε θέση να αξιολογήσουν εάν ένα πιστωτικό ίδρυμα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης και εάν δεν υπάρχει εύλογη προοπτική η οποιαδήποτε εναλλακτική δράση του ιδιωτικού τομέα ή τα εποπτικά μέτρα να αποτρέψουν την πτώχευση εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, εάν θεωρεί ότι πληρούνται όλα τα κριτήρια για την ενεργοποίηση εξυγίανσης, θα πρέπει να εγκρίνει το καθεστώς εξυγίανσης. Η διαδικασία έγκρισης του καθεστώτος εξυγίανσης, στην οποία συμμετέχουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, ενισχύει την απαραίτητη επιχειρησιακή ανεξαρτησία του Συμβουλίου Εξυγίανσης ενώ ταυτόχρονα τηρεί την αρχή της ανάθεσης εξουσιών σε επικουρικά όργανα σύμφωνα με την ερμηνεία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. […]

[…]

(52) Ο ΕΜΕ θα πρέπει να βασίζεται στα πλαίσια του κανονισμού [1024/2013] και της οδηγίας [2014/59]. Ως εκ τούτου, το Συμβούλιο [Εξυγίανσης] θα πρέπει να έχει τη δυνατότητα να παρεμβαίνει έγκαιρα, σε περίπτωση επιδείνωσης της χρηματοπιστωτικής κατάστασης ή της φερεγγυότητας μιας οντότητας. Οι πληροφορίες που το Συμβούλιο λαμβάνει από τις εθνικές αρχές εξυγίανσης ή από την ΕΚΤ σε αυτό το στάδιο, είναι απαραίτητες για τον καθορισμό των ενεργειών στις οποίες ενδέχεται να προβεί για την προετοιμασία της εξυγίανσης της σχετικής οντότητας.

(53) Για να εξασφαλιστεί ανάληψη ταχείας δράσης εξυγίανσης όταν τούτο καθίσταται αναγκαίο, το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να παρακολουθεί εκ του σύνεγγυς, σε συνεργασία με την ΕΚΤ ή τη σχετική εθνική αρμόδια αρχή, την κατάσταση των οικείων οντοτήτων και τη συμμόρφωσή τους με κάθε μέτρο έγκαιρης παρέμβασης που λαμβάνεται υπέρ αυτών. Όταν προσδιορίζει κατά πόσον μια δράση του ιδιωτικού τομέα θα μπορούσε να αποτρέψει σε εύλογο χρονικό διάστημα την πτώχευση μιας οντότητας, η ενδεδειγμένη αρχή θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη την αποτελεσματικότητα των μέτρων έγκαιρης παρέμβασης που ελήφθησαν εντός του χρονικού πλαισίου που είχε καθορίσει η αρμόδια αρχή.

[…]

(58) Η εκκαθάριση προβληματικής οντότητας με συνήθεις διαδικασίες αφερεγγυότητας θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα, να διακόψει την παροχή βασικών υπηρεσιών και να βλάψει την προστασία των καταθετών. Σε αυτή την περίπτωση, η εφαρμογή εργαλείων εξυγίανσης είναι θέμα δημοσίου συμφέροντος. Επομένως, στόχοι της εξυγίανσης θα πρέπει να είναι η διασφάλιση της συνέχισης των βασικών χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών, η διατήρηση της σταθερότητας του χρηματοπιστωτικού συστήματος, η μείωση του ηθικού κινδύνου με την ελαχιστοποίηση της εξάρτησης των προβληματικών οντοτήτων από δημόσια χρηματοπιστωτική στήριξη και η προστασία των καταθετών.

[…]

(89) Προκειμένου να ενισχυθεί η αποτελεσματικότητα του ΕΜΕ, το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να συνεργάζεται στενά με την ΕΑΤ, σε όλες τις περιστάσεις. […] Επιπλέον, το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να συνεργάζεται στενά με την ΕΚΤ και τις άλλες αρχές που εξουσιοδοτούνται να εποπτεύουν τις οντότητες στο πλαίσιο του ΕΕΜ, ιδίως ομίλους που υπόκεινται στην ενοποιημένη εποπτεία από την ΕΚΤ. Για την αποτελεσματική διαχείριση της διαδικασίας εξυγίανσης των προβληματικών τραπεζών, το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να συνεργάζεται με τις εθνικές αρχές εξυγίανσης, σε όλα τα στάδια της διαδικασίας εξυγίανσης. Ως εκ τούτου, η συνεργασία αυτή είναι αναγκαία όχι μόνο για την εφαρμογή των αποφάσεων εξυγίανσης που λαμβάνονται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης, αλλά επίσης και πριν από την έκδοση οποιασδήποτε απόφασης εξυγίανσης, κατά το στάδιο του σχεδιασμού της εξυγίανσης ή κατά τη φάση της έγκαιρης παρέμβασης. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης θα πρέπει να μπορεί να συνεργάζεται με τις σχετικές αρχές εξυγίανσης και τις διευκολύνσεις που χρηματοδοτούν την άμεση ή έμμεση δημόσια χρηματοπιστωτική στήριξη.

(116) Οι δράσεις εξυγίανσης θα πρέπει να κοινοποιούνται δεόντως και, εκτός των περιορισμένων εξαιρέσεων που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό, να γνωστοποιούνται στο κοινό. Ωστόσο, δεδομένου ότι οι πληροφορίες που λαμβάνονται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης, τις εθνικές αρχές εξυγίανσης και τους επαγγελματικούς συμβούλους τους κατά τη διαδικασία εξυγίανσης πιθανόν να είναι ευαίσθητες, πριν από τη γνωστοποίηση στο κοινό της απόφασης εξυγίανσης, οι εν λόγω πληροφορίες θα πρέπει να υπόκεινται στις απαιτήσεις επαγγελματικού απορρήτου. Το γεγονός ότι οι πληροφορίες σχετικά με το περιεχόμενο και τις λεπτομέρειες των σχεδίων εξυγίανσης και το αποτέλεσμα οποιασδήποτε αξιολόγησης των σχεδίων αυτών ενδέχεται να έχουν σημαντικό αντίκτυπο, ιδίως στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, χρειάζεται να ληφθεί υπόψη. Κάθε πληροφορία που παρέχεται σχετικά με μια απόφαση πριν τη λήψη της, είτε πρόκειται για το κατά πόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις εξυγίανσης είτε για τη χρησιμοποίηση ενός συγκεκριμένου εργαλείου ή την ανάληψη οποιασδήποτε δράσης στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, θα πρέπει να θεωρείται ότι έχει αντίκτυπο στα δημόσια και ιδιωτικά συμφέροντα που αφορά η δράση. Ωστόσο, και μόνο η πληροφορία ότι το Συμβούλιο Εξυγίανσης και οι εθνικές αρχές εξυγίανσης εξετάζουν μια συγκεκριμένη οντότητα θα μπορούσε να έχει δυσμενείς επιπτώσεις στην οντότητα αυτή. Χρειάζονται επομένως κατάλληλοι μηχανισμοί για τη διασφάλιση της εμπιστευτικότητας τέτοιων πληροφοριών, όπως σχετικά με το περιεχόμενο και τις λεπτομέρειες σχεδίων εξυγίανσης ή το αποτέλεσμα μιας σχετικής αξιολόγησης.»

5 Σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ, το ΕΣΕ υπόκειται, όπως επίσης το Συμβούλιο και η Επιτροπή, αφενός, σε δεσμευτικά ρυθμιστικά και εκτελεστικά τεχνικά πρότυπα που καταρτίζονται από την ΕΑΤ και εκδίδονται από την Επιτροπή, σύμφωνα με τον κανονισμό 1093/2010, και, αφετέρου, στις κατευθυντήριες γραμμές και τις συστάσεις που εκδίδει η ΕΑΤ σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού αυτού.

6 Το άρθρο 14 του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Στόχοι της εξυγίανσης», ορίζει τα εξής:

«1. Όταν ενεργούν στο πλαίσιο της διαδικασίας εξυγίανσης που αναφέρεται στο άρθρο 18, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης, σε σχέση με τις αντίστοιχες αρμοδιότητές τους, λαμβάνουν υπόψη τους στόχους της εξυγίανσης και επιλέγουν τα εργαλεία εξυγίανσης και τις εξουσίες εξυγίανσης που επιτυγχάνουν, κατά τη γνώμη τους, καλύτερα τους στόχους εξυγίανσης που αντιστοιχούν στις περιστάσεις της κάθε περίπτωσης.

2. Οι στόχοι της εξυγίανσης που αναφέρονται στην παράγραφο 1 είναι οι εξής:

α) να διασφαλιστεί η συνέχεια των κρίσιμων λειτουργιών·

β) να αποφευχθούν σημαντικές δυσμενείς επιπτώσεις στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα, ιδίως με την πρόληψη της μετάδοσης, μεταξύ άλλων στις υποδομές της αγοράς, και με τη διατήρηση της πειθαρχίας στην αγορά·

γ) να προστατευθούν οι δημόσιοι πόροι, με την ελαχιστοποίηση της εξάρτησης από έκτακτη δημόσια χρηματοπιστωτική στήριξη·

δ) να προστατευθούν οι καταθέτες που καλύπτονται από την [οδηγία 2014/49/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Απριλίου 2014, περί των συστημάτων εγγύησης των καταθέσεων (ΕΕ 2014, L 173, σ. 149)] και οι επενδυτές που καλύπτονται από την [οδηγία 97/9/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 3ης Μαρτίου 1997, σχετικά με τα συστήματα αποζημίωσης των επενδυτών (ΕΕ 1997, L 84, σ. 22)]·

ε) να προστατευθούν τα κεφάλαια των πελατών και τα περιουσιακά στοιχεία των πελατών.

Για την επίτευξη των στόχων που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης, επιδιώκουν να ελαχιστοποιήσουν το κόστος της εξυγίανσης και να αποφύγουν την άσκοπη καταστροφή της αξίας εκτός αν είναι αναγκαίο για την επίτευξη των στόχων της εξυγίανσης.

3. Υπό την επιφύλαξη των διαφόρων διατάξεων του παρόντος κανονισμού, οι στόχοι εξυγίανσης είναι ίσης σημασίας, και εξισορροπούνται δεόντως, ανάλογα με τη φύση και τις περιστάσεις της κάθε περίπτωσης.»

7 Το άρθρο 15 του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο επιγράφεται «Γενικές αρχές που διέπουν την εξυγίανση», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Όταν ενεργούν στο πλαίσιο της διαδικασίας εξυγίανσης που αναφέρεται στο άρθρο 18, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης λαμβάνουν όλα τα ενδεδειγμένα μέτρα ώστε να διασφαλίσουν ότι η δράση εξυγίανσης αναλαμβάνεται σύμφωνα με τις ακόλουθες αρχές:

α) οι μέτοχοι του ιδρύματος υπό εξυγίανση αναλαμβάνουν πρώτοι τις ζημίες·

[…]».

8 Το άρθρο 18 του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικασία εξυγίανσης», ορίζει τα εξής:

«1. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης σύμφωνα με την παράγραφο 6 όσον αφορά τις οντότητες και τους ομίλους του άρθρου 7, παράγραφος 2, καθώς και τις οντότητες και τους ομίλους του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο β), και παράγραφος 5, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή των εν λόγω παραγράφων, μόνο εάν εκτιμήσει, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, και αφού λάβει κοινοποίηση σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο ή ιδία πρωτοβουλία, ότι πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) η οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης·

β) έχοντας υπόψη το χρονοδιάγραμμα και όλες τις σχετικές περιστάσεις, δεν υπάρχει καμία εύλογη προοπτική ότι με εναλλακτικά μέτρα του ιδιωτικού τομέα, συμπεριλαμβανομένων μέτρων ΘΣΠ [θεσμικού συστήματος προστασίας], ή με δράση των αρχών εποπτείας (συμπεριλαμβανομένων των μέτρων έγκαιρης παρέμβασης ή της απομείωσης ή μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων σύμφωνα με το άρθρο 21, που αναλαμβάνεται έναντι της οντότητας, θα αποφευχθεί η πτώχευση της οντότητας εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος·

γ) η δράση εξυγίανσης είναι αναγκαία για λόγους δημοσίου συμφέροντος, σύμφωνα με την παράγραφο 5.

Η ΕΚΤ εκτιμά ότι πληρούται η προϋπόθεση του πρώτου εδαφίου στοιχείο α) μετά από διαβούλευση με το Συμβούλιο Εξυγίανσης. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, μπορεί να προβεί στην εκτίμηση αυτή μόνο αφού ενημερώσει την ΕΚΤ σχετικά με την πρόθεσή του και μόνον εφόσον η ΕΚΤ, εντός τριών ημερολογιακών ημερών από την παραλαβή της πληροφορίας, δεν προβεί στην εν λόγω εκτίμηση. Η ΕΚΤ παρέχει χωρίς καθυστέρηση στο Συμβούλιο Εξυγίανσης κάθε σχετική πληροφορία την οποία ζητά το τελευταίο για να τεκμηριώσει την εκτίμησή του.

Εάν η ΕΚΤ εκτιμά ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις του πρώτου εδαφίου στοιχείο α) όσον αφορά οντότητα ή όμιλο που αναφέρεται στο πρώτο εδάφιο, ανακοινώνει χωρίς καθυστέρηση την εκτίμηση αυτή στην Επιτροπή και στο Συμβούλιο Εξυγίανσης.

Το Συμβούλιο Εξυγίανσης, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, ή, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης, διαπιστώνουν ότι πληρούται η προϋπόθεση του πρώτου εδαφίου στοιχείου β) σε στενή συνεργασία με την ΕΚΤ. Η ΕΚΤ μπορεί επίσης να ενημερώσει το Συμβούλιο Εξυγίανσης ή τις ενδιαφερόμενες εθνικές αρχές εξυγίανσης ότι εκτιμά πως πληρούται η προϋπόθεση του εν λόγω στοιχείου.

2. Με την επιφύλαξη των περιπτώσεων κατά τις οποίες η ΕΚΤ έχει αποφασίσει να ασκήσει άμεσα τα εποπτικά της καθήκοντα σε σχέση με πιστωτικά ιδρύματα σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 5, στοιχείο β), του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1024/2013, σε περίπτωση παραλαβής κοινοποίησης σύμφωνα με την παράγραφο 1, ή εάν το Συμβούλιο Εξυγίανσης προτίθεται να προβεί σε εκτίμηση δυνάμει της παραγράφου 1 ή ιδία πρωτοβουλία όσον αφορά οντότητα ή όμιλο που αναφέρεται στο άρθρο 7, παράγραφος 3, το Συμβούλιο Εξυγίανσης ανακοινώνει χωρίς καθυστέρηση την εκτίμηση αυτή στην ΕΚΤ.

[…]

4. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, στοιχείο α), η οντότητα θεωρείται ότι τελεί υπό πτώχευση ή ενδέχεται να πτωχεύσει σε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) η οντότητα παραβιάζει ή υπάρχουν αντικειμενικά στοιχεία που υποστηρίζουν τη διαπίστωση ότι το ίδρυμα θα παραβιάσει, στο εγγύς μέλλον, τις απαιτήσεις για τη διατήρηση της άδειας λειτουργίας, κατά τρόπο που θα δικαιολογούσε την ανάκληση της άδειας λειτουργίας από την ΕΚΤ, επειδή, μεταξύ άλλων, το ίδρυμα έχει υποστεί ή πιθανόν να υποστεί ζημίες οι οποίες θα εξαντλήσουν όλα τα ίδια κεφάλαια ή σημαντικό μέρος τους·

β) τα περιουσιακά στοιχεία της οντότητας υπολείπονται, ή υπάρχουν αντικειμενικά στοιχεία που οδηγούν στη διαπίστωση ότι τα περιουσιακά στοιχεία της οντότητας πρόκειται, στο εγγύς μέλλον, να υπολείπονται των υποχρεώσεών του·

γ) η οντότητα δεν είναι σε θέση ή υπάρχουν αντικειμενικά στοιχεία που υποστηρίζουν το συμπέρασμα ότι η οντότητα πρόκειται, στο εγγύς μέλλον, να μην είναι σε θέση να εξοφλήσει τις οφειλές της ή να ανταποκριθεί σε άλλες υποχρεώσεις της όταν καθίστανται απαιτητές;

δ) απαιτείται έκτακτη δημόσια χρηματοπιστωτική στήριξη εκτός εάν, προκειμένου να αντιμετωπιστεί σοβαρή διαταραχή στην οικονομία ενός κράτους μέλους και να διατηρηθεί η χρηματοπιστωτική σταθερότητα, η εν λόγω έκτακτη δημόσια χρηματοπιστωτική στήριξη λαμβάνει μία από τις ακόλουθες μορφές […]

[…]

5. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, στοιχείο γ), του παρόντος άρθρου, μια δράση εξυγίανσης αντιμετωπίζεται ως δράση δημόσιου συμφέροντος εάν είναι αναγκαία για την επίτευξη ενός ή περισσότερων στόχων εξυγίανσης κατά το άρθρο 14, και αναλογική προς αυτούς, ενώ με την εκκαθάριση της οντότητας σύμφωνα με τις κανονικές διαδικασίες αφερεγγυότητας δεν θα επιτυγχάνονταν αυτοί οι στόχοι εξυγίανσης στον ίδιο βαθμό.

6. Εάν πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 1, το Συμβούλιο Εξυγίανσης εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης. Το καθεστώς εξυγίανσης:

α) θέτει την οντότητα υπό εξυγίανση·

β) καθορίζει τον τρόπο εφαρμογής των εργαλείων εξυγίανσης στο ίδρυμα υπό εξυγίανση που αναφέρεται στο άρθρο 22, παράγραφος 2, ειδικότερα δε ενδεχόμενες εξαιρέσεις από την εφαρμογή του εργαλείου διάσωσης με ίδια μέσα σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφοι 5 και 14·

γ) καθορίζει τη χρήση του Ταμείου για τη στήριξη της δράσης εξυγίανσης σύμφωνα με το άρθρο 76 και σύμφωνα με απόφαση της Επιτροπής που λαμβάνεται βάσει του άρθρου 19.

7. Αμέσως μετά την έγκριση του καθεστώτος εξυγίανσης, το Συμβούλιο Εξυγίανσης το διαβιβάζει στην Επιτροπή.

Εντός 24 ωρών από τη διαβίβαση του καθεστώτος εξυγίανσης εκ μέρους του Συμβουλίου Εξυγίανσης, η Επιτροπή είτε αποδέχεται το καθεστώς εξυγίανσης είτε διατυπώνει αντιρρήσεις όσον αφορά τις πτυχές του καθεστώτος εξυγίανσης οι οποίες υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια, στις περιπτώσεις που δεν καλύπτονται από το τρίτο εδάφιο της παρούσας παραγράφου.

Εντός 12 ωρών από τη διαβίβαση του καθεστώτος εξυγίανσης εκ μέρους του Συμβουλίου Εξυγίανσης, η Επιτροπή μπορεί να προτείνει στο Συμβούλιο:

α) να προβάλει αντιρρήσεις ως προς το καθεστώς εξυγίανσης λόγω του ότι το καθεστώς εξυγίανσης που ενέκρινε το Συμβούλιο Εξυγίανσης δεν πληροί το κριτήριο του δημόσιου συμφέροντος που αναφέρεται στην παράγραφο 1, στοιχείο γ)·

β) να εγκρίνει ή να αντιταχθεί σε σημαντική τροποποίηση του ύψους των πόρων του Ταμείου που προβλέπονται στο καθεστώς εξυγίανσης του Συμβουλίου Εξυγίανσης.

[…]

8. Όταν το Συμβούλιο προβάλει αντιρρήσεις ως προς το να τεθεί ένα ίδρυμα υπό εξυγίανση επειδή δεν πληρούται το κριτήριο δημόσιου συμφέροντος που αναφέρεται στην παράγραφο 1 στοιχείο γ), η σχετική οντότητα τίθεται υπό κανονική διαδικασία εκκαθάρισης σύμφωνα με την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία.

9. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης διασφαλίζει τη λήψη των αναγκαίων μέτρων για τη λειτουργία του μηχανισμού εξυγίανσης εκ μέρους των οικείων εθνικών αρχών εξυγίανσης. Το καθεστώς εξυγίανσης απευθύνεται στις οικείες εθνικές αρχές εξυγίανσης και καθοδηγεί τις εν λόγω αρχές, οι οποίες λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για την υλοποίηση της απόφασης του Συμβουλίου Εξυγίανσης σύμφωνα με το άρθρο 29, με την άσκηση εξουσιών εξυγίανσης. Εάν χορηγείται κρατική ενίσχυση ή ενίσχυση από το Ταμείο, το Συμβούλιο Εξυγίανσης ενεργεί σύμφωνα με απόφαση της Επιτροπής περί της εν λόγω ενίσχυσης.

10. Η Επιτροπή έχει την εξουσία να λάβει από το Συμβούλιο Εξυγίανσης όποια πληροφορία θεωρεί συναφή με την εκτέλεση των καθηκόντων της δυνάμει του παρόντος κανονισμού. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης έχει την εξουσία να λάβει από οιοδήποτε άτομο, σύμφωνα με το κεφάλαιο 5 του παρόντος τίτλου, κάθε πληροφορία αναγκαία για την προετοιμασία και τη λήψη απόφασης σχετικά με δράση εξυγίανσης, συμπεριλαμβανομένων επικαιροποιήσεων και συμπληρωματικών πληροφοριών που προβλέπονται στα σχέδια εξυγίανσης.»

9 Το άρθρο 19 του κανονισμού ΕΜΕ, το επιγράφεται «Κρατική ενίσχυση και ενίσχυση από το Ταμείο», ορίζει τα εξής:

«1. Αν η δράση εξυγίανσης συνεπάγεται τη χορήγηση κρατικής ενίσχυσης σύμφωνα με το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ή ενίσχυσης από το Ταμείο σύμφωνα με την παράγραφο 3 του παρόντος άρθρου, η έγκριση του καθεστώτος εξυγίανσης σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 6, του παρόντος κανονισμού μπορεί να γίνει μόνον αφού προηγουμένως η Επιτροπή θα έχει εγκρίνει θετική ή υπό όρους απόφαση όσον αφορά τη συμβατότητα μιας τέτοιας ενίσχυσης με την εσωτερική αγορά.

[…]

3. Στον βαθμό που η δράση εξυγίανσης, όπως προτείνεται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης, συνεπάγεται τη χρήση του Ταμείου, το Συμβούλιο Εξυγίανσης γνωστοποιεί στην Επιτροπή την προτεινόμενη χρήση του Ταμείου. Η γνωστοποίηση εκ μέρους του Συμβουλίου Εξυγίανσης περιλαμβάνει όλες τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες προκειμένου να είναι σε θέση η Επιτροπή να προβεί στις εκτιμήσεις της σύμφωνα με την παρούσα παράγραφο.

[…]»

10 Το άρθρο 20 του κανονισμού ΕΜΕ, με τίτλο «Αποτίμηση για τους σκοπούς της εξυγίανσης», ορίζει τα εξής:

«1. Προτού αποφασίσει να αναλάβει δράση εξυγίανσης ή να ασκήσει την εξουσία απομείωσης ή μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων, το Συμβούλιο Εξυγίανσης διασφαλίζει τη διενέργεια δίκαιης, συνετής και ρεαλιστικής αποτίμησης των περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων οντότητας του άρθρου 2 από πρόσωπο ανεξάρτητο από κάθε δημόσια αρχή, συμπεριλαμβανομένου του Συμβουλίου Εξυγίανσης και της εθνικής αρχής εξυγίανσης, και από την ενδιαφερόμενη οντότητα

2. Με την επιφύλαξη της παραγράφου 15, εφόσον πληρούνται όλες οι απαιτήσεις των παραγράφων 1 και 4 έως 9, η αποτίμηση θεωρείται οριστική.

3. Εάν δεν είναι εφικτή η ανεξάρτητη αποτίμηση σύμφωνα με την παράγραφο 1, το Συμβούλιο Εξυγίανσης δύναται να διενεργήσει προσωρινή αποτίμηση των περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων της οντότητας του άρθρου 2 σύμφωνα με την παράγραφο 10 του παρόντος άρθρου.

4. Στόχος της αποτίμησης είναι η εκτίμηση της αξίας των περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων της οντότητας του άρθρου 2 η οποία πληροί τις προϋποθέσεις εξυγίανσης των άρθρων 16 και 18.

5. Οι σκοποί της αποτίμησης είναι:

α) να διαπιστωθεί τεκμηριωμένα εάν πληρούνται ή όχι οι προϋποθέσεις εξυγίανσης ή οι προϋποθέσεις απομείωσης ή μετατροπής κεφαλαιακών μέσων·

β) εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις για την εξυγίανση, να ληφθεί τεκμηριωμένη απόφαση ως προς την ενδεδειγμένη δράση εξυγίανσης που πρέπει να αναληφθεί σχετικά με την οντότητα του άρθρου 2·

γ) όταν ασκείται η εξουσία απομείωσης ή μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων, να ληφθεί τεκμηριωμένη απόφαση σχετικά με την έκταση της ακύρωσης ή της αραίωσης των [τίτλων], καθώς και σχετικά με την έκταση της απομείωσης ή της μετατροπής των σχετικών κεφαλαιακών μέσων·

δ) όταν εφαρμόζεται το εργαλείο διάσωσης με ίδια μέσα, να ληφθεί τεκμηριωμένη απόφαση σχετικά με την έκταση της απομείωσης ή της μετατροπής των επιλέξιμων υποχρεώσεων·

ε) όταν εφαρμόζεται το εργαλείο μεταβατικού ιδρύματος ή το εργαλείο διαχωρισμού περιουσιακών στοιχείων, να ληφθεί τεκμηριωμένη απόφαση σχετικά με τα περιουσιακά στοιχεία, τα δικαιώματα, τις υποχρεώσεις ή [τους τίτλους] προς μεταβίβαση, καθώς και σχετικά με την αξία κάθε αντιτίμου που πρέπει να καταβληθεί στο υπό εξυγίανση ίδρυμα ή, ανάλογα με την περίπτωση, στους κατόχους των μετοχών ή άλλων [τίτλων] ·

στ) όταν εφαρμόζεται το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων, να ληφθεί τεκμηριωμένη απόφαση περί περιουσιακών στοιχείων, δικαιωμάτων, υποχρεώσεων ή [τίτλων] που πρέπει να μεταβιβαστούν και να διαμορφωθεί εμπεριστατωμένη αντίληψη του Συμβουλίου Εξυγίανσης ως προς το τι συνιστά εμπορικούς όρους για τους σκοπούς του άρθρου 24, παράγραφος 2, στοιχείο β)·

ζ) σε κάθε περίπτωση, να διασφαλίζεται ότι τυχόν ζημίες επί των περιουσιακών στοιχείων οντότητας του άρθρου 2 αναγνωρίζονται πλήρως κατά τον χρόνο της εφαρμογής των εργαλείων εξυγίανσης ή της άσκησης της εξουσίας απομείωσης ή μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων.

6. Με την επιφύλαξη του πλαισίου της Ένωσης σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις, κατά περίπτωση, η αποτίμηση βασίζεται σε συνετές παραδοχές, μεταξύ άλλων ως προς τα ποσοστά αθέτησης υποχρεώσεων και το μέγεθος των ζημιών. Η αποτίμηση δεν θεωρεί δεδομένη την ενδεχόμενη μελλοντική χορήγηση έκτακτης δημόσιας χρηματοπιστωτικής στήριξης, επείγουσας στήριξης της ρευστότητας από κεντρική τράπεζα ή οιασδήποτε στήριξης της ρευστότητας από κεντρική τράπεζα που παρέχεται υπό ασυνήθεις όρους εξασφάλισης […].

7. Η αποτίμηση συμπληρώνεται με τις ακόλουθες πληροφορίες, όπως εμφανίζονται στα λογιστικά βιβλία και αρχεία της οντότητας του άρθρου 2:

α) επικαιροποιημένο ισολογισμό και έκθεση σχετικά με την οικονομική θέση της οντότητας του άρθρου 2·

β) ανάλυση και εκτίμηση της αξίας των περιουσιακών στοιχείων·

γ) κατάλογο των εκκρεμών υποχρεώσεων εντός ισολογισμού και εκτός ισολογισμού που εμφανίζονται στα βιβλία και αρχεία της οντότητας του άρθρου 2, με ένδειξη των αντίστοιχων πιστώσεων και της σειράς προτεραιότητας των απαιτήσεων όπως αναφέρεται στο άρθρο 17·

[…]

9. Στην αποτίμηση αναφέρεται η κατάταξη των πιστωτών σε τάξεις σύμφωνα με τη σειρά προτεραιότητας των απαιτήσεων που αναφέρονται στο άρθρο 17 και εκτίμηση της μεταχείρισης που θα μπορούσε να αναμένεται για κάθε τάξη μετόχων και πιστωτών σε περίπτωση εκκαθάρισης οντότητας του άρθρου 2 σύμφωνα με τις κανονικές διαδικασίες αφερεγγυότητας. Η εκτίμηση αυτή δεν θίγει την εφαρμογή της αρχής περί μη επιδείνωσης της θέσης των πιστωτών του άρθρου 15 παράγραφος 1 στοιχείο ζ).

10. Σε περίπτωση που, λόγω των έκτακτων περιστάσεων της περίπτωσης, είτε δεν είναι δυνατή η συμμόρφωση με τις απαιτήσεις των παραγράφων 7 και 9 ή όταν εφαρμόζεται η παράγραφος 3, πραγματοποιείται προσωρινή αποτίμηση. Η προσωρινή αποτίμηση πληροί τις απαιτήσεις της παραγράφου 4 και, στο βαθμό που το επιτρέπουν οι περιστάσεις, τις απαιτήσεις των παραγράφων 1, 7 και 9. Η αναφερόμενη στο πρώτο εδάφιο προσωρινή αποτίμηση περιλαμβάνει πρόβλεψη για πρόσθετες ζημίες, με τη δέουσα αιτιολόγηση.

11. Αποτίμηση που δεν συμμορφώνεται με όλες τις απαιτήσεις των παραγράφων 1 και 4 έως 9 θεωρείται προσωρινή έως ότου διενεργηθεί από ανεξάρτητο πρόσωπο, όπως αναφέρεται στην παράγραφο 1, αποτίμηση η οποία συμμορφώνεται πλήρως με όλες τις απαιτήσεις που προβλέπονται στις εν λόγω παραγράφους. Η εκ των υστέρων οριστική αποτίμηση διενεργείται το συντομότερο δυνατόν. Μπορεί να διενεργείται χωριστά από την αποτίμηση που αναφέρεται στις παραγράφους 16, 17 και 18, ή ταυτόχρονα με εκείνη και από το ίδιο ανεξάρτητο πρόσωπο, αλλά είναι διαφορετική από την αποτίμηση που διενεργείται βάσει των παραγράφων 16 έως 18. Οι σκοποί της εκ των υστέρων οριστικής αποτίμησης είναι:

α) να διασφαλιστεί ότι οποιεσδήποτε ζημίες στα περιουσιακά στοιχεία της οντότητας του άρθρου 2 αναγνωρίζονται πλήρως στα λογιστικά βιβλία της εν λόγω οντότητας·

β) να επιτραπεί η λήψη εμπεριστατωμένης απόφασης σχετικά με επανεγγραφή απαιτήσεων των πιστωτών ή αύξησης της αξίας του καταβληθέντος ανταλλάγματος, σύμφωνα με την παράγραφο 12 του παρόντος άρθρου.

12. Σε περίπτωση που η εκ των υστέρων εκτίμηση της καθαρής αξίας των περιουσιακών στοιχείων της οντότητας τ[ου άρθρου 2] είναι υψηλότερη από την εκτίμηση της καθαρής αξίας των περιουσιακών στοιχείων της εν λόγω οντότητας βάσει της προσωρινής αποτίμησης, το Συμβούλιο Εξυγίανσης δύναται να ζητήσει από την εθνική αρχή εξυγίανσης:

α) ενεργώντας στο πλαίσιο των εξουσιών της, να αυξήσει την αξία των απαιτήσεων των πιστωτών ή των κατόχων των σχετικών κεφαλαιακών μέσων που έχουν απομειωθεί στο πλαίσιο του εργαλείου διάσωσης με ίδια μέσα·

β) να δώσει εντολή σε μεταβατικό ίδρυμα ή φορέα διαχείρισης περιουσιακών στοιχείων να καταβάλει πρόσθετο αντίτιμο για τα περιουσιακά στοιχεία, τα δικαιώματα ή τις υποχρεώσεις προς το υπό εξυγίανση ίδρυμα του άρθρου 2 ή, ανάλογα με την περίπτωση, για [τους τίτλους] προς τους κατόχους των [τίτλων αυτών].

13. Παρά τα οριζόμενα στην παράγραφο 1, η προσωρινή αποτίμηση που διενεργείται σύμφωνα με τις παραγράφους 10 και 11 αποτελεί έγκυρη βάση προκειμένου το Συμβούλιο Εξυγίανσης να λάβει απόφαση για την ανάληψη δράσεων εξυγίανσης, μεταξύ άλλων συνιστώντας στις εθνικές αρχές εξυγίανσης να αναλάβουν τον έλεγχο προβληματικού ιδρύματος, ή για την άσκηση εξουσίας απομείωσης ή μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων.

[…]

15. Η αποτίμηση είναι αναπόσπαστο μέρος της απόφασης για την εφαρμογή εργαλείου εξυγίανσης ή την άσκηση εξουσίας εξυγίανσης ή της απόφασης για την άσκηση εξουσίας απομείωσης ή μετατροπής κεφαλαιακών μέσων. Η ίδια η αποτίμηση δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο χωριστής προσφυγής αλλά μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής μαζί με την απόφαση του Συμβουλίου Εξυγίανσης.

16. Προκειμένου να διαπιστωθεί κατά πόσον οι μέτοχοι και οι πιστωτές θα είχαν τύχει καλύτερης μεταχείρισης εάν το υπό εξυγίανση ίδρυμα είχε τεθεί σε κανονική διαδικασία αφερεγγυότητας, το Συμβούλιο Εξυγίανσης μεριμνά για τη διενέργεια αποτίμησης από ανεξάρτητο πρόσωπο, όπως αναφέρεται στην παράγραφο 1, όσο το δυνατόν συντομότερα μετά την υλοποίηση της δράσης ή των δράσεων εξυγίανσης. Η αποτίμηση αυτή είναι άλλη από εκείνη που διενεργείται βάσει των παραγράφων 1 έως 15.

[…]»

11 Το άρθρο 21 του κανονισμού ΕΜΕ, με τίτλο «Απομείωση και μετατροπή κεφαλαιακών μέσων», προβλέπει τα εξής:

«1. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης ασκεί την εξουσία απομείωσης και μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων ενεργώντας βάσει της διαδικασίας του άρθρου 18, όσον αφορά τις οντότητες και τους ομίλους του άρθρου 7, παράγραφος 2, καθώς και τις οντότητες και τους ομίλους του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο β), και παράγραφος 5, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή των εν λόγω παραγράφων, μόνο εάν εκτιμήσει, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, και αφού λάβει κοινοποίηση σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο ή ιδία πρωτοβουλία, ότι πληρούνται μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) έχει διαπιστωθεί, πριν από την ανάληψη οιασδήποτε δράσης εξυγίανσης, ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις εξυγίανσης των άρθρων 16 και 18·

β) η οντότητα δεν θα είναι πλέον βιώσιμη εκτός εάν τα σχετικά κεφαλαιακά μέσα απομειωθούν ή μετατραπούν σε μετοχές·

γ) στην περίπτωση σχετικών κεφαλαιακών μέσων που έχουν εκδοθεί από θυγατρική και όταν αυτά τα σχετικά κεφαλαιακά μέσα αναγνωρίζονται προκειμένου να πληρούνται οι απαιτήσεις ιδίων κεφαλαίων σε ατομική και σε ενοποιημένη βάση, ο όμιλος δεν θα είναι πλέον βιώσιμος, εκτός εάν ασκηθεί για αυτά τα μέσα η εξουσία απομείωσης ή μετατροπής·

δ) στην περίπτωση σχετικών κεφαλαιακών μέσων που έχουν εκδοθεί από θυγατρική και όταν αυτά τα σχετικά κεφαλαιακά μέσα αναγνωρίζονται προκειμένου να πληρούνται οι απαιτήσεις ιδίων κεφαλαίων σε ατομική και σε ενοποιημένη βάση, ο όμιλος δεν θα είναι πλέον βιώσιμος, εκτός εάν ασκηθεί για αυτά τα μέσα η εξουσία απομείωσης ή μετατροπής·

ε) η οντότητα ή ο όμιλος έχουν ανάγκη έκτακτης δημόσιας χρηματοπιστωτικής στήριξης, πλην των περιστάσεων που αναφέρονται στο στοιχείο δ), σημείο iii), του άρθρου 18, παράγραφος 4.

Η εκτίμηση των συνθηκών που αναφέρονται στα στοιχεία α), γ) και δ) του πρώτου εδαφίου πραγματοποιείται από την ΕΚΤ, ύστερα από διαβούλευση με το Συμβούλιο Εξυγίανσης. Στην εκτίμηση αυτή είναι δυνατόν να προβεί και το Συμβούλιο Εξυγίανσης κατά την εκτελεστική του σύνοδο.

2. Όσον αφορά την εκτίμηση σχετικά με τη βιωσιμότητα της οντότητας ή του ομίλου, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, κατά την εκτελεστική του σύνοδο, μπορεί να προβεί στην εκτίμηση αυτή μόνον αφού ενημερώσει την ΕΚΤ για την πρόθεσή του και μόνον εφόσον η ΕΚΤ, εντός τριών ημερολογιακών ημερών από την παραλαβή της πληροφορίας αυτής, δεν προβεί στην εν λόγω εκτίμηση. Η ΕΚΤ παρέχει χωρίς καθυστέρηση στο Συμβούλιο Εξυγίανσης κάθε σχετική πληροφορία την οποία ζητά το Συμβούλιο Εξυγίανσης για να τεκμηριώσει την εκτίμησή του.

3. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, οντότητα του άρθρου 2 ή όμιλος θεωρείται ότι παύουν να είναι βιώσιμοι μόνον εφόσον συντρέχουν αμφότερες οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) η οντότητα ή ο όμιλος βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης·

β) έχοντας υπόψη το χρονοδιάγραμμα και τις άλλες σχετικές περιστάσεις, δεν υπάρχει καμία εύλογη προοπτική ότι με οιαδήποτε ενέργεια, είτε με εναλλακτικά μέτρα του ιδιωτικού τομέα είτε με εποπτική δράση, (συμπεριλαμβανομένων των μέτρων έγκαιρης παρέμβασης), πλην της απομείωσης ή μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων, είτε ανεξάρτητα είτε σε συνδυασμό με δράση εξυγίανσης, θα αποφευχθεί η πτώχευση της οντότητας ή του ομίλου εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος.

4. Για τους σκοπούς της παραγράφου 3, στοιχείο α), του παρόντος άρθρου, η οντότητα θεωρείται ότι πτωχεύει ή είναι πιθανόν να πτωχεύσει όταν συντρέχουν μία ή περισσότερες από τις περιστάσεις του άρθρου 18, παράγραφος 4.

5. Για τους σκοπούς της παραγράφου 3, στοιχείο α), ο όμιλος θεωρείται ότι πτωχεύει ή είναι πιθανόν να πτωχεύσει όταν ο όμιλος παραβιάζει ή υπάρχουν αντικειμενικά στοιχεία που υποστηρίζουν τη διαπίστωση ότι ο όμιλος θα παραβιάσει, στο εγγύς μέλλον, τις ενοποιημένες απαιτήσεις προληπτικής εποπτείας του κατά τρόπο που θα δικαιολογούσε τη λήψη μέτρων από

την ΕΚΤ ή την εθνική αρμόδια αρχή, επειδή, μεταξύ άλλων, ο όμιλος έχει υποστεί ή πιθανόν να υποστεί ζημίες οι οποίες θα εξαντλήσουν το σύνολο ή σημαντικό μέρος των ιδίων κεφαλαίων του.

[…]

9. Όταν συντρέχουν μία ή περισσότερες από τις προϋποθέσεις της παραγράφου 1 και πληρούνται επίσης οι προϋποθέσεις του άρθρου 18, παράγραφος 1, εφαρμόζεται η διαδικασία του άρθρου 18 παράγραφοι 6, 7 και 8.

[…]»

12 Το άρθρο 22 του κανονισμού ΕΜΕ, με τίτλο «Γενικές αρχές των εργαλείων εξυγίανσης», ορίζει τα εξής:

«1. Όταν το Συμβούλιο Εξυγίανσης αποφασίζει να εφαρμόσει εργαλείο εξυγίανσης σε οντότητα ή όμιλο του άρθρου 7, παράγραφος 2, ή σε οντότητα ή όμιλο του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο β), και παράγραφος 5, εφόσον πληρούνται οι όροι για την εφαρμογή των παραγράφων αυτών, και η εν λόγω δράση εξυγίανσης θα οδηγούσε σε ζημίες οι οποίες θα επιβαρύνουν τους πιστωτές ή σε μετατροπή των απαιτήσεών τους, το Συμβούλιο Εξυγίανσης παραγγέλλει στις εθνικές αρχές εξυγίανσης την άσκηση της εξουσίας απομείωσης και μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων σύμφωνα με το άρθρο 21 αμέσως πριν ή παράλληλα με την εφαρμογή του εργαλείου εξυγίανσης.

2. Τα εργαλεία εξυγίανσης που αναφέρονται στο άρθρο 18, παράγραφος 6, στοιχείο β), είναι τα ακόλουθα:

α) το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων·

β) το εργαλείο μεταβατικού ιδρύματος·

γ) το εργαλείο διαχωρισμού περιουσιακών στοιχείων·

δ) το εργαλείο διάσωσης με ίδια μέσα.

3. Κατά την έγκριση του καθεστώτος εξυγίανσης που αναφέρεται στο άρθρο 18, παράγραφος 6, το Συμβούλιο Εξυγίανσης λαμβάνει υπόψη τους ακόλουθους παράγοντες:

α) τα περιουσιακά στοιχεία και τις υποχρεώσεις του υπό εξυγίανση ιδρύματος στη βάση της αποτίμησης σύμφωνα με το άρθρο 20·

β) την κατάσταση ρευστότητας του υπό εξυγίανση ιδρύματος·

γ) την εμπορευσιμότητα της αξίας δικαιόχρησης του υπό εξυγίανση ιδρύματος ενόψει των ανταγωνιστικών και οικονομικών συνθηκών της αγοράς·

δ) τον διαθέσιμο χρόνο.

4. Τα εργαλεία εξυγίανσης εφαρμόζονται κατά τρόπο που να ανταποκρίνεται στους στόχους της εξυγίανσης που καθορίζονται στο άρθρο 14, σύμφωνα με τις αρχές εξυγίανσης του άρθρου 15. Μπορούν να εφαρμόζονται είτε μεμονωμένα είτε σε συνδυασμό, πλην του εργαλείου

διαχωρισμού των περιουσιακών στοιχείων, το οποίο δύναται να εφαρμόζεται μόνον μαζί με άλλο εργαλείο εξυγίανσης.

[…]»

13 Το άρθρο 24 του κανονισμού ΕΜΕ, με τίτλο «Το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων», έχει ως εξής:

«1. Στο πλαίσιο του καθεστώτος εξυγίανσης, το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων συνίσταται στη μεταβίβαση σε αγοραστή ο οποίος δεν είναι μεταβατικό ίδρυμα, των ακόλουθων στοιχείων:

α) [τίτλων] που έχουν εκδοθεί από ίδρυμα υπό εξυγίανση· ή

β) όλων ή οιωνδήποτε περιουσιακών στοιχείων, δικαιωμάτων ή υποχρεώσεων ενός ιδρύματος υπό εξυγίανση.

2. Όσον αφορά το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων, το καθεστώς εξυγίανσης καθορίζει:

α) τα μέσα, τα περιουσιακά στοιχεία, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που πρόκειται να μεταβιβαστούν από την εθνική αρχή εξυγίανσης σύμφωνα με το άρθρο 38, παράγραφος 1 και παράγραφοι 7 έως 11, της οδηγίας 2014/59/ΕΕ·

β) τους εμπορικούς όρους, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων και του κόστους και των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν στη διαδικασία εξυγίανσης, βάσει των οποίων η εθνική αρχή εξυγίανσης προβαίνει στη μεταβίβαση σύμφωνα με το άρθρο 38 παράγραφοι 2, 3 και 4 της οδηγίας 2014/59/ΕΕ·

γ) κατά πόσο μπορούν να ασκηθούν από την εθνική αρχή εξυγίανσης οι εξουσίες μεταβίβασης περισσότερες της μιας φορές σύμφωνα με το άρθρο 38, παράγραφοι 5 και 6, της οδηγίας 2014/59/ΕΕ·

δ) κατά πόσο μπορούν να ασκηθούν από την εθνική αρχή εξυγίανσης οι εξουσίες μεταβίβασης περισσότερες της μιας φορές σύμφωνα με το άρθρο 39, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2014/59/ΕΕ·

ε) κατά πόσον η συμμόρφωση της εθνικής αρχής εξυγίανσης με τις απαιτήσεις εμπορίας ενδέχεται να υπονομεύσει τους στόχους της εξυγίανσης σύμφωνα με την παράγραφο 3 του παρόντος άρθρου.

3. Η αρχή εξυγίανσης δύναται να εφαρμόζει το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων χωρίς να συμμορφώνεται με τις απαιτήσεις για τη θέση σε πώληση που καθορίζονται στην παράγραφο 2, όταν διαπιστώνει ότι η συμμόρφωση με τις εν λόγω απαιτήσεις ενδέχεται να υπονομεύσει έναν ή περισσότερους από τους στόχους εξυγίανσης, και ειδικότερα εάν πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) όταν θεωρεί ότι υπάρχει ουσιαστική απειλή για τη χρηματοπιστωτική σταθερότητα, προερχόμενη ή επιδεινούμενη από την πτώχευση ή πιθανή πτώχευση του ιδρύματος υπό εξυγίανση· και

β) όταν θεωρεί ότι η συμμόρφωση με τις απαιτήσεις αυτές ενδέχεται να υπονομεύσει την αποτελεσματικότητα του εργαλείου πώλησης δραστηριοτήτων ως προς την αντιμετώπιση της απειλής αυτής ή την επίτευξη του στόχου της εξυγίανσης που καθορίζεται στο άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο β).»

14 Το άρθρο 29 του κανονισμού ΕΜΕ διέπει την εφαρμογή, από τις εθνικές αρχές εξυγίανσης και από το ΕΣΕ, των αποφάσεων που λαμβάνονται δυνάμει του εν λόγω κανονισμού και ορίζει, στην παράγραφο 5, πρώτη περίοδος, ότι το ΕΣΕ δημοσιεύει στον επίσημο ιστότοπό του είτε αντίγραφο του καθεστώτος εξυγίανσης είτε ανακοίνωση στην οποία συνοψίζονται τα αποτελέσματα της δράσης εξυγίανσης, ιδίως οι επιπτώσεις στους πελάτες λιανικής.

15 Το άρθρο 30 του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο επιγράφεται «Υποχρέωση συνεργασίας και ανταλλαγής πληροφοριών εντός του ΕΜΕ», ορίζει στην παράγραφο 2 τα εξής:

«Κατά την άσκηση των αντίστοιχων αρμοδιοτήτων τους δυνάμει του παρόντος κανονισμού, το Συμβούλιο Εξυγίανσης, το Συμβούλιο, η Επιτροπή, η ΕΚΤ και οι εθνικές αρχές εξυγίανσης καθώς και οι αρμόδιες εθνικές αρχές συνεργάζονται στενά, ιδίως στις φάσεις του σχεδιασμού της εξυγίανσης, της έγκαιρης παρέμβασης και της εξυγίανσης σύμφωνα με τα άρθρα 8 έως 29. Ανταλλάσσουν μεταξύ τους όλες τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες για την εκτέλεση των καθηκόντων τους.»

16 Το άρθρο 76, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού ΕΜΕ ορίζει ότι, στο πλαίσιο του καθεστώτος εξυγίανσης, το ΕΣΕ μπορεί να χρησιμοποιήσει το Ταμείο στον βαθμό που είναι αναγκαίο για την αποτελεσματική εφαρμογή των εργαλείων εξυγίανσης, για τη χορήγηση δανείων στο υπό εξυγίανση ίδρυμα, στις θυγατρικές του, σε μεταβατικό ίδρυμα ή σε φορέα διαχείρισης περιουσιακών στοιχείων.

17 Κατά το άρθρο 88 του εν κανονισμού ΕΜΕ, με τίτλο «Επαγγελματικό απόρρητο και ανταλλαγή πληροφοριών»:

«1. Τα μέλη του Συμβουλίου Εξυγίανσης, ο αντιπρόεδρος, τα μέλη του Συμβουλίου Εξυγίανσης που αναφέρονται στο άρθρο 43, παράγραφος 1, στοιχείο β), το προσωπικό του Συμβουλίου Εξυγίανσης και το προσωπικό που υπηρετεί με ανταλλαγή ή απόσπαση από τα συμμετέχοντα κράτη μέλη και εκτελεί καθήκοντα εξυγίανσης υπόκεινται στις απαιτήσεις επαγγελματικού απορρήτου σύμφωνα με το άρθρο 339 ΣΛΕΕ και τις σχετικές διατάξεις της ενωσιακής νομοθεσίας, ακόμη και μετά το πέρας των καθηκόντων τους. Ιδίως, απαγορεύεται να γνωστοποιούν πληροφορίες εμπιστευτικού χαρακτήρα τις οποίες έχουν λάβει κατά την άσκηση των επαγγελματικών τους δραστηριοτήτων ή από αρμόδια αρχή ή αρχή εξυγίανσης όσον αφορά τα καθήκοντά τους δυνάμει του παρόντος κανονισμού σε οποιοδήποτε πρόσωπο ή αρχή, παρά μόνο στο πλαίσιο της άσκησης των καθηκόντων τους βάσει του παρόντος κανονισμού ή σε συνοπτική ή συγκεντρωτική μορφή, ούτως ώστε να μην είναι δυνατή η αναγνώριση οντοτήτων του άρθρου 2, ή με τη ρητή και προηγούμενη συγκατάθεση της αρχής ή της οντότητας που παρέσχε τις πληροφορίες.

Οι πληροφορίες που υπόκεινται στις απαιτήσεις επαγγελματικού απορρήτου δεν γνωστοποιούνται σε άλλη δημόσια ή ιδιωτική αρχή πέραν των περιπτώσεων που αυτό κρίνεται δέον για νομικούς λόγους. Οι εν λόγω απαιτήσεις ισχύουν επίσης για τους δυνητικούς αγοραστές όταν πραγματοποιείται επαφή μαζί τους ενόψει της προετοιμασίας της εξυγίανσης μιας οντότητας σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 3.

2. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης εξασφαλίζει ότι τα πρόσωπα που παρέχουν οποιαδήποτε υπηρεσία, αμέσως ή εμμέσως, σε μόνιμη βάση ή περιστασιακά, σχετική με την εκτέλεση των καθηκόντων

του, συμπεριλαμβανομένων υπαλλήλων του και άλλων προσώπων που εξουσιοδοτούνται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης ή διορίζονται από τις εθνικές αρχές εξυγίανσης για τη διενέργεια επιτόπιων επιθεωρήσεων, υπόκεινται σε αντίστοιχες απαιτήσεις επαγγελματικού απορρήτου, ισοδύναμες με εκείνες που αναφέρονται στην παράγραφο 1.

[…]

5. Πριν από τη δημοσιοποίηση οποιασδήποτε πληροφορίας το Συμβούλιο Εξυγίανσης μεριμνά ώστε αυτή να μην περιλαμβάνει εμπιστευτικές πληροφορίες, ιδίως μέσω της εκτίμησης των ενδεχόμενων συνεπειών της δημοσιοποίησης αυτής στο δημόσιο συμφέρον όσον αφορά τη χρηματοοικονομική, νομισματική ή οικονομική πολιτική, στα εμπορικά συμφέροντα φυσικών και νομικών προσώπων και στον σκοπό των επιθεωρήσεων, ερευνών και ελέγχων. Η διαδικασία εξακρίβωσης των συνεπειών της δημοσιοποίησης πληροφοριών περιλαμβάνει ειδική στάθμιση των συνεπειών κάθε δημοσιοποίησης του περιεχομένου και των λεπτομερειών των σχεδίων εξυγίανσης που αναφέρονται στα άρθρα 8 και 9, των πορισμάτων κάθε αξιολόγησης που διενεργείται σύμφωνα με το άρθρο 10 ή του σχεδίου εξυγίανσης που αναφέρεται στο άρθρο 18.

[…]»

18 Το άρθρο 90 του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πρόσβαση σε έγγραφα», έχει ως εξής:

«1. Στα έγγραφα τα οποία έχει στην κατοχή του το Συμβούλιο Εξυγίανσης εφαρμόζεται ο [κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43)].

[…]

4. Τα πρόσωπα που αποτελούν αντικείμενο των αποφάσεων του Συμβουλίου Εξυγίανσης έχουν δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο του Συμβουλίου Εξυγίανσης, με την επιφύλαξη του έννομου συμφέροντος άλλων προσώπων για την προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου τους. Το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο δεν καλύπτει τις εμπιστευτικές πληροφορίες ή τα εσωτερικής χρήσης προπαρασκευαστικά έγγραφα του Συμβουλίου Εξυγίανσης.»

19 Το άρθρο 91 του κανονισμού αυτού προβλέπει ότι, όσον αφορά τις διαβαθμισμένες και τις ευαίσθητες μη διαβαθμισμένες πληροφορίες, το ΕΣΕ εφαρμόζει τις αρχές ασφαλείας που ορίζονται στους κανόνες ασφαλείας της Επιτροπής για την προστασία τέτοιων πληροφοριών.

Γ. Το σχέδιο ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων

20 Στις 23 Μαΐου 2017 η ΕΑΤ ενέκρινε, βάσει του άρθρου 36, παράγραφοι 14 και 15, της οδηγίας 2014/59, το σχέδιο ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων EBA/RTS/2017/05 σχετικά με την αποτίμηση για τους σκοπούς της εξυγίανσης (στο εξής: σχέδιο ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων), με το οποίο εξειδικεύονται τα κριτήρια βάσει των οποίων πρέπει να διενεργούνται οι αποτιμήσεις στο πλαίσιο διαδικασίας εξυγίανσης.

21 Το άρθρο 2, παράγραφος 3, του σχεδίου ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων ορίζει τα εξής:

«Ο εκτιμητής παρέχει τη βέλτιστη επακριβή εκτίμηση της αξίας ενός συγκεκριμένου περιουσιακού στοιχείου, μιας συγκεκριμένης υποχρέωσης ή συνδυασμού των δύο. Κατά περίπτωση, τα αποτελέσματα της αποτίμησης παρέχονται επίσης υπό μορφή εύρους τιμών.»

22 Το άρθρο 8 του σχεδίου, το οποίο επιγράφεται «Τομείς που χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής στην αποτίμηση», ορίζει τα εξής:

«Ο εκτιμητής εστιάζεται, ιδίως, σε τομείς που υπόκεινται σε σημαντική αβεβαιότητα αποτίμησης και έχουν σημαντικές επιπτώσεις στη συνολική αποτίμηση. Για τους εν λόγω τομείς, ο εκτιμητής παρέχει τα αποτελέσματα της αποτίμησης υπό μορφή βέλτιστων επακριβών εκτιμήσεων και, κατά περίπτωση, υπό μορφή εύρους τιμών, όπως προβλέπεται στο άρθρο 2 παράγραφος 3. Οι εν λόγω τομείς περιλαμβάνουν:

«α) δάνεια ή χαρτοφυλάκια δανείων, των οποίων οι αναμενόμενες ταμειακές ροές εξαρτώνται από την ικανότητα, την προθυμία ή τα κίνητρα ενός αντισυμβαλλόμενου να εκτελέσει τις υποχρεώσεις του, σε περίπτωση που οι εν λόγω προσδοκίες πηγάζουν από παραδοχές που συνδέονται με ποσοστά εγκληματικότητας, πιθανότητες αθέτησης υποχρεώσεων, ζημία σε περίπτωση αθέτησης υποχρεώσεων ή χαρακτηριστικά των μέσων, ιδίως όταν αποδεικνύονται από μοτίβα ζημίας για ένα χαρτοφυλάκιο δανείων.

[…]»

II. Το ιστορικό της διαφοράς

23 Η Banco Popular Español SA (στο εξής: Banco Popular) ήταν ισπανικό πιστωτικό ίδρυμα υποκείμενο στην άμεση προληπτική εποπτεία της ΕΚΤ.

24 Οι αναιρεσείοντες ήταν μέτοχοι ή κατείχαν πρόσθετα κεφαλαιακά μέσα κατηγορίας 1 ή κεφαλαιακά μέσα κατηγορίας 2 της Banco Popular πριν από τη θέσπιση καθεστώτος εξυγίανσης γι' αυτήν.

A. Η οικονομική κατάσταση της Banco Popular κατά τα έτη 2016 και 2017

25 Τα πραγματικά περιστατικά σχετικά με την εξέλιξη της οικονομικής κατάστασης της Banco Popular κατά τα έτη 2016 και 2017, τα οποία εκτίθενται στις σκέψεις 25 έως 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, συνοψίζονται ως εξής.

26 Το 2016 η Banco Popular προέβη σε αύξηση κεφαλαίου κατά 2,5 δισεκατομμύρια ευρώ.

27 Στις 5 Δεκεμβρίου 2016 η εκτελεστική σύνοδος του ΕΣΕ ενέκρινε σχέδιο εξυγίανσης του ομίλου Banco Popular (στο εξής: σχέδιο εξυγίανσης του 2016). Το εργαλείο εξυγίανσης που επελέγη στο σχέδιο εξυγίανσης του 2016 ήταν το εργαλείο διάσωσης με ίδια μέσα που προβλέπεται στο άρθρο 27 του κανονισμού ΕΜΕ.

28 Στις 3 Φεβρουαρίου 2017 η Banco Popular δημοσίευσε την ετήσια έκθεσή της για το έτος 2016, με την οποία ανακοίνωσε την ανάγκη για έκτακτες προβλέψεις ύψους 5,7 δισεκατομμυρίων ευρώ, με αποτέλεσμα ενοποιημένη ζημία ύψους 3,485 δισεκατομμυρίων ευρώ, καθώς και τον διορισμό νέου προέδρου.

29 Στις 10 Φεβρουαρίου 2017 η DBRS Ratings Ltd (DBRS), πλέον DBRS Morningstar, υποβάθμισε την αξιολόγηση της Banco Popular, με αρνητικές προοπτικές, λόγω της εξασθένησης της κεφαλαιακής θέσης της, συνεπεία της εμφανίσεως καθαρής ζημίας υψηλότερης από εκείνη που προβλεπόταν στην ετήσια έκθεση για την οποία έγινε λόγος στη σκέψη 28 της παρούσας απόφασης, καθώς και των προσπαθειών της Banco Popular να μειώσει το ακόμη υψηλό απόθεμά της σε μη αποδοτικά στοιχεία ενεργητικού.

30 Στις 3 Απριλίου 2017 η Banco Popular ανήγγειλε το αποτέλεσμα εσωτερικών ελέγχων από τους οποίους προέκυπτε ότι θα ήταν ενδεχομένως αναγκαίο να επέλθουν διορθώσεις στην ετήσια έκθεση για το 2016. Οι προσαρμογές αυτές έγιναν στην οικονομική έκθεση της Banco Popular για το πρώτο τρίμηνο του 2017.

31 Κατόπιν της αναγγελίας αυτής, η DBRS Morningstar υποβάθμισε, στις 6 Απριλίου, την αξιολόγηση της Banco Popular διατηρώντας την αρνητική προοπτική της. Η Standard & Poor's στις 7 Απριλίου και η Moody's Investors service (στο εξής: Moody's) στις 21 Απριλίου 2017 υποβάθμισαν επίσης την αξιολόγηση της Banco Popular με αρνητικές προοπτικές.

32 Στις 10 Απριλίου 2017, στη γενική συνέλευση των μετόχων της Banco Popular, ο πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου ανακοίνωσε ότι η τράπεζα εξέταζε είτε αύξηση κεφαλαίου είτε εταιρική συναλλαγή λόγω της κεφαλαιακής θέσης του ομίλου και του επιπέδου των μη αποδοτικών στοιχείων ενεργητικού. Ο διευθύνων σύμβουλος της Banco Popular αντικαταστάθηκε λιγότερο από ένα έτος μετά την ανάληψη των καθηκόντων του.

33 Τον Απρίλιο του 2017 η Banco Popular κίνησε διαδικασία ιδιωτικής πώλησης με στόχο την εκχώρησή της σε ισχυρό ανταγωνιστή και την αποκατάσταση της οικονομικής της κατάστασης. Ως καταληκτική ημερομηνία για την υποβολή προσφορών από τους δυνητικούς αγοραστές της Banco Popular είχε οριστεί η 10η Ιουνίου 2017.

34 Στις 5 Μαΐου 2017 η Banco Popular υπέβαλε την οικονομική της έκθεση για το πρώτο τρίμηνο του 2017, ανακοινώνοντας ζημίες ύψους 137 εκατομμυρίων ευρώ.

35 Στις 12 Μαΐου 2017 η απαίτηση κάλυψης του κινδύνου ρευστότητας (Liquidity Coverage Requirement) της Banco Popular έπεσε κάτω από το κατώτατο όριο του 80 % που ορίζει το άρθρο 460, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΕ) 575/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις προληπτικής εποπτείας για πιστωτικά ιδρύματα και επιχειρήσεις επενδύσεων και την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2013, L 176, σ. 1).

36 Με επιστολή της 16ης Μαΐου 2017, η Banco Santander SA ενημέρωσε την Banco Popular ότι δεν ήταν σε θέση να υποβάλει δεσμευτική προσφορά στο πλαίσιο της διαδικασίας ιδιωτικής πώλησης.

37 Στις 16 Μαΐου 2017 η Banco Popular, σε ανακοίνωση σχετικού γεγονότος προς την Comisión nacional del mercado de valores (CNMV) (Εθνική Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς, Ισπανία), δήλωσε ότι δυνητικοί αγοραστές είχαν εκδηλώσει ενδιαφέρον για τη διαδικασία ιδιωτικής πώλησης, αλλά δεν είχαν ληφθεί δεσμευτικές προσφορές.

38 Στις 19 Μαΐου 2017 ο οίκος Fitch Ratings Ltd υποβάθμισε τη μακροπρόθεσμη αξιολόγηση της Banco Popular.

39 Στις 23 Μαΐου 2017 η πρόεδρος του ΕΣΕ, Elke König, παραχώρησε συνέντευξη στον τηλεοπτικό σταθμό *Bloomberg*, στην οποία ρωτήθηκε, μεταξύ άλλων, για την κατάσταση της Banco Popular.

40 Τον Μάιο του 2017 υπήρχαν πολλά δημοσιεύματα στον Τύπο στα οποία γινόταν λόγος για δυσχέρειες της Banco Popular.

41 Τις πρώτες ημέρες του Ιουνίου του 2017 η Banco Popular αντιμετώπισε μαζικές αναλήψεις μετρητών.

42 Το πρωί της 5ης Ιουνίου 2017 η Banco Popular υπέβαλε στην Banco de España (Τράπεζα της Ισπανίας) μια πρώτη αίτηση παροχής επείγουσας στήριξης της ρευστότητας, η οποία ακολουθήθηκε από δεύτερη αίτηση το απόγευμα για αύξηση του ζητηθέντος ποσού, λόγω σημαντικών κινήσεων μετρητών. Βάσει αιτήματος της Τράπεζας της Ισπανίας και μετά την εκτίμηση της αίτησης της Banco Popular για παροχή επείγουσας στήριξης της ρευστότητας στην οποία προέβη αυθημερόν η ΕΚΤ, το διοικητικό συμβούλιο της ΕΚΤ δεν διατύπωσε αντιρρήσεις για την παροχή επείγουσας στήριξης της ρευστότητας στην Banco Popular για την περίοδο έως τις 8 Ιουνίου 2017. Η Banco Popular έλαβε τμήμα της επείγουσας αυτής στήριξης της ρευστότητας και, στη συνέχεια, η Τράπεζα της Ισπανίας ανέφερε ότι δεν ήταν σε θέση να παράσχει πρόσθετη επείγουσα στήριξη της ρευστότητας στην Banco Popular.

Β. Η εξέλιξη της διαδικασίας εξυγίανσης

43 Στις σκέψεις 47 έως 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε τα πραγματικά περιστατικά σχετικά με την εξέλιξη της διαδικασίας εξυγίανσης, τα οποία μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

44 Στις 23 Μαΐου 2017 το ΕΣΕ ανέθεσε στην ελεγκτική εταιρία Deloitte (στο εξής: Deloitte), ως ανεξάρτητο εμπειρογνώμονα, να διενεργήσει αποτίμηση της Banco Popular βάσει του άρθρου 20 του κανονισμού ΕΜΕ.

45 Στις 24 Μαΐου 2017 το ΕΣΕ ζήτησε από την Banco Popular, βάσει του άρθρου 34 του κανονισμού ΕΜΕ, τις αναγκαίες πληροφορίες για να πραγματοποιήσει την αποτίμησή του. Στις 2 Ιουνίου 2017 ζήτησε επίσης από την Banco Popular να παράσχει πληροφορίες σχετικά με τη διαδικασία ιδιωτικής πώλησης και να χορηγήσει πρόσβαση στην ασφαλή εικονική αίθουσα δεδομένων την οποία η Banco Popular είχε δημιουργήσει στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής.

46 Στις 3 Ιουνίου 2017 η εκτελεστική σύνοδος του ΕΣΕ εξέδωσε την απόφαση SRB/EES/2017/06, η οποία απευθυνόταν στο Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (ταμείο για την ομαλή αναδιάρθρωση του τραπεζικού κλάδου, Ισπανία), σχετικά με τη διαδικασία πώλησης της Banco Popular. Το ΕΣΕ ενέκρινε την άμεση κίνηση της διαδικασίας πώλησης της Banco Popular από το FROB και του υπέδειξε τις απαιτήσεις σχετικά με την πώληση σύμφωνα με το άρθρο 39 της οδηγίας 2014/59. Ειδικότερα, το ΕΣΕ ανέφερε ότι το FROB επρόκειτο να επικοινωνήσει με τους πέντε δυνητικούς αγοραστές που είχαν κληθεί να υποβάλουν προσφορά στο πλαίσιο της διαδικασίας ιδιωτικής πώλησης.

47 Από τους πέντε δυνητικούς αγοραστές, δύο αποφάσισαν να μη συμμετάσχουν στη διαδικασία πώλησης και ένας αποκλείστηκε από την ΕΚΤ για λόγους προληπτικής εποπτείας.

48 Στις 4 Ιουνίου 2017 οι δύο δυνητικοί αγοραστές που είχαν αποφασίσει να συμμετάσχουν στη διαδικασία πώλησης, η Banco Santander και η Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, υπέγραψαν συμφωνία τήρησης του απορρήτου και, στις 5 Ιουνίου 2017, τους δόθηκε πρόσβαση στην εικονική αίθουσα δεδομένων.

49 Στις 5 Ιουνίου 2017 το ΕΣΕ ενέκρινε μια πρώτη αποτίμηση (στο εξής: αποτίμηση 1), σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 5, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ, σκοπός της οποίας ήταν να παρασχεθούν τα στοιχεία βάσει των οποίων θα μπορούσε να καθοριστεί εάν πληρούνταν οι προϋποθέσεις για την κίνηση διαδικασίας εξυγίανσης, οι οποίες ορίζονται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ.

50 Στις 6 Ιουνίου 2017 η ΕΚΤ προέβη σε εκτίμηση της κατάστασης της Banco Popular για να εξακριβωθεί αν αυτή βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, κατόπιν διαβούλευσης με το ΕΣΕ, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού.

51 Από τη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, κατόπιν της εκτιμήσεως αυτής, η ΕΚΤ έκρινε, λαμβάνοντας υπόψη την εξέλιξη της οικονομικής κατάστασης της Banco Popular κατά τα έτη 2016 και 2017, όπως αυτή συνοψίζεται στις σκέψεις 26 έως 42 της παρούσας απόφασης, και ειδικότερα τις υπερβολικές εκροές καταθέσεων, την ταχύτητα απώλειας της ρευστότητας της τράπεζας και την αδυναμία της να δημιουργήσει άλλη ρευστότητα, ότι υπήρχαν αντικειμενικά στοιχεία από τα οποία προέκυπτε ότι η Banco Popular πιθανώς δεν θα ήταν σε θέση στο εγγύς μέλλον να εξοφλήσει τις οφειλές της ή τις λοιπές υποχρεώσεις της όταν αυτές θα καθίσταντο απαιτητές. Η ΕΚΤ συνήγαγε εξ αυτού ότι η Banco Popular είχε ήδη περιέλθει ή, εν πάση περιπτώσει, ότι ήταν πιθανό στο εγγύς μέλλον να περιέλθει σε πτώχευση, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, και παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ.

52 Στις 6 Ιουνίου 2017 επίσης η Banco Popular ενημέρωσε την ΕΚΤ ότι το διοικητικό της συμβούλιο είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η τράπεζα βρισκόταν σε σημείο πιθανής πτώχευσης.

53 Τα πραγματικά περιστατικά που αφορούν τη διαδικασία πωλήσεως, όπως προκύπτουν από τις σκέψεις 63 έως 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έχουν ως εξής.

54 Με έγγραφο της 6ης Ιουνίου 2017, το FROB γνωστοποίησε τα στοιχεία σχετικά με τη διαδικασία πώλησης και έθεσε προθεσμία για την υποβολή προσφορών την 6η Ιουνίου 2017, τα μεσάνυχτα.

55 Την ίδια ημέρα η Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, ένας από τους δύο δυνητικούς αγοραστές της Banco Popular, πληροφόρησε το FROB ότι δεν θα υπέβαλλε προσφορά.

56 Επίσης στις 6 Ιουνίου 2017 η Deloitte υπέβαλε στο ΕΣΕ δεύτερη αποτίμηση (στο εξής: αποτίμηση 2), συνταχθείσα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 20, παράγραφος 10, του κανονισμού ΕΜΕ. Σκοπός της αποτίμησης 2 ήταν να εκτιμηθεί η αξία των περιουσιακών στοιχείων και των υποχρεώσεων της Banco Popular, να εκτιμηθεί η μεταχείριση της οποίας θα είχαν τύχει οι μέτοχοι και οι πιστωτές εάν η Banco Popular είχε υπαχθεί στην κανονική διαδικασία αφερεγγυότητας καθώς και να παρασχεθούν τα στοιχεία βάσει των οποίων θα λαμβανόταν απόφαση σχετικά με τις μετοχές και τους τίτλους που θα μεταβιβάζονταν και τα οποία θα καθιστούσαν εφικτό τον καθορισμό, από το ΕΣΕ, των εμπορικών όρων για τους σκοπούς του εργαλείου πώλησης των δραστηριοτήτων. Ειδικότερα, σύμφωνα με την εν λόγω αποτίμηση, η οικονομική αξία της Banco

Popular ανερχόταν σε 1,3 δισεκατομμύρια ευρώ στο καλύτερο δυνατό σενάριο, σε μείον 8,2 δισεκατομμύρια ευρώ στο χειρότερο δυνατό σενάριο και κατά την ακριβέστερη εκτίμηση σε μείον 2 δισεκατομμύρια ευρώ.

57 Στις 7 Ιουνίου 2017 η Banco Santander υπέβαλε δεσμευτική προσφορά.

58 Με έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2017, το FROB ενημέρωσε το ΕΣΕ ότι η Banco Santander είχε υποβάλει προσφορά στις 7 Ιουνίου στις 3:12 και ότι η τιμή που προσέφερε η Banco Santander για την αγορά των μετοχών της Banco Popular ήταν ένα ευρώ. Το FROB ανέφερε ότι το διοικητικό του συμβούλιο είχε επιλέξει την Banco Santander ως πλειοδότη στη διαδικασία πώλησης της Banco Popular μέσω διαγωνισμού και είχε αποφασίσει να προτείνει στο ΕΣΕ να ορίσει την Banco Santander ως αγοράστρια στην απόφαση του ΕΣΕ σχετικά με την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης της Banco Popular.

Γ. Το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης

59 Στις 7 Ιουνίου 2017 το ΕΣΕ ενέκρινε το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης για την Banco Popular, βάσει του κανονισμού ΕΜΕ.

60 Στις αιτιολογικές σκέψεις 19, 21 έως 25, 26, στοιχείο γ', 36 και 46 του εν λόγω καθεστώτος, το ΕΣΕ διαπίστωσε ότι:

– στις 5 Δεκεμβρίου 2016 το ΕΣΕ ενέκρινε σχέδιο εξυγίανσης, το οποίο καθόριζε μια στρατηγική εξυγίανσης και προσδιόριζε το εργαλείο εξυγίανσης που θεωρείτο προτιμότερο (αιτιολογικές σκέψεις 19, 21 και 22)·

– από την εκτίμηση της ΕΚΤ σχετικά με την πτώχευση ή την πιθανή πτώχευση προέκυπτε ότι η κατάσταση ρευστότητας της Banco Popular επιδεινώθηκε σημαντικά από τον Οκτώβριο του 2016, λόγω αναλήψεων καταθέσεων σε όλες τις κατηγορίες πελατών· εξ αυτού συνήγαγε ότι η τράπεζα αυτή δεν διέθετε επαρκείς επιλογές για να αποκαταστήσει τη ρευστότητά της προκειμένου να διασφαλίσει ότι θα ήταν σε θέση να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της όταν αυτές θα καθίσταντο απαιτητές (αιτιολογική σκέψη 23)·

– πολλές περιστάσεις οδήγησαν στην ταχεία επιδείνωση της κατάστασης ρευστότητας της Banco Popular, και συγκεκριμένα:

  – τον Φεβρουάριο του 2017 η Banco Popular ανακοίνωσε, αφενός, την ανάγκη για έκτακτες προβλέψεις ύψους 5,7 δισεκατομμυρίων ευρώ, με αποτέλεσμα ενοποιημένη ζημία ύψους 3,485 δισεκατομμυρίων ευρώ, και, αφετέρου, τον διορισμό νέου προέδρου·

  – στις 10 Φεβρουαρίου 2017 η DBRS Morningstar υποβάθμισε την αξιολόγηση της Banco Popular·

  – στις 3 Απριλίου 2017 η Banco Popular δημοσίευσε μια ad hoc δημόσια δήλωση σχετικά με τα αποτελέσματα διαφόρων εσωτερικών ελέγχων που θα μπορούσαν να έχουν σημαντικό αντίκτυπο στις οικονομικές καταστάσεις του ιδρύματος και επιβεβαίωσε την αντικατάσταση του διευθύνοντος συμβούλου του ιδρύματος λιγότερο από ένα έτος μετά την ανάληψη των καθηκόντων του·

– στις 7 Απριλίου 2017 η Standard & Poor's και, στις 21 Απριλίου, η Moody's υποβάθμισαν την αξιολόγηση της Banco Popular·

– στις 12 Μαΐου 2017 η Banco Popular παρέβη την απαίτηση κάλυψης του κινδύνου ρευστότητας του 80 % και έκτοτε δεν ήταν σε θέση να συμμορφωθεί εκ νέου με το κανονιστικό όριο·

– η συνεχής αρνητική κάλυψη από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης σχετικά με τα οικονομικά αποτελέσματα και τον φερόμενο ως επικείμενο κίνδυνο πτώχευσης ή έλλειψης ρευστότητας της Banco Popular προκάλεσε αύξηση των αναλήψεων καταθέσεων και

– στις 6 Ιουνίου 2017 η DBRS και η Moody's υποβάθμισαν την αξιολόγηση της Banco Popular (αιτιολογική σκέψη 24)·

– οι προαναφερθείσες περιστάσεις οδήγησαν σε σημαντικές αναλήψεις καταθέσεων (αιτιολογική σκέψη 25)·

– η Banco Popular είχε λάβει μια πρώτη επείγουσα στήριξη ρευστότητας στις 5 Ιουνίου 2017, με την έγκριση της ΕΚΤ, πλην όμως η Τράπεζα της Ισπανίας δεν ήταν σε θέση να της παράσχει πρόσθετη επείγουσα στήριξη ρευστότητας (αιτιολογική σκέψη 26, στοιχείο γ')·

– στις 6 Ιουνίου 2017 η Banco Popular ενημέρωσε την ΕΚΤ ότι το διοικητικό της συμβούλιο είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η τράπεζα βρισκόταν σε σημείο πιθανής πτώχευσης (αιτιολογική σκέψη 36), και

– το εργαλείο εξυγίανσης που προβλέπεται στο σχέδιο εξυγίανσης του 2016 δεν ήταν κατάλληλο για τις συνθήκες που επικρατούσαν κατά την ημερομηνία εξυγίανσης (αιτιολογική σκέψη 46).

61 Με το άρθρο 1 του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης, το ΕΣΕ αποφάσισε να υποβάλει την Banco Popular σε διαδικασία εξυγίανσης από την ημερομηνία της εξυγίανσης, με την αιτιολογία ότι πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ.

62 Συναφώς, όπως προκύπτει από τα άρθρα 2 έως 4 του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, το ΕΣΕ θεώρησε, κατ' αρχάς, ότι η Banco Popular βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, εν συνεχεία, ότι δεν υφίσταντο άλλα μέτρα που θα μπορούσαν εντός εύλογου χρόνου να εμποδίσουν την πτώχευση της τράπεζας και, τέλος, ότι ήταν αναγκαία η ανάληψη δράσης εξυγίανσης με τη μορφή εργαλείου πώλησης των δραστηριοτήτων της τράπεζας προκειμένου να διασφαλιστεί η συνέχεια των κρίσιμων λειτουργιών της και να αποφευχθούν σημαντικές επιπτώσεις στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα, ιδίως στην Ισπανία.

63 Στο πλαίσιο αυτό, το ΕΣΕ αποφάσισε, με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης, τα εξής:

«Το εργαλείο εξυγίανσης που θα χρησιμοποιηθεί για την Banco Popular συνίσταται σε πώληση δραστηριοτήτων βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού [ΕΜΕ] μέσω της μεταβιβάσεως των μετοχών σε αγοραστή. Η απομείωση και η μετατροπή των κεφαλαιακών μέσων θα πραγματοποιηθούν αμέσως πριν από την εφαρμογή του εργαλείου πώλησης των δραστηριοτήτων.»

64 Στο άρθρο 6 του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης διευκρινίζονται οι όροι της απομείωσης αυτής, καθώς και οι όροι πώλησης των δραστηριοτήτων. Συγκεκριμένα, με το άρθρο 6, παράγραφος 1, το ΕΣΕ αποφάσισε:

– κατ' αρχάς, να απομειωθεί το ονομαστικό ποσό του εταιρικού κεφαλαίου της Banco Popular κατά 2 098 429 046 ευρώ, με αποτέλεσμα την ακύρωση του 100 % των μετοχών της Banco Popular·

– στη συνέχεια, να μετατραπεί το σύνολο του κύριου ποσού των πρόσθετων κεφαλαιακών μέσων κατηγορίας 1 που είχε εκδώσει η Banco Popular και που βρίσκονταν σε κυκλοφορία κατά την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης εξυγίανσης σε νέες μετοχές εκδόσεως της Banco Popular, καλούμενες «νέες μετοχές Ι»·

– στη συνέχεια, να εκμηδενιστεί η ονομαστική αξία των «νέων μετοχών Ι», με αποτέλεσμα την εξ ολοκλήρου ακύρωση των εν λόγω «νέων μετοχών Ι»·

– τέλος, να μετατραπεί το σύνολο του κύριου ποσού των πρόσθετων κεφαλαιακών μέσων κατηγορίας 2 που είχε εκδώσει η Banco Popular και που βρίσκονταν σε κυκλοφορία κατά την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης εξυγίανσης σε νέες μετοχές εκδόσεως της Banco Popular, καλούμενες «νέες μετοχές ΙΙ».

65 Το άρθρο 6, παράγραφος 3, του καθεστώτος εξυγίανσης προβλέπει ότι αυτά τα μέτρα απομείωσης και μετατροπής βασίζονται στην αποτίμηση 2, η οποία επιβεβαιώνεται από τα αποτελέσματα μιας διαφανούς και ανοικτής διαδικασίας πώλησης διενεργούμενης από το FROB.

66 Στο άρθρο 6, παράγραφος 5, του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, το ΕΣΕ ανέφερε ότι ασκεί τις εξουσίες που του παρέχει το άρθρο 24, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού ΕΜΕ, σχετικά με το εργαλείο πώλησης δραστηριοτήτων, και ότι εντέλλεται να μεταβιβαστούν οι «νέες μετοχές ΙΙ» στην Banco Santander, ελεύθερες κάθε δικαιώματος ή προνομίου τρίτων, ως αντιπαροχή για την καταβολή τιμής αγοράς ενός ευρώ. Διευκρινιζόταν ότι ο αποκτών είχε ήδη συναινέσει στη μεταβίβαση.

67 Στο άρθρο 6, παράγραφος 6, του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, το ΕΣΕ εξέθεσε ότι η μεταβίβαση ήταν αναγκαία και πρόσφορη, διευκρινίζοντας ότι κατέληξε στην εκτίμηση αυτή έχοντας διαπιστώσει, πρώτον, ότι η διαδικασία πώλησης της Banco Popular την οποία είχε κινήσει το FROB πριν από την έγκριση του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης ήταν σύμφωνη με τις απαιτήσεις του άρθρου 24 του κανονισμού ΕΜΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 39 της οδηγίας 2014/59, δεύτερον, ότι το FROB είχε εν τέλει καλέσει δύο δυνητικούς αγοραστές να υποβάλουν προσφορές και, τρίτον, ότι τελικά είχε παραληφθεί μία μόνο έγκυρη προσφορά.

68 Το ΕΣΕ ανέφερε επίσης ότι η μεταβίβαση των «νέων μετοχών ΙΙ» θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί βάσει της δεσμευτικής προσφοράς του αγοραστή της 7ης Ιουνίου 2017 και να υλοποιηθεί από το FROB.

69 Το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης υποβλήθηκε στην Επιτροπή στις 7 Ιουνίου 2017.

70 Την ίδια ημέρα, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2017/1246, για την αποδοχή του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης και την κοινοποίησε στο ΕΣΕ. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 4 της εν λόγω απόφασης:

«Η Επιτροπή συμφωνεί με το καθεστώς εξυγίανσης. Ειδικότερα, συμφωνεί με τους λόγους που προβάλλονται από το ΕΣΕ για να αιτιολογήσει ότι η εξυγίανση είναι αναγκαία για λόγους δημοσίου συμφέροντος, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 5, του κανονισμού [ΕΜΕ].»

71 Στις 7 Ιουνίου 2017 το ΕΣΕ κοινοποίησε επίσης το επίδικο καθεστώς εξυγίανσης στο FROB, δημοσιεύοντας παράλληλα στον ιστότοπό του ενημέρωση σχετικά με την έγκριση του καθεστώτος αυτού, συνοδευόμενη από έγγραφο στο οποίο συνοψίζονται τα αποτελέσματα της εξυγίανσης.

72 Την ίδια ημερομηνία το FROB έλαβε τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης, σύμφωνα με το άρθρο 29 του κανονισμού ΕΜΕ.

Δ. Τα πραγματικά περιστατικά μετά την έγκριση του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης

73 Στις 14 Ιουνίου 2018 η Deloitte διαβίβασε στο ΕΣΕ την αποτίμηση της διαφοράς ως προς τη μεταχείριση, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφοι 16 έως 18, του κανονισμού ΕΜΕ και διενεργήθηκε προκειμένου να διαπιστωθεί αν οι μέτοχοι και οι πιστωτές θα είχαν τύχει καλύτερης μεταχείρισης αν είχε κινηθεί κανονική διαδικασία αφερεγγυότητας εις βάρος της Banco Popular (στο εξής: αποτίμηση 3). Στις 31 Ιουλίου 2018 η Deloitte απέστειλε στο ΕΣΕ προσθήκη στην αποτίμηση αυτή, με την οποία διόρθωνε ορισμένα τυπικά σφάλματα.

74 Στις 11 Ιουλίου 2017 το ΕΣΕ δημοσίευσε στον ιστότοπό του μη εμπιστευτικό κείμενο του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης. Στο κείμενο αυτό, το ΕΣΕ απέκρυψε, μεταξύ άλλων, ορισμένες πληροφορίες που περιλαμβάνονται στις αιτιολογικές σκέψεις 23 έως 26, σχετικά με την κρίση ρευστότητας της Banco Popular, καθώς και σημαντικά τμήματα του άρθρου 6, παράγραφοι 3 και 4, του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης όσον αφορά την άσκηση της εξουσίας απομείωσης και μετατροπής.

75 Τον Ιούλιο του 2017 η ΕΚΤ δημοσίευσε στον ιστότοπό της μη εμπιστευτικό κείμενο της εκτιμήσεώς της σχετικά με την πτώχευση ή την πιθανή πτώχευση της Banco Popular.

76 Στις 2 Φεβρουαρίου και στις 31 Οκτωβρίου 2018 το ΕΣΕ δημοσίευσε μη εμπιστευτικά κείμενα του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, τα οποία περιελάμβαναν ορισμένες από τις πληροφορίες που είχαν απαλειφθεί προηγουμένως, οι οποίες παρατίθενται στη σκέψη 74 της παρούσας απόφασης, εξαιρουμένων ορισμένων αριθμητικών στοιχείων. Στο πλαίσιο αυτό, δημοσίευσε επίσης μη εμπιστευτικά κείμενα των αποτιμήσεων 1 και 2.

III. Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

77 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Αυγούστου 2017, οι νυν αναιρεσείοντες άσκησαν προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή) με αίτημα, πρώτον, την ακύρωση του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης και της απόφασης 2017/1246, δεύτερον, την αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν λόγω των αποφάσεων αυτών και, τρίτον, τη διαπίστωση της ακυρότητας της αποτίμησης 2 και την επιδίκαση αποζημίωσης.

A. Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

78 Με αίτηση που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 31 Οκτωβρίου 2017, το ΕΣΕ ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 92, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων όσον αφορά την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων που μνημονεύονται στο παράρτημα της αίτησης. Με απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2017, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να μην κάνει δεκτή την αίτηση διεξαγωγής αποδείξεων κατά το στάδιο εκείνο της διαδικασίας.

79 Στις 16 Φεβρουαρίου 2018 το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, κάλεσε το ΕΣΕ να καταθέσει το πλέον πρόσφατο μη εμπιστευτικό κείμενο του καθεστώτος εξυγίανσης και μη εμπιστευτικό κείμενο της αποτίμησης 2, κείμενα τα οποία είχαν δημοσιευτεί στον ιστότοπό του. Το ΕΣΕ κατέθεσε τα έγγραφα εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

80 Με διατάξεις της 12ης Απριλίου 2019, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτές τις αιτήσεις παρέμβασης του Βασιλείου της Ισπανίας και της Banco Santander υπέρ των αιτημάτων της Επιτροπής και του ΕΣΕ και δέχθηκε τις αιτήσεις νυν αναιρεσειόντων για την εμπιστευτική μεταχείριση ορισμένων παραρτημάτων του δικογράφου της προσφυγής.

81 Με έγγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Απριλίου 2019, οι νυν αναιρεσείοντες υπέβαλαν αίτηση τροποποίησης των αιτημάτων περί μέτρων διεξαγωγής αποδείξεων που περιλαμβάνονταν στο δικόγραφο της προσφυγής και στο υπόμνημα απάντησης που είχαν καταθέσει πρωτοδίκως. Η Επιτροπή και το ΕΣΕ καθώς και το Βασίλειο της Ισπανίας και η Banco Santander κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της αιτήσεως αυτής εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

82 Με έγγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Μαΐου 2019, οι νυν αναιρεσείοντες προσκόμισαν νέο αποδεικτικό μέσο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 85, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Η Επιτροπή και το ΕΣΕ κατέθεσαν παρατηρήσεις επί του νέου αυτού αποδεικτικού μέσου εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

83 Με έγγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Οκτωβρίου 2020, οι νυν αναιρεσείοντες προσκόμισαν ακόμη ένα νέο αποδεικτικό μέσο κατ' εφαρμογήν της ως άνω διατάξεως του Κανονισμού Διαδικασίας. Η Επιτροπή και το ΕΣΕ καθώς και το Βασίλειο της Ισπανίας και η Banco Santander κατέθεσαν εμπροθέσμως παρατηρήσεις επί του νέου αυτού αποδεικτικού μέσου.

84 Στις 16 Μαρτίου 2021 το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, κάλεσε το ΕΣΕ να προσκομίσει διάφορα έγγραφα. Με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 2021, το ΕΣΕ απάντησε ότι τα ζητηθέντα έγγραφα ήταν εν μέρει εμπιστευτικά και ότι θα μπορούσαν να προσκομιστούν εάν το Γενικό Δικαστήριο διέτασσε συναφώς τη διεξαγωγή αποδείξεων.

85 Με διάταξη της 12ης Μαΐου 2021, το Γενικό Δικαστήριο διέταξε το ΕΣΕ, βάσει, αφενός, του άρθρου 24, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, αφετέρου, του άρθρου 91, στοιχείο β', του άρθρου 92, παράγραφος 3, καθώς και του άρθρου 103 του Κανονισμού Διαδικασίας, να προσκομίσει τα πλήρη κείμενα του καθεστώτος εξυγίανσης, της αποτίμησης 2, της εκτίμησης της ΕΚΤ της 6ης Ιουνίου 2017 σχετικά με το αν η Banco Popular βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης και της επιστολής της ΕΚΤ προς την

Banco Popular της 18ης Μαΐου 2017. Το Γενικό Δικαστήριο διέταξε επίσης το ΕΣΕ να προσκομίσει το μη εμπιστευτικό κείμενο της επιστολής της ΕΚΤ προς την Banco Popular της 18ης Μαΐου 2017.

86 Με διάταξη της 9ης Ιουνίου 2021, το Γενικό Δικαστήριο αφαίρεσε από τη δικογραφία τα εμπιστευτικά κείμενα των εγγράφων που προσκόμισε το ΕΣΕ προς εκτέλεση της διάταξης της 12ης Μαΐου 2021.

Β. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

87 Προς στήριξη του πρώτου αιτήματός τους περί ακυρώσεως του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης και της αποφάσεως 2017/1246, οι νυν αναιρεσείοντες προέβαλαν τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 18 του κανονισμού ΕΜΕ. Ο δεύτερος λόγος στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 20 του κανονισμού ΕΜΕ. Ο τρίτος λόγος στηριζόταν σε προσβολή του δικαιώματος προηγούμενης ακρόασης και του δικαιώματος πρόσβασης στον φάκελο, τα οποία κατοχυρώνονται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης). Ο τέταρτος λόγος στηριζόταν σε παράβαση του άρθρου 20 του κανονισμού ΕΜΕ. Με τις παρατηρήσεις τους επί των υπομνημάτων παρέμβασης, οι νυν αναιρεσείοντες προέβαλαν, επιπλέον, νέο λόγο ακυρώσεως στηριζόμενο σε παράβαση του άρθρου 24 του κανονισμού.

88 Με το δεύτερο αίτημά τους, οι νυν αναιρεσείοντες ζήτησαν να υποχρεωθούν το ΕΣΕ και η Επιτροπή να τους καταβάλουν αποζημίωση λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης τους. Οι νυν αναιρεσείοντες προέβαλαν δύο διακριτά αιτήματα αποζημίωσης, το πρώτο εκ των οποίων στηρίζεται στην ακύρωση του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης και της απόφασης 2017/1246, ενώ το δεύτερο δεν έχει σχέση με το ως άνω ακυρωτικό αίτημα.

89 Με το τρίτο αίτημά τους, οι νυν αναιρεσείοντες ζήτησαν να διαπιστωθεί η ακυρότητα της αποτίμησης 2 και υποστήριξαν ότι έχουν δικαίωμα αποζημίωσης.

90 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

91 Απέρριψε επίσης τα αιτήματα των νυν αναιρεσειόντων για λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας και για διεξαγωγής αποδείξεων.

IV. Αιτήματα των διαδίκων στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας

92 Οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

– να κάνει δεκτά τα αιτήματα που προέβαλαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου για την ακύρωση του καθεστώτος εξυγίανσης και της απόφασης 2017/1246 και, κατά συνέπεια, να υποχρεώσει την Επιτροπή και το ΕΣΕ να τους επιστρέψουν τις επενδύσεις τους στην Banco Popular ή, αντ' αυτού, να υποχρεώσει την Επιτροπή και το ΕΣΕ να καταβάλουν αποζημίωση λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης τους·

– να υποχρεώσει την Επιτροπή και το ΕΣΕ να τους καταβάλουν αποζημίωση λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης τους, ανεξαρτήτως της ακυρώσεως του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης και της απόφασης 2017/1246·

– να διαπιστώσει την ακυρότητα της αποτίμησης 2 και να υποχρεώσει την Επιτροπή και το ΕΣΕ να τους καταβάλουν συναφώς αποζημίωση·

– να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το ΕΣΕ στα δικαστικά έξοδα αμφότερων των βαθμών δικαιοδοσίας·

– να διατάξει την προσαύξηση των επιδικαζόμενων ποσών με αντισταθμιστικούς τόκους υπολογιζόμενους από τις 23 Μαΐου 2017 ή, επικουρικώς, από τις 7 Ιουνίου 2017, μέχρι την ημερομηνία δημοσίευσης της παρούσας απόφασης, καθώς και με τόκους υπερημερίας από την ημερομηνία έκδοσης της παρούσας απόφασης, εξαιρουμένων των εξόδων της παρούσας διαδικασίας, τα οποία θα παράγουν τόκους υπερημερίας μόνον από την ημερομηνία έκδοσης της παρούσας απόφασης, και

– να τους επιδικάσει οποιαδήποτε άλλη πρόσθετη αποζημίωση που κρίνεται κατάλληλη.

93 Η Επιτροπή, το ΕΣΕ, το Βασίλειο της Ισπανίας καθώς και η Banco Santander ζητούν αντιστοίχως από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

94 Σε περίπτωση που το Δικαστήριο δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως και αποφασίσει, σύμφωνα με το άρθρο 61 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να αποφανθεί το ίδιο επί της προσφυγής ακυρώσεως, η Banco Santander ζητεί από το Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, να περιορίσει το δεδικασμένο της απόφασής του διατηρώντας σε ισχύ τα αποτελέσματα της πώλησης της Banco Popular στην Banco Santander.

V. Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

95 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τέσσερις λόγους. Ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορούν, αντιστοίχως, παράβαση του άρθρου 18 και παράβαση του άρθρου 20 του κανονισμού ΕΜΕ. Με τον τρίτο και τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν την απόρριψη των αποζημιωτικών αιτημάτων από το Γενικό Δικαστήριο.

A. Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

96 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, με την προσφυγή την οποία αφορά η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες είχαν ζητήσει την ακύρωση τόσο του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης όσο και της απόφασης 2017/1246.

97 Μολονότι το Δικαστήριο έχει κρίνει, με την απόφαση της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ (C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψεις 102 και 103), ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, οπότε είναι απαράδεκτη η προσφυγή που ασκείται κατά του καθεστώτος αυτού, εντούτοις η

απόφαση 2017/1246, με την οποία η Επιτροπή αποδέχθηκε το καθεστώς εξυγίανσης, έχει τα χαρακτηριστικά πράξης δεκτικής προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

98 Τούτου λεχθέντος, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά αποφάσεως της Επιτροπής όπως η απόφαση 2017/1246, τα ενδιαφερόμενα φυσικά ή νομικά πρόσωπα δύνανται να επικαλεστούν την έλλειψη νομιμότητας του καθεστώτος εξυγίανσης το οποίο αποδέχθηκε το εν λόγω θεσμικό όργανο, προσδίδοντάς του με τον τρόπο αυτόν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, δυνατότητα η οποία μπορεί να τους διασφαλίσει επαρκή δικαστική προστασία. Επιπλέον, θεωρείται ότι, διά της αποδοχής του καθεστώτος εξυγίανσης, η Επιτροπή υιοθετεί τα στοιχεία και την αιτιολογία του καθεστώτος και είναι, κατά περίπτωση, υπόλογη ως προς αυτά ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης (απόφαση της 18 Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 96 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

99 Επομένως, στο πλαίσιο αυτό πρέπει να εξεταστούν οι λόγοι με τους οποίους αμφισβητείται η νομιμότητα του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης.

Β. Επί του πέμπτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, το οποίο αφορά παράβαση του άρθρου 90 του κανονισμού ΕΜΕ, καθώς και των άρθρων 17, 41 και 52 του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του πρώτου προσθέτου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, και επί του έκτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, το οποίο αφορά παράβαση της κατά το άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωσης αιτιολόγησης

100 Με το πέμπτο και το έκτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, τα οποία πρέπει να εξεταστούν πρώτα, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι η πρόσβαση στο πλήρες κείμενο, μεταξύ άλλων, του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης καθώς και των αποτιμήσεων 1 και 2 ήταν αναγκαία για την άσκηση του δικαιώματός τους αποτελεσματικής προσφυγής (πέμπτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως), και ότι η αιτιολογία του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης, της αποτίμησης 2 καθώς και της απόφασης 2017/1246 ήταν ανεπαρκής λόγω των πληροφοριών που είχαν αποκρυφθεί στα έγγραφα αυτά (έκτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως).

1. Επί του πέμπτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

101 Με το πέμπτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν προσβολή του δικαιώματός τους προσβάσεως στον φάκελο, βάσει του άρθρου 90 του κανονισμού ΕΜΕ, καθώς και των άρθρων 17, 41 και 52 του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στο Παρίσι στις 20 Μαρτίου 1952 (στο εξής: πρώτο πρόσθετο πρωτόκολλο της ΕΣΔΑ). Το σκέλος αυτό περιλαμβάνει τέσσερις αιτιάσεις.

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

102 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, στις σκέψεις 503 και 504 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 90 του κανονισμού ΕΜΕ, καθόσον έκρινε ότι το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο που κατοχυρώνεται στο άρθρο αυτό αφορά αποκλειστικά την οντότητα την οποία αφορά η απόφαση περί εξυγίανσης.

Συγκεκριμένα, το ισπανικό («personas sujetas a las decisiones»), το αγγλικό («persons who are the subject of») και το πορτογαλικό κείμενο («pessoas sujeitas às decisões») της διάταξης αυτής δεν αναφέρονται στο αντικείμενο της απόφασης περί εξυγίανσης, αλλά αφορούν τα πρόσωπα που υπόκεινται σε τέτοια απόφαση. Επιπλέον, το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη εγγυάται επίσης το δικαίωμα κάθε προσώπου να έχει πρόσβαση στον φάκελο που το αφορά.

103 Δεύτερον, η προσβολή του δικαιώματος προσβάσεως στον φάκελο κατά τη διοικητική διαδικασία που προηγείται της έκδοσης αποφάσεως δεν μπορεί να θεραπευθεί κατά την ένδικη διαδικασία, είναι δε ικανή, σε περίπτωση προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας, να επιφέρει την ακύρωση της εκδοθείσας αποφάσεως. Οι αναιρεσείοντες θεωρούν ότι, καθόσον υποχρεώθηκαν να κινήσουν την ένδικη διαδικασία χωρίς να έχουν λάβει γνώση του φακέλου, εθίγησαν τα δικαιώματά τους άμυνας, δεδομένου μάλιστα ότι δεν έχουν ακόμη αποκτήσει πρόσβαση στον πλήρη φάκελο.

104 Τρίτον, στις σκέψεις 505 και 515 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, στηριζόμενο, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη και στο άρθρο 90, παράγραφος 4, του κανονισμού ΕΜΕ, αρνήθηκε την πρόσβαση σε ορισμένες πληροφορίες που περιέχονταν στο επίδικο καθεστώς εξυγίανσης, στην αποτίμηση 2 και σε άλλα προπαρασκευαστικά έγγραφα, με την αιτιολογία ότι οι πληροφορίες αυτές ήταν εμπιστευτικές. Εντούτοις, το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο επιβάλλεται να γίνεται σεβαστό ακόμη και όταν η εφαρμοστέα ρύθμιση δεν προβλέπει ρητώς τέτοια διατύπωση.

105 Τέταρτον και τελευταίο, κατά τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 475 της αποφάσεως αυτής, ο περιορισμός του δικαιώματος ακροάσεως των ενδιαφερομένων συνιστά υπέρμετρη και ανεπίτρεπτη επέμβαση μόνον εάν οι ενδιαφερόμενοι στερηθούν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν τα εν λόγω μέτρα στο πλαίσιο μεταγενέστερης διαδικασίας και να προβάλουν λυσιτελώς την άποψή τους στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής. Αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 475, η δυνατότητα αυτή προϋποθέτει πλήρη πρόσβαση στον φάκελο. Εξάλλου, από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου προκύπτει ότι το άρθρο 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ επιβάλλει να υφίσταται δυνατότητα κατ' αντιμωλίαν συζήτησης που να τηρεί την αρχή της ισότητας των όπλων σε κάθε διαδικασία επιβάλλουσα περιορισμό του δικαιώματος ιδιοκτησίας.

106 Η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου του πέμπτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, για τον λόγο ότι η επιχειρηματολογία που παρατίθενται στην αίτηση αναιρέσεως δεν είναι αρκούντως σαφής και συγκεκριμένη. Το ΕΣΕ φρονεί ότι το επιχείρημα που αντλείται από απόκλιση μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων του άρθρου 90, παράγραφος 4, του κανονισμού ΕΜΕ είναι απαράδεκτο. Εν πάση περιπτώσει, θεωρεί ότι το πέμπτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

107 Το ΕΣΕ, το Βασίλειο της Ισπανίας και η Banco Santander υποστηρίζουν ότι το συγκεκριμένο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

108 Όσον αφορά το παραδεκτό του πέμπτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, επισημαίνεται ότι, παρά την κάποια ασάφεια, από την προβαλλόμενη επιχειρηματολογία καθίσταται σαφές ότι οι αναιρεσείοντες επικαλούνται, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 4, του κανονισμού ΕΜΕ και των άρθρων 17, 41 και 52 του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, το δικαίωμα πρόσβασης στο σύνολο του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, της αποτίμησης 2 και άλλων προπαρασκευαστικών εγγράφων.

109 Ειδικότερα, βάλλουν κατά των εκτιμήσεων που περιλαμβάνονται, αφενός, στις σκέψεις 497 έως 504 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημά τους ότι δεν τους δόθηκε η δυνατότητα να ασκήσουν το δικαίωμα πρόσβασης στον φάκελο εξυγίανσης της Banco Popular και, αφετέρου, στις σκέψεις 505 και 515 της αποφάσεως αυτής, με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστήριξαν οι νυν αναιρεσείοντες, δεν ήταν δυνατή η παροχή πλήρους πρόσβασης στον φάκελο αυτόν λόγω των εμπιστευτικών πληροφοριών που περιείχε.

110 Όσον αφορά το επιχείρημα περί αποκλίσεως μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων του άρθρου 90, παράγραφος 4, του κανονισμού ΕΜΕ, το επιχείρημα αυτό αφορά ειδικώς τις σκέψεις 503 και 504 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και πρέπει να θεωρηθεί ότι με αυτό αμφισβητείται η εκτίμηση που διατυπώνει το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις αυτές. Ο αναιρεσείων, πάντως, μπορεί να ασκήσει παραδεκτώς αναίρεση προβάλλοντας λόγους που αντλούνται από την ίδια την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και με τους οποίους αμφισβητείται το νόμω βάσιμό της (απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2022, Επιτροπή κατά European Food κ.λπ., C-638/19 P, EU:C:2022:50, σκέψη 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

111 Επομένως, πρέπει να απορριφθούν οι ενστάσεις απαραδέκτου που προέβαλαν η Επιτροπή και το ΕΣΕ κατά του πέμπτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως.

112 Επί της ουσίας, από τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 497 έως 504 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο, προκειμένου να απορρίψει την επιχειρηματολογία περί προσβολής του δικαιώματος πρόσβασης στο σύνολο των πληροφοριών που περιέχονται στη δικογραφία, στηρίχθηκε τόσο στη μη εφαρμογή ratione personae του άρθρου 90, παράγραφος 4, του κανονισμού ΕΜΕ όσο και στην ύπαρξη εμπιστευτικών πληροφοριών στον φάκελο. Διαπιστώνεται, όμως, ότι καθεμία από τις εκτιμήσεις αυτές είναι, αφ' εαυτής, ικανή να δικαιολογήσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου.

113 Πρώτον, όσον αφορά το ζήτημα αν το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι η υποχρέωση εμπιστευτικότητας αποτελούσε κώλυμα για την πρόσβαση σε ολόκληρο το περιεχόμενο του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, της αποτίμησης 2 και άλλων προπαρασκευαστικών εγγράφων, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 90, παράγραφος 4, του κανονισμού ΕΜΕ ορίζει ότι τα πρόσωπα που αποτελούν αντικείμενο αποφάσεων του ΕΣΕ έχουν δικαίωμα πρόσβασης στον τηρούμενο από το ΕΣΕ φάκελο, διευκρινιζομένου, αφενός, ότι τα εν λόγω πρόσωπα έχουν τέτοιο δικαίωμα με την επιφύλαξη του έννομου συμφέροντος άλλων προσώπων για την προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου τους και, αφετέρου, ότι το εν λόγω δικαίωμα δεν εκτείνεται στις εμπιστευτικές πληροφορίες και στα εσωτερικής χρήσης προπαρασκευαστικά έγγραφα του ΕΣΕ. Επιπλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί η υποχρέωση κάθε εμπλεκόμενου θεσμικού οργάνου να ασκεί τις αρμοδιότητές του σύμφωνα με τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, ιδίως την αρχή της χρηστής διοικήσεως, η οποία κατοχυρώνεται πλέον ρητώς στο άρθρο 41 του Χάρτη, του οποίου η παράγραφος 2, στοιχείο β', εγγυάται το δικαίωμα κάθε προσώπου να έχει πρόσβαση στον φάκελό του, τηρουμένων των νομίμων συμφερόντων της εμπιστευτικότητας και του επαγγελματικού και επιχειρηματικού απορρήτου (πρβλ. απόφαση της 12ης Μαΐου 2022, Klein κατά Επιτροπής, C-430/20 P, EU:C:2022:377, σκέψη 87).

114 Από το γράμμα των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο περιορίζεται από την ανάγκη προστασίας των εμπιστευτικών πληροφοριών. Ο περιορισμός αυτός του εν λόγω δικαιώματος αποτελεί έκφανση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 339 ΣΛΕΕ. Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, κατ' εφαρμογήν της αρχής προστασίας του επιχειρηματικού απορρήτου, η οποία αποτελεί γενική αρχή του

δικαίου της Ένωσης και εξειδικεύεται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 339 ΣΛΕΕ, τα θεσμικά και λοιπά όργανα και οργανισμοί της Ένωσης δεσμεύονται, κατ' αρχήν, να μην αποκαλύπτουν στους ανταγωνιστές ιδιώτη επιχειρηματία εμπιστευτικές πληροφορίες που παρέχονται από αυτόν (απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, Επιτροπή κατά Landesbank Baden-Württemberg και ΕΣΕ, C-584/20 P και C-621/20 P, EU:C:2021:601, σκέψη 109 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

115 Στο πλαίσιο, πάντως, του καθεστώτος που θεσπίστηκε με τον κανονισμό ΕΜΕ, η τήρηση των απαιτήσεων περί επαγγελματικού απορρήτου που προβλέπονται στο άρθρο 339 ΣΛΕΕ προσδιορίζεται όχι μόνον από την επιφύλαξη που διατυπώνεται στο άρθρο 90, παράγραφος 4, του κανονισμού ΕΜΕ, αλλά και από το άρθρο 88, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, το οποίο απαγορεύει στο ΕΣΕ να γνωστοποιεί τις πληροφορίες που καλύπτονται από τις απαιτήσεις αυτές σε άλλον δημόσιο ή ιδιωτικό φορέα, εκτός εάν η γνωστοποίηση αυτή είναι αναγκαία στο πλαίσιο δικαστικών διαδικασιών. Όπως διευκρινίζει το άρθρο 88, παράγραφος 5, του εν λόγω κανονισμού, το ΕΣΕ οφείλει να μεριμνά, πριν από τη δημοσιοποίηση πληροφοριών, ώστε να μη δημοσιοποιηθούν εμπιστευτικές πληροφορίες.

116 Εν προκειμένω, στη σκέψη 525 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η οποία δεν αμφισβητήθηκε κατ' αναίρεση, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η προσκόμιση εγγράφων την οποία διέταξε το Γενικό Δικαστήριο δεν διασφαλίζει στους αναιρεσείοντες πρόσβαση σε ολόκληρο το περιεχόμενο των εγγράφων αυτών, εφόσον αυτά περιέχουν εμπιστευτικά στοιχεία.

117 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, στις σκέψεις 505, 506, 515 και 527 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κρίνοντας ότι οι αναιρεσείοντες δεν μπορούσαν να επικαλεστούν δικαίωμα πρόσβασης σε ολόκληρο το περιεχόμενο του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης, της αποτίμησης 2 και άλλων προπαρασκευαστικών εγγράφων, στο μέτρο τα έγγραφα αυτά περιείχαν εμπιστευτικές πληροφορίες.

118 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες, το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής δεν επιβάλλει πλήρη πρόσβαση στον φάκελο, εφόσον υπάρχουν εμπιστευτικές πληροφορίες.

119 Συναφώς, αποτελεί βεβαίως πάγια νομολογία ότι η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου τον οποίο κατοχυρώνει το άρθρο 47 του Χάρτη επιβάλλει να είναι ο ενδιαφερόμενος σε θέση να γνωρίζει τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η διοικητική απόφαση που τον αφορά, είτε επειδή έχει διαβάσει την ίδια την απόφαση είτε επειδή του έχουν γνωστοποιηθεί οι λόγοι αυτοί κατόπιν αίτησής του, χωρίς να θίγεται η εξουσία του αρμόδιου δικαστή να απαιτήσει από την οικεία αρχή να προβεί στη γνωστοποίησή τους, προκειμένου να παρασχεθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσει, έχοντας γνώση όλων των στοιχείων, αν είναι σκόπιμο να προσφύγει στον αρμόδιο δικαστή, καθώς και για να παρασχεθεί στον δικαστή η πλήρης δυνατότητα ασκήσεως του ελέγχου νομιμότητας της επίδικης εθνικής αποφάσεως (πρβλ. αποφάσεις της 4ης Ιουνίου 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 24ης Νοεμβρίου 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 και C-226/19, EU:C:2020:951, σκέψη 43).

120 Ωστόσο, το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει, σε πλείονες τομείς του δικαίου της Ένωσης, ότι η αιτιολογία βλαπτικής για έναν πολίτη πράξης, η οποία στηρίζεται σε εκτίμηση της συγκριτικής θέσης ιδιωτών επιχειρηματιών, μπορεί, σε ορισμένο βαθμό, να περιορίζεται προκειμένου να προστατευθούν πληροφορίες σχετικές με τους εν λόγω επιχειρηματίες οι οποίες καλύπτονται από το επιχειρηματικό απόρρητο. Ωστόσο, η υποχρέωση τηρήσεως του επιχειρηματικού

απορρήτου δεν μπορεί να καταστήσει κενή περιεχομένου την υποχρέωση αιτιολόγησης. Επομένως, μολονότι μια τέτοια πράξη μπορεί, υπό το πρίσμα της υποχρεώσεως τηρήσεως του επιχειρηματικού απορρήτου, να είναι επαρκώς αιτιολογημένη χωρίς να περιέχει μεταξύ άλλων το σύνολο των αριθμητικών στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η συλλογιστική, πρέπει εντούτοις να προκύπτει από την αιτιολογία κατά τρόπο σαφή και χωρίς αμφισημία η συλλογιστική αυτή καθώς και η μεθοδολογία που χρησιμοποιήθηκε (πρβλ. αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψεις 108 έως 111, της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Club Hotel Loutraki κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/15 P, EU:C:2016:989, σκέψη 48, καθώς και της 15ης Ιουλίου 2021, Επιτροπή κατά Landesbank Baden-Württemberg και ΕΣΕ, C-584/20 P και C-621/20 P, EU:C:2021:601, σκέψεις 110, 111 και 120).

121 Εάν, επομένως, υπάρχουν εμπιστευτικές πληροφορίες, το άρθρο 47 του Χάρτη δεν παρέχει στον ενδιαφερόμενο δικαίωμα πλήρους πρόσβασης στον φάκελο, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 119 και 120 της παρούσας απόφασης.

122 Στη σκέψη 526 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, χωρίς να αντικρουστεί στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως, ότι οι πληροφορίες οι οποίες απεκρύβησαν στα μη εμπιστευτικά κείμενα του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, της αποτίμησης 2 και άλλων προπαρασκευαστικών εγγράφων δεν ήταν κρίσιμες για την επίλυση της διαφοράς.

123 Όσον αφορά, τέλος, τα άρθρα 17 και 52 του Χάρτη, καθώς και το άρθρο 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπενθυμίζεται ότι, μολονότι, όπως επιβεβαιώνεται από το άρθρο 6, παράγραφος 3, ΣΕΕ, τα θεμελιώδη δικαιώματα που αναγνωρίζονται με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, αποτελούν τμήμα του δικαίου της Ένωσης ως γενικές αρχές και μολονότι το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη ορίζει ότι τα περιεχόμενα στον Χάρτη δικαιώματα που αντιστοιχούν σε δικαιώματα τα οποία διασφαλίζονται στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση έχουν την ίδια έννοια και την ίδια εμβέλεια με εκείνες που τους αποδίδει η εν λόγω σύμβαση, εντούτοις η ΕΣΔΑ δεν συνιστά, ενόσω η Ένωση δεν έχει προσχωρήσει σε αυτή, νομική πράξη τυπικώς ενταγμένη στην έννομη τάξη της Ένωσης. Επομένως, ο έλεγχος νομιμότητας των πράξεων της Ένωσης πρέπει να διενεργείται μόνον υπό το πρίσμα των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνει ο Χάρτης, εν προκειμένω το άρθρο 17 αυτού (πρβλ. απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, σκέψεις 45 και 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

124 Το δικαίωμα όμως ιδιοκτησίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 17 του Χάρτη, σε συνδυασμό με το άρθρο 51, παράγραφος 1, του Χάρτη, δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παρέχει στον ενδιαφερόμενο πρόσβαση στις πληροφορίες του φακέλου πέραν των απαιτήσεων που απορρέουν από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 119 και 120 της παρούσας απόφασης.

125 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι οι αναιρεσείοντες δεν είχαν δικαίωμα πρόσβασης σε ολόκληρο το κείμενο του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης, της αποτίμησης 2 και άλλων προπαρασκευαστικών εγγράφων.

126 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 112 της παρούσας απόφασης, το επιχείρημα των αναιρεσειόντων ότι, ως μέτοχοι της υπό εξυγίανση οντότητας, μπορούσαν να επικαλεστούν το δικαίωμα που κατοχυρώνεται στο άρθρο 90, παράγραφος 4, του κανονισμού ΕΜΕ, ακόμη και αν υποτεθεί

βάσιμο, δεν είναι ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα της κρίσης του Γενικού Δικαστηρίου που παρατίθενται στην προηγούμενη σκέψη και, επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

127 Κατά συνέπεια, το πέμπτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αλυσιτελές.

2. Επί του έκτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

128 Με το έκτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εξέταση του αν τηρήθηκε, όσον αφορά το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης, την αποτίμηση 2 καθώς και την απόφαση 2017/1246, η υποχρέωση αιτιολόγησης την οποία καθιερώνει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ.

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

129 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν την ανεπάρκεια της αιτιολογίας που παρατίθεται στο επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης.

130 Κατ’ αρχάς, υποστηρίζουν ότι, στις σκέψεις 543 και 545 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι η αιτιολογία του καθεστώτος αυτού ήταν επαρκής όσον αφορά τη διαπίστωση κατάστασης πτώχευσης, ενώ το ΕΣΕ δεν είχε εξετάσει άλλες βιώσιμες λύσεις. Επιπλέον, το ΕΣΕ αρκέστηκε στη διαπίστωση, χωρίς άλλη εξήγηση, ότι δεν υπήρχαν άλλες λύσεις που θα μπορούσαν να καταστήσουν δυνατή την επίλυση των προβλημάτων ρευστότητας της Banco Popular. Εξάλλου, το ΕΣΕ δεν παρέθεσε καμία αιτιολογία σχετικά με την επιλογή του εργαλείου πώλησης ούτε διευκρίνισε τον λόγο για τον οποίο το εργαλείο αυτό αποτελούσε την καλύτερη λύση. Στο πλαίσιο αυτό, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν επίσης ότι, αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 556 και 557 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το ΕΣΕ όφειλε να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι δεν επρόκειτο πλέον να καταβληθεί το υπόλοιπο της επείγουσας στήριξης της ρευστότητας που μνημονεύεται στις σκέψεις αυτές.

131 Εν συνεχεία, στις σκέψεις 536 έως 540 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εσφαλμένως ότι τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στο άρθρο 6, παράγραφος 6, του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης δικαιολογούσαν τη διαδικασία δημόσιας πώλησης της Banco Popular. Συναφώς, οι αναιρεσείοντες επικρίνουν κατ’ ουσίαν την έλλειψη ενδείξεων όσον αφορά τους λόγους για τους οποίους κανείς από τους ενδιαφερόμενους, πλην της Banco Santander, δεν υπέβαλε προσφορά. Επιπλέον, θεωρούν ότι το ΕΣΕ όφειλε να διευκρινίσει, στο επίδικο καθεστώς εξυγίανσης, τον λόγο για τον οποίο το FROB δεν χορήγησε σε κάποιο από τα μέρη αυτά νέα προθεσμία για την υποβολή της προσφοράς του. Εξάλλου, ούτε ο καθορισμός της τιμής πώλησης της Banco Popular ήταν αιτιολογημένος.

132 Περαιτέρω, αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 553 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αιτιολογία σχετικά με το σχέδιο εξυγίανσης του 2016 που παρατίθεται στις αιτιολογικές σκέψεις 44 έως 46 του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης ήταν ανεπαρκής. Συγκεκριμένα, στις αιτιολογικές αυτές σκέψεις δεν εξετάστηκαν οι διατάξεις περί σχεδίου έκτακτης ανάγκης που να παρέχει τη δυνατότητα ταχείας εξασφάλισης ρευστότητας και

περί σεναρίου που να εξασφαλίζει, σε κρίση ρευστότητας, δυνατότητα επιβίωσης επί τέσσερις μήνες, ενώ, κατά τους αναιρεσείοντες, τα προβλήματα ρευστότητας θα μπορούσαν να επιλυθούν βάσει των διατάξεων αυτών.

133 Τέλος, αντιθέτως προς τα όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 551 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης έπρεπε επίσης να παρατεθούν οι λόγοι για τους οποίους η Deloitte πληρούσε τις απαιτήσεις ανεξαρτησίας και αμεροληψίας.

134 Δεύτερον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η αποτίμηση 2 δεν πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ. Αντιθέτως προς ό,τι διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 558 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από τη σκέψη 82, στοιχεία iv και viii, του υπομνήματος απαντήσεως που κατέθεσαν πρωτοδίκως προκύπτει ότι είχαν επικρίνει την περικοπή συγκεκριμένων χωρίων όσον αφορά την αποτίμηση των προβλέψεων για νομικούς κινδύνους και των συνεργειών.

135 Πάντως, από το μη εμπιστευτικό κείμενο της αποτίμησης 2 έχουν περικοπεί χωρία ουσιώδη για την κατανόηση της αποτίμησης της Banco Popular, και συγκεκριμένα, στο πρώτο μέρος, ορισμένοι υπολογισμοί και η συνολική αξία των λογιστικών καταχωρίσεων όσον αφορά τις προβλέψεις για νομικούς κινδύνους, τις κοινοπραξίες και τις συνέργειες, στο δεύτερο μέρος, τα υποσύνολα κάθε επιμέρους αποτίμησης και τα συνολικά ποσά που θα μπορούσαν να ανακτήσουν οι πιστωτές με βάση το καλύτερο και το χειρότερο σενάριο σε περίπτωση αφερεγγυότητας, καθώς και τα αντίστοιχα τμήματα των παραρτημάτων. Κατά τους αναιρεσείοντες, το περιεχόμενο των χωρίων αυτών υπερβαίνει κατά πολύ τα όρια της υποχρέωσης αιτιολόγησης, όπως αυτή προκύπτει από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 565 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, και δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από την υποχρέωση εμπιστευτικότητας για την οποία γίνεται λόγος στη σκέψη 566 της απόφασης αυτής.

136 Τρίτον, ούτε η απόφαση 2017/1246 της Επιτροπής τηρεί την υποχρέωση αιτιολόγησης. Αφενός, στις σκέψεις 576 και 577 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εσφαλμένως ότι απόφαση όπως η 2017/1246, με την οποία η Επιτροπή απλώς συμφωνεί με το περιεχόμενο της απόφασης του ΕΣΕ, είναι επαρκώς αιτιολογημένη, λαμβανομένης υπόψη της πολύ σύντομης προθεσμίας που έχει στη διάθεσή του το εν λόγω θεσμικό όργανο.

137 Αφετέρου, οι αναιρεσείοντες επικρίνουν τις σκέψεις 580 έως 583 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το επιχείρημά τους ότι παραβιάστηκαν οι αρχές περί μεταβιβάσεως των εξουσιών, οι οποίες διατυπώθηκαν με την απόφαση της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7), συνιστούσε νέο λόγο ο οποίος έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτος. Συγκεκριμένα, στο σημείο 153 του δικογράφου της προσφυγής, οι νυν αναιρεσείοντες επικαλέστηκαν τη νομολογία αυτή σε σχέση με την υποχρέωση ελέγχου της Επιτροπής και την έλλειψη αιτιολογίας μιας αμιγώς σιωπηρής απόφασης της Επιτροπής.

138 Η Επιτροπή και η Banco Santander υποστηρίζουν ότι το έκτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο, για τον λόγο ότι οι αναιρεσείοντες απλώς επαναλαμβάνουν τα επιχειρήματα που προέβαλαν πρωτοδίκως και δεν προσδιορίζουν με ακρίβεια τις αμφισβητούμενες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Εν πάση περιπτώσει, θεωρούν ότι το συγκεκριμένο σκέλος είναι αβάσιμο.

139 Το ΕΣΕ και το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζουν ότι το έκτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

1) Επί του παραδεκτού

140 Όσον αφορά, κατ' αρχάς, την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλαν η Επιτροπή και η Banco Santander, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και το άρθρο 169, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζει επακριβώς τα επίμαχα στοιχεία της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό, επί ποινή απαραδέκτου της αιτήσεως αναιρέσεως ή του οικείου λόγου αναιρέσεως. Δεν πληροί τις επιταγές περί αιτιολόγησης που απορρέουν από τις διατάξεις αυτές η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιλαμβάνει επιχειρήματα αποσκοπούντα ειδικώς στον προσδιορισμό του νομικού σφάλματος που ενέχει ενδεχομένως η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, περιορίζεται στην κατά γράμμα επανάληψη ή παράθεση των λόγων και των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ήδη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που ρητώς απορρίφθηκαν αυτό. Μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2024, Planistat Europe και Charlot κατά Επιτροπής, C-363/22 P, EU:C:2024:20, σκέψεις 40 και 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

141 Ωστόσο, εφόσον ο αναιρεσείων αμφισβητεί την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ερμηνεία ή εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης, τα νομικά επιχειρήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να αποτελέσουν εκ νέου αντικείμενο συζητήσεως στο πλαίσιο της αναιρετικής δίκης. Πράγματι, αν ο αναιρεσείων δεν μπορούσε να στηρίξει, κατά τον τρόπο αυτόν, την αίτηση αναιρέσεως σε λόγους και επιχειρήματα που προέβαλε ήδη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η διαδικασία της αναιρέσεως θα καθίστατο εν μέρει άνευ αντικειμένου (αποφάσεις της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/03 P, EU:C:2006:541, σκέψη 51, και της 9ης Ιουλίου 2020, Haswani κατά Συμβουλίου, C-241/19 P, EU:C:2020:545, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

142 Εν προκειμένω, πάντως, το έκτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως αποσκοπεί, κατ' ουσίαν, στην αμφισβήτηση αποφάνσεως του Γενικού Δικαστηρίου επί νομικών ζητημάτων που τέθηκαν στην κρίση του πρωτοδίκως όσον αφορά, μεταξύ άλλων, την υποχρέωση αιτιολόγησης που υπέχουν τα θεσμικά όργανα από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ. Ειδικότερα, στο μέτρο που το έκτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως περιλαμβάνει συγκεκριμένα στοιχεία αφορώντα τα βαλλόμενα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και εκθέτει τους λόγους και τα επιχειρήματα στα οποία στηρίζεται, δεν μπορεί να κριθεί απαράδεκτο στο σύνολό του.

143 Τούτων λεχθέντων, η πρώτη αιτίαση είναι εν μέρει απαράδεκτη, καθόσον οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν την επάρκεια της αιτιολογίας σχετικά με το σχέδιο εξυγίανσης του 2016. Συγκεκριμένα, οι αναιρεσείοντες, ενώ, όπως προκύπτει από τη σκέψη 552 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκαναν λόγο για έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά, αφενός, τη στρατηγική εξυγίανσης και το εργαλείο εξυγίανσης που προβλέπονταν στο σχέδιο εξυγίανσης

του 2016 και, αφετέρου, τους λόγους για τους οποίους δεν εφαρμόστηκε το σχέδιο αυτό, υποστηρίζουν πλέον ότι το σχέδιο του 2016 προέβλεπε μηχανισμούς που θα καθιστούσαν δυνατή την αποφυγή της πτώχευσης της Banco Popular. Έτσι, όμως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν νέο επιχείρημα το οποίο πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί ως απαράδεκτο στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας.

144 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας T. Capeta στο σημείο 61 των προτάσεών της στην υπόθεση Aeris Invest κατά Επιτροπής και ΕΣΕ (C-535/22 P, EU:C:2024:233), προτάσεων οι οποίες, όπως αναφέρεται στο σημείο 4 αυτών, πρέπει να συνδυαστούν με τις προτάσεις της στην παρούσα υπόθεση, τα επιχειρήματα των αναιρεσειόντων σχετικά με την αποτίμηση 2 συνιστούν νέο, προβαλλόμενο κατ' αναίρεση, λόγο, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στη σκέψη 558 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι αναιρεσείοντες δεν διευκρίνισαν ποια τμήματα της αποτίμησης 2 δεν ήταν σε θέση να κατανοήσουν.

145 Στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν τη διαπίστωση αυτήν υποστηρίζοντας ότι πρωτοδίκως, στο σημείο 82, στοιχεία iv και viii, του υπομνήματος απαντήσεως, είχαν κάνει λόγο για απαλειφθέντα χωρία σχετικά με την αποτίμηση των προβλέψεων για νομικούς κινδύνους και των συνεργειών, επισημαίνεται, πάντως, ότι, με την επιχειρηματολογία που προέβαλαν στο σημείο 82 του εν λόγω υπομνήματος απαντήσεως, οι αναιρεσείοντες προέβαλαν παράβαση του άρθρου 20 του κανονισμού ΕΜΕ και όχι παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης. Τούτο επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι από την επιχειρηματολογία αυτή προκύπτει ότι ήταν σε θέση να κατανοήσουν και να αμφισβητήσουν την αποτίμηση 2. Το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε, πάντως, στη σκέψη 558 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα των αναιρεσειόντων περί παραβιάσεως της υποχρέωσης αιτιολόγησης.

146 Επομένως, η δεύτερη αιτίαση του έκτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως συνιστά νέο λόγο στο μέτρο που βάλλει κατά της αιτιολογίας της αποτίμησης 2 και πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

2) Επί της ουσίας

147 Με την πρώτη και την τρίτη αιτίαση του έκτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη τις απαιτήσεις που απορρέουν από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ όσον αφορά την εξέταση της αιτιολογίας που περιέχεται στο επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης και στην απόφαση 2017/1246.

148 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, το οποίο αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξης (απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2024, Jenkinson κατά Συμβουλίου κ.λπ., C-46/22 P, EU:C:2024:50, σκέψη 130 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

149 Αποτελεί, εξάλλου, πάγια νομολογία ότι από την επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία είναι μεν αναγκαίο να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και χωρίς αμφισημία η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, κατά τρόπον ώστε να καθίσταται δυνατόν ο μεν ενδιαφερόμενος να γνωρίζει τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη των μέτρων, το δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του, πλην όμως η αιτιολογία αυτή πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της επίμαχης πράξης και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Στο πλαίσιο αυτό, δεν απαιτείται να προσδιορίζει η αιτιολογία όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που ασκούν επιρροή, καθόσον το ζήτημα της επάρκειας της αιτιολογίας πρέπει να

εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της πράξης αυτής, αλλά και το πλαίσιό της και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα και ιδίως το συμφέρον που έχουν ενδεχομένως προς παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες της (πρβλ. αποφάσεις της 8ης Μαΐου 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg κατά ΕΚΤ, C-450/17 P, EU:C:2019:372, σκέψεις 85 και 87, και της 29ης Σεπτεμβρίου 2022, ABLV Bank κατά ΕΣΕ, C-202/21 P, EU:C:2022:734, σκέψη 193 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

150 Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ο βαθμός ακρίβειας της αιτιολογίας της αποφάσεως πρέπει να είναι ανάλογος των υλικών δυνατοτήτων και των τεχνικών συνθηκών ή της προθεσμίας εντός της οποίας πρέπει να εκδοθεί. Επομένως, κατά την κατάρτιση μιας πράξεως, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης δεν υποχρεούνται να λαμβάνουν θέση επί σαφώς δευτερευόντων στοιχείων ή να απαντούν εκ των προτέρων σε δυνητικές αντιρρήσεις (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 167, και της 6ης Νοεμβρίου 2012, Éditions Odile Jacob κατά Επιτροπής, C-551/10 P, EU:C:2012:681, σκέψη 48).

151 Τούτων λεχθέντων, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 114 και 115 της παρούσας απόφασης, τα θεσμικά και λοιπά όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης υποχρεούνται, κατ' αρχήν, κατ' εφαρμογήν της αρχής της προστασίας του επιχειρηματικού απορρήτου, η οποία εξειδικεύεται στο άρθρο 339 ΣΛΕΕ καθώς και στο άρθρο 88, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, και στο άρθρο 90, παράγραφος 4, του κανονισμού ΕΜΕ, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 116 του κανονισμού αυτού, να μη δημοσιοποιούν εμπιστευτικές πληροφορίες που καλύπτονται από απαιτήσεις περί επαγγελματικού απορρήτου.

152 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 120 της παρούσας απόφασης, η αιτιολογία βλαπτικής για έναν πολίτη πράξης, η οποία στηρίζεται σε εκτίμηση της συγκριτικής θέσης ιδιωτών επιχειρηματιών, μπορεί, σε ορισμένο βαθμό, να περιορίζεται προκειμένου να προστατευθούν πληροφορίες σχετικές με τους εν λόγω επιχειρηματίες οι οποίες καλύπτονται από το επιχειρηματικό απόρρητο. Ωστόσο, η υποχρέωση τηρήσεως του επιχειρηματικού απορρήτου δεν μπορεί να καταστήσει κενή περιεχομένου την υποχρέωση αιτιολόγησης. Επομένως, μολονότι μια τέτοια πράξη μπορεί, υπό το πρίσμα της υποχρεώσεως τηρήσεως του επιχειρηματικού απορρήτου, να είναι επαρκώς αιτιολογημένη χωρίς να περιέχει ιδίως το σύνολο των αριθμητικών στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η συλλογιστική, πρέπει εντούτοις να προκύπτει από την αιτιολογία κατά τρόπο σαφή και χωρίς αμφισημία η συλλογιστική αυτή καθώς και η μεθοδολογία που χρησιμοποιήθηκε.

i) Επί της αιτιολογίας του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης

153 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες θεωρούν ανεπαρκή την αιτιολογία σχετικά με τις προϋποθέσεις εξυγίανσης που προβλέπονται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχεία α′ και β′, του κανονισμού ΕΜΕ.

154 Όσον αφορά την προϋπόθεση που προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, του κανονισμού αυτού, η επίκριση που διατυπώνεται κατά της σκέψης 543 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται στην παραδοχή ότι το ΕΣΕ όφειλε να εξετάσει αν υπήρχαν άλλες βιώσιμες λύσεις, πριν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Banco Popular βρισκόταν σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης.

155 Εντούτοις, δεν προκύπτει τέτοια απαίτηση από το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, και παράγραφος 4, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ, κατά το οποίο μια οντότητα θεωρείται ότι βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης εάν δεν είναι σε θέση ή υπάρχουν αντικειμενικά στοιχεία εκ των οποίων συνάγεται ότι, στο εγγύς μέλλον, δεν θα είναι σε θέση να εξοφλήσει τις οφειλές της ή να ανταποκριθεί σε άλλες υποχρεώσεις της όταν καταστούν απαιτητές. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, στις σκέψεις 542 έως 544 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι ενδείξεις περί επιδεινώσεως της κατάστασης ρευστότητας της Banco Popular, οι οποίες παρατίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 23 και 24 του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, δικαιολογούσαν επαρκώς κατά νόμον την εκτίμηση ότι η Banco Popular είχε περιέλθει σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης.

156 Όσον αφορά την προϋπόθεση που προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του κανονισμού ΕΜΕ, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το ΕΣΕ αρκέστηκε να διαπιστώσει, χωρίς άλλη εξήγηση, ότι δεν υπήρχαν άλλες λύσεις που θα καθιστούσαν δυνατή την επίλυση των προβλημάτων ρευστότητας της Banco Popular.

157 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή στηρίζεται σε προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης. Συγκεκριμένα, στη σκέψη 545 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στις διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 188 έως 192 της απόφασης αυτής, από τις οποίες προκύπτει ότι στο άρθρο 3 του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης εκτίθενται λεπτομερώς οι λόγοι για τους οποίους το ΕΣΕ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχαν εναλλακτικά μέτρα για την αντιμετώπιση των προβλημάτων ρευστότητας της Banco Popular.

158 Όσον αφορά την επείγουσα στήριξη της ρευστότητας στο πλαίσιο αυτό, από τη σκέψη 153 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, στην αιτιολογική σκέψη 26, στοιχείο γ′, του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης, το ΕΣΕ είχε διαπιστώσει τη μη διαθεσιμότητα πρόσθετης επείγουσας στήριξης της ρευστότητας κατά τον χρόνο της εξυγίανσης. Βάσει της διαπίστωσης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 556 και 557 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, ότι το ΕΣΕ δεν ήταν υποχρεωμένο να διευκρινίσει τους λόγους μη διαθεσιμότητας της επείγουσας στήριξης της ρευστότητας.

159 Δεύτερον, οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν την αιτιολογία σχετικά με τον καθορισμό και την εφαρμογή του εργαλείου πώλησης των δραστηριοτήτων ως εργαλείου εξυγίανσης.

160 Όσον αφορά τη σκέψη 545 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το ΕΣΕ δεν διευκρίνισε τους λόγους για τους οποίους ως εργαλείο εξυγίανσης επελέγη το εργαλείο πώλησης των δραστηριοτήτων, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, αντιθέτως, ότι το άρθρο 5 του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης περιείχε εξηγήσεις σχετικά με την επιλογή του εργαλείου αυτού και τους λόγους για τους οποίους το ΕΣΕ έκρινε ότι τα λοιπά εργαλεία που απαριθμούνται στο άρθρο 22, παράγραφος 2, του κανονισμού ΕΜΕ δεν καθιστούσαν στον ίδιο βαθμό δυνατή την επίτευξη των στόχων της εξυγίανσης. Λαμβανομένων υπόψη των διαπιστώσεων αυτών του Γενικού Δικαστηρίου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα περί ελλείψεως αιτιολογίας.

161 Όσον αφορά τη διαδικασία δημόσιας πώλησης της Banco Popular, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε, με τις σκέψεις 536 και 537 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο άρθρο 6, παράγραφος 6, του επίμαχου καθεστώτος

εξυγίανσης καθίστατο δυνατόν να κατανοηθεί η διεξαγωγή της διαδικασίας αυτής και ότι, κατά το πέρας της, είχε υποβληθεί μία μόνον έγκυρη προσφορά, την οποία το ΕΣΕ έκρινε συνετό να αποδεχθεί προκειμένου να αποφευχθεί η ανεξέλεγκτη αφερεγγυότητα της Banco Popular.

162 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι το ΕΣΕ δεν ήταν υποχρεωμένο να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους κανένα από τα ενδιαφερόμενα μέρη, εξαιρουμένης της Banco Santander, δεν υπέβαλε προσφορά. Ομοίως, από τη σκέψη 540 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η τιμή πώλησης δεν είχε καθοριστεί από το ΕΣΕ, αλλά ήταν το αποτέλεσμα της ανταγωνιστικής διαδικασίας πώλησης που διεξήγαγε το FROB και της τιμής που προσέφερε η Banco Santander.

163 Επιπλέον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν εσφαλμένως ότι το ΕΣΕ όφειλε να διευκρινίσει, στο επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης, για ποιους λόγους συγκεκριμένα το FROB δεν χορήγησε σε έναν από τους ενδιαφερομένους νέα προθεσμία. Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 540 της εν λόγω αποφάσεως, στο μέτρο που ο εν λόγω ενδιαφερόμενος είχε ενημερώσει το FROB στις 6 Ιουνίου 2017 για την απόφασή του να μην υποβάλει προσφορά, δεν ήταν αναγκαία η παροχή τέτοιας διευκρίνισης.

164 Τρίτον και τελευταίο, όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσειόντων ότι στο επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης έπρεπε επίσης να αναφέρεται ειδικώς ότι ο ανεξάρτητος εκτιμητής, στον οποίον είχε ανατεθεί η διενέργεια της αποτίμησης 2, πληρούσε τις απαιτήσεις περί ανεξαρτησίας και αμεροληψίας, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, στη σκέψη 551 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η διευκρίνιση αυτή δεν ήταν αναγκαία για την κατανόηση της επίμαχης δράσης εξυγίανσης.

165 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η πρώτη αιτίαση, η οποία αφορά παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ όσον αφορά το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης.

ii) Επί της αιτιολογίας της αποφάσεως 2017/1246

166 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε, στις σκέψεις 576 και 577 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απόφαση 2017/1246, με την οποία η Επιτροπή απλώς συμφώνησε με το περιεχόμενο του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, πληροί τις απαιτήσεις που απορρέουν από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ λόγω της πολύ σύντομης προθεσμίας που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή.

167 Συναφώς, επισημαίνεται ότι στις αιτιολογικές σκέψεις 2 έως 5 της απόφασης 2017/1246 εκτίθενται οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση αυτή. Αφού διαπίστωσε στις αιτιολογικές σκέψεις 2 και 3 της απόφασης αυτής, κατ' ουσίαν, ότι, σύμφωνα με τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης, πληρούνταν, όσον αφορά την Banco Popular, όλες οι προϋποθέσεις εξυγίανσης του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ και ότι το καθεστώς εξυγίανσης έθετε την τράπεζα υπό εξυγίανση και καθόριζε την εφαρμογή του εργαλείου πώλησης δραστηριοτήτων, η Επιτροπή διευκρίνισε, στην αιτιολογική σκέψη 4, ότι «συμφωνεί με το καθεστώς εξυγίανσης» και, ειδικότερα, ότι «συμφωνεί με τους λόγους που προβάλλ[ει] το ΕΣΕ για να αιτιολογήσει ότι η εξυγίανση είναι αναγκαία για λόγους δημοσίου συμφέροντος, σύμφωνα με το άρθρο 18 παράγραφος 5 του κανονισμού [ΕΜΕ]». Στην αιτιολογική σκέψη 5 της απόφασης 2017/1246, η Επιτροπή κατέληξε, συνεπώς στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να γίνει αποδεκτό το καθεστώς εξυγίανσης, όπως υποβλήθηκε από το ΕΣΕ, και διατύπωσε αντίστοιχη απόφαση στο άρθρο 1 της απόφασης αυτής.

168 Το Δικαστήριο έχει κρίνει, πάντως, ότι η Επιτροπή θεωρείται ότι, διά της αποδοχής του καθεστώτος εξυγίανσης, υιοθετεί τα στοιχεία και την αιτιολογία του καθεστώτος και είναι, κατά περίπτωση, υπόλογη ως προς αυτά ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης (απόφαση της 18 Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 96). Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι λόγοι για τους οποίους το ΕΣΕ ενέκρινε το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της απόφασης αποδοχής και, ως εκ τούτου, αρκούν για την αιτιολόγηση της αποδοχής του.

169 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, στη σκέψη 576 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν μπορεί να απαιτηθεί από την Επιτροπή να παράσχει πρόσθετη αιτιολόγηση όσον αφορά την εκ μέρους της αποδοχή του καθεστώτος εξυγίανσης, δεδομένου ότι η αιτιολόγηση αυτή δεν θα μπορούσε παρά να συνίσταται σε επανάληψη των στοιχείων που περιλαμβάνονται ήδη στο επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης. Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να προβεί σε δεύτερη ανάλυση κατόπιν εκείνης του ΕΣΕ, αλλά μόνο να αποφασίσει αν θα αποδεχθεί ή όχι την απόφασή του.

170 Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο λαμβάνοντας υπόψη, στη σκέψη 577 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την πολύ βραχεία προθεσμία εντός της οποίας η Επιτροπή κλήθηκε να αποφασίσει αν θα αποδεχθεί το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης. Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 150 της παρούσας απόφασης, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι βαθμός ακρίβειας της αιτιολογίας της αποφάσεως πρέπει να είναι ανάλογος των υλικών δυνατοτήτων και των τεχνικών συνθηκών ή της προθεσμίας εντός της οποίας πρέπει να εκδοθεί. Οι περιστάσεις, πάντως, υπό τις οποίες θεσπίστηκε και έγινε αποδεκτό το επίδικο καθεστώς εξυγίανσης είχαν αναμφιβόλως επείγοντα χαρακτήρα.

171 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, στη σκέψη 578 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αιτιολογία της απόφασης 2017/1246 πληρούσε τις απαιτήσεις που απορρέουν από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ.

172 Δεύτερον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι στις σκέψεις 580 έως 583 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εσφαλμένως, ως προβληθέν για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως, το επιχείρημά τους περί παραβιάσεως των αρχών σχετικά με τη μεταβίβαση των εξουσιών που διατυπώθηκαν με την απόφαση της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7). Συναφώς, υποστηρίζουν ότι είχαν προβάλει το επιχείρημα αυτό πρωτοδίκως, στο σημείο 153 του δικογράφου της προσφυγής.

173 Ωστόσο, από το συγκεκριμένο σημείο της προσφυγής τους προκύπτει ότι οι νυν αναιρεσείοντες δεν προέβαλαν πρωτοδίκως παραβίαση των αρχών αυτών σχετικά με την ανάθεση εξουσιών, αλλά περιορίστηκαν να υποστηρίξουν ότι η Επιτροπή παρέλειψε να παραθέσει αιτιολογία όσον αφορά τον έλεγχο που άσκησε στις πτυχές του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης που υπόκεινται σε διακριτική ευχέρεια.

174 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι επρόκειτο για νέο επιχειρήματα. Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

175 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το έκτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Γ. Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ

176 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ. Το σκέλος αυτό περιλαμβάνει τέσσερις αιτιάσεις.

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

177 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 133 και 145 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η κρίση ρευστότητας που αντιμετώπισε η Banco Popular συνιστούσε περίσταση δυνάμενη να δικαιολογήσει επαρκώς την ανάληψη δράσης εξυγίανσής της, χωρίς να είναι απαραίτητο να εξακριβωθεί προηγουμένως αν η πτώχευση της τράπεζας αυτής θα μπορούσε να αποφευχθεί με επείγουσα στήριξη της ρευστότητας.

178 Αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 152, 158 και 165 της απόφασης αυτής, από το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, και παράγραφος 4, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ, σε συνδυασμό με το σημείο 20 των κατευθυντήριων γραμμών της ΕΑΤ της 6ης Αυγούστου 2015, σχετικά με την ερμηνεία των περιπτώσεων υπό τις οποίες ένα ίδρυμα θεωρείται ότι βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης σύμφωνα με το άρθρο 32, παράγραφος 6, της οδηγίας 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές της ΕΑΤ) και το άρθρο 41 του Χάρτη, προκύπτει ότι, όταν διαπιστώνεται κατάσταση πραγματικής ή πιθανής πτώχευσης, το πρώτο μέλημα πρέπει να είναι η επείγουσα στήριξη της ρευστότητας. Επομένως, από τον Απρίλιο του 2017 το ΕΣΕ ήταν υποχρεωμένο να προκρίνει την παροχή επείγουσας στήριξης της ρευστότητας από την Τράπεζα της Ισπανίας ή από την ΕΚΤ.

179 Δεύτερον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε, στις σκέψεις 163 έως 169 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προβαλλόμενη παράβαση των υποχρεώσεων εμπιστευτικότητας από το ΕΣΕ πριν από την έγκριση του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης δεν ασκεί επιρροή στην εφαρμογή του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ. Κατ’ αρχάς, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να εξακριβώσει τον τρόπο με τον οποίο θα είχε εξελιχθεί η κατάσταση ελλείψει της πλημμέλειας αυτής. Περαιτέρω, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εμπεριέχει αντιφατική αιτιολογία, καθόσον σε αυτήν αναφέρεται, αφενός, ότι η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να ακυρωθεί αν αποδειχθεί ότι η πλημμέλεια είχε αρκούντως σημαντική επίπτωση και, αφετέρου, ότι οι λόγοι που οδήγησαν στην εξυγίανση δεν ασκούν συναφώς επιρροή. Επιπλέον, στις σκέψεις 168 και 169 της απόφασης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αρχή nemo auditur propiam turpiam turpitudinem allegans δεν έχει εφαρμογή, για τον λόγο ότι το ΕΣΕ και η Επιτροπή δεν άντλησαν όφελος από την παράνομη συμπεριφορά τους. Κατά την άποψή τους, το πλεονέκτημα του ΕΣΕ έγκειται, εν προκειμένω, στο γεγονός ότι οι δηλώσεις της προέδρου του και οι διαρροές πληροφοριών αγνοήθηκαν και αποσιωπήθηκαν. Τέλος, η αιτιολογική σκέψη 116 του κανονισμού ΕΜΕ καθιερώνει μαχητό τεκμήριο βάσει του οποίου η παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας αποτελεί την αιτία της πτώχευσης.

180 Τρίτον, αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 173 έως 176 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, λόγω της φερόμενης παράβασης της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας, το ΕΣΕ και η Επιτροπή όφειλαν, δυνάμει του άρθρου 41 του Χάρτη, να

ενεργήσουν προκειμένου να αποτρέψουν τη ζημία που προκλήθηκε από την εν λόγω παράβαση και, συνεπώς, να εξετάσουν τη δυνατότητα έγκαιρης παροχής επείγουσας στήριξης της ρευστότητας ή να προτείνουν άλλες λιγότερο παρεμβατικές λύσεις.

181 Το ΕΣΕ και η Banco Santander υποστηρίζουν ότι το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο, στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες περιορίζονται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων που είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Το ΕΣΕ προσθέτει ότι, όσον αφορά το πλεονέκτημα που απαιτείται για την εφαρμογή της αρχής nemo auditur propiam turpitudinem allegans, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν νέο επιχείρημα. Εν πάση περιπτώσει, θεωρούν ότι το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

182 Η Επιτροπή και το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζουν ότι το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

α) Επί του παραδεκτού

183 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που αντλείται από επανάληψη των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επισημαίνεται ότι, με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν την ερμηνεία του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ, διευκρινίζοντας συγχρόνως ποιες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως επικρίνουν και τα επιχειρήματα επί των οποίων στηρίζονται οι επικρίσεις τους. Επομένως, το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού δεν μπορεί να κριθεί απαράδεκτο στο σύνολό του.

184 Στο μέτρο που το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι οι αναιρεσείοντες προβάλλουν νέο επιχείρημα σε σχέση με την εφαρμογή της αρχής nemo auditur propiam turpitudinem allegans, καθόσον διευκρινίζουν σε τι συνίσταται, κατά την άποψή τους, το πλεονέκτημα που αποκόμισαν το ΕΣΕ και η Επιτροπή, αρκεί να επισημανθεί ότι, με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προέβαλαν, κατ' ουσίαν, την ίδια επιχειρηματολογία με εκείνη που προέβαλαν πρωτοδίκως με το δικόγραφο της προσφυγής και το υπόμνημα απάντησης.

185 Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι παραδεκτό.

β) Επί της ουσίας

186 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι οι προβαλλόμενες αιτίες της κρίσης ρευστότητας της Banco Popular είναι κρίσιμες για την εκτίμηση της νομιμότητας του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης υπό το πρίσμα του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ. Υποστηρίζουν ότι από τις σκέψεις 133, 145, 152, 158, 163 έως 169 καθώς και 173 έως 176 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το ΕΣΕ παρέβη τόσο την υποχρέωση εμπιστευτικότητας όσο και την υποχρέωσή του να επιδιώξει την αποφυγή πτώχευσης, προκρίνοντας ιδίως την παροχή επείγουσας στήριξης ρευστότητας στην Banco Popular.

187 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι με τα στοιχεία α′ έως γ′ του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ τίθενται αντιστοίχως τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις για την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης ήτοι, πρώτον, ότι η οικεία οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης, δεύτερον, ότι, λαμβανομένων υπόψη του χρονοδιαγράμματος και όλων των σχετικών περιστάσεων, δεν υπάρχει καμία εύλογη προοπτική ότι με τη λήψη εναλλακτικών μέτρων του ιδιωτικού τομέα έναντι της οντότητας θα αποφευχθεί η πτώχευσή της εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος και, τρίτον, ότι η δράση εξυγίανσης είναι αναγκαία για λόγους δημοσίου συμφέροντος.

188 Το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως αφορά μόνον την πρώτη από τις προϋποθέσεις αυτές, ήτοι ότι η οικεία οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης. Σχετικά με την προϋπόθεση αυτή, στο άρθρο 18, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ διευκρινίζεται ότι μια οντότητα θεωρείται ότι βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης εάν δεν είναι σε θέση ή υπάρχουν αντικειμενικά στοιχεία εκ των οποίων συνάγεται ότι, στο εγγύς μέλλον, δεν θα είναι σε θέση να εξοφλήσει τις οφειλές της ή να ανταποκριθεί σε άλλες υποχρεώσεις της όταν καταστούν απαιτητές.

189 Πρώτον, δεδομένου ότι στο άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, και παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ ουδέν αναφέρεται σχετικά με τις περιστάσεις που μπορούν να προκαλέσουν πτώχευση μιας οντότητας, συνάγεται ότι, βάσει των διατάξεων αυτών, η πτώχευση μπορεί να διαπιστωθεί ανεξαρτήτως των περιστάσεων που ενδεχομένως οδήγησαν σε αυτήν.

190 Η συνεκτίμηση των περιστάσεων αυτών θα ήταν επίσης ασύμβατη με τους σκοπούς του κανονισμού ΕΜΕ, ο οποίος αποσκοπεί, όπως προκύπτει ιδίως από την αιτιολογική σκέψη 58, στη διατήρηση της χρηματοπιστωτικής σταθερότητας, στη διασφάλιση της συνέχειας των βασικών χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών και στην προστασία των καταθετών. Πράγματι, οι περιστάσεις που ενδεχομένως προκάλεσαν την πτώχευση της οικείας τράπεζας δεν μπορούν να εμποδίσουν το ΕΣΕ να αναλάβει δράση εξυγίανσης, σε περίπτωση που πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, καθόσον η τράπεζα αυτή βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης, δεν υπάρχει εναλλακτική λύση και, το κυριότερο, η εξυγίανση είναι αναγκαία για λόγους δημοσίου συμφέροντος.

191 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε στις σκέψεις 163 έως 166 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, ότι ένα καθεστώς εξυγίανσης θεσπίζεται εγκύρως εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 18 του κανονισμού ΕΜΕ, ανεξαρτήτως των λόγων για τους οποίους η οντότητα αυτή περιήλθε σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης.

192 Έπεται επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο ήταν σε θέση να κρίνει, χωρίς να υποπέσει σε αντίφαση, ότι το επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης θα είχε εγκριθεί ακόμη και αν είχε αποδειχθεί ότι η κατάσταση πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης οφειλόταν στην προβαλλόμενη παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας. Συνάγεται, εξάλλου, ότι η επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων σύμφωνα με την οποία το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την αρχή nemo auditur propiam turpitudinem allegans πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, διά του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, το ΕΣΕ αποκόμισε ή επιδίωξε να αποκομίσει «πλεονέκτημα» κατά την έννοια της αρχής αυτής.

193 Δεύτερον, στο άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, και παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ δεν γίνεται λόγος ούτε για την ύπαρξη ή μη εναλλακτικών λύσεων αντί της εξυγίανσης.

194 Όπως επισήμανε, εν συνόψει, το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 133, 145 και 147 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, για να συναχθεί ότι μια οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ, αρκεί το ΕΣΕ και η Επιτροπή να διαπιστώσουν κρίση ρευστότητας κατά το άρθρο 18, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού. Αντιθέτως, λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 189 έως 191 της παρούσας απόφασης, το γεγονός απλώς και μόνον ότι η πτώχευση θα μπορούσε ενδεχομένως να έχει αποφευχθεί κατά το παρελθόν δεν μπορεί αποτελέσει λόγο εξαιτίας του οποίου το ΕΣΕ και η Επιτροπή δεν δύνανται να διαπιστώσουν ότι συντρέχει τέτοια κατάσταση.

195 Όσον αφορά, εξάλλου, τα περί υποχρεώσεως του ΕΣΕ και της Επιτροπής να εξετάσουν, κατά τον χρόνο της έγκρισης καθεστώτος εξυγίανσης της οικείας οντότητας, αν υπήρχαν άλλες λύσεις για την αποτροπή της πτώχευσης, αντί της ανάληψης δράσης εξυγίανσης, από τη διατύπωση του στοιχείου β′ του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ προκύπτει ότι η εξέταση αυτή αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση που έχει τεθεί για την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης. Επομένως, ακόμη και αν διαπιστωθεί η ύπαρξη εναλλακτικών λύσεων, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί η νομιμότητα ενός τέτοιου καθεστώτος υπό το πρίσμα της πρώτης προϋπόθεσης, η οποία προβλέπεται υπό το στοιχείο α′ του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ

196 Υπό τις συνθήκες αυτές, κρίνεται αβάσιμο το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή και το ΕΣΕ υπείχαν, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, και παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ, την υποχρέωση να εξετάσουν αν υπήρχαν εναλλακτικές λύσεις, αντί της έγκρισης του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, και, εν συνεχεία, στο πλαίσιο της ίδιας υποχρέωσης, να προκρίνουν την παροχή επείγουσας στήριξης της ρευστότητας στην Banco Popular.

197 Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

Δ. Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του κανονισμού ΕΜΕ

198 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες βάλλουν κατά της εκτίμησης στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 180 έως 229 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με τη δεύτερη προϋπόθεση για την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του κανονισμού ΕΜΕ.

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

199 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης καθόσον έκρινε, με τις σκέψεις 182 έως 184 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα επιχειρήματά τους σχετικά με την παροχή πρόσθεσης επείγουσας στήριξης ρευστότητας στην Banco Popular στηρίζονται απλώς σε εικασίες ή υποθέσεις. Θεωρούν ότι, αν είχε

καταβληθεί στην Banco Popular το υπόλοιπο της επείγουσας στήριξης ρευστότητας, που ανερχόταν σε 6 δισεκατομμύρια ευρώ, η Banco Popular θα μπορούσε να συνεχίσει τις δραστηριότητές της τουλάχιστον έως τις 21 Ιουνίου 2017.

200 Δεύτερον, υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη καθόσον, στη σκέψη 194 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε δεδομένο ότι ο δεν υπήρχε χρόνος για να καλυφθεί η έλλειψη ρευστότητας μέσω αύξησης κεφαλαίου. Συγκεκριμένα, θεωρούν ότι, σύμφωνα με τους εσωτερικούς υπολογισμούς της Banco Popular, η αύξηση κεφαλαίου μπορούσε να πραγματοποιηθεί εντός μηνός και θα μπορούσε να ολοκληρωθεί πριν από τον Ιούνιο του 2017.

201 Επιπλέον, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 200 έως 203 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι αναιρεσείοντες απέδειξαν ότι η αύξηση κεφαλαίου της Banco Popular ήταν εφικτή και ικανή να επιλύσει τα προβλήματα ρευστότητας της τράπεζας. Συναφώς, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο και παραμόρφωσε το περιεχόμενου εγγράφου της Barclays Bank της 3ης Ιουνίου 2017 και εγγράφου της Deutsche Bank της 5 Ιουνίου 2017. Κατά την άποψή τους, τα έγγραφα αυτά αποδείκνυαν ότι αμφότερες οι τράπεζες αυτές είχαν επιδείξει πραγματική δέσμευση για την πραγματοποίηση αύξησης κεφαλαίου. Εκτιμούν ότι η αύξηση κεφαλαίου θα αποκαθιστούσε την εμπιστοσύνη των μετόχων στην Banco Popular και, ως εκ τούτου, θα μείωνε ή θα εκμηδένιζε στην πράξη τις αναλήψεις καταθέσεων.

202 Τρίτον, οι αναιρεσείοντες φρονούν ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία κρίνοντας, στη σκέψη 208 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα επιχειρήματά τους σχετικά με τον διαχωρισμό των στοιχείων του ενεργητικού στηρίζονταν σε απλές υποθέσεις. Συγκεκριμένα, θεωρούν ότι απέδειξαν ότι η Banco Popular εργαζόταν από μακρού χρόνου για την πώληση μη αποδοτικών ακινήτων που περιλαμβάνονταν στο ενεργητικό της, αξίας 6 δισεκατομμυρίων ευρώ, στο πλαίσιο του σχεδίου «Sunrise». Επιπλέον, μετά την εξυγίανση, διάφορα επενδυτικά κεφάλαια υπέβαλαν προσφορές για τα μη αποδοτικά στοιχεία του ενεργητικού στο πλαίσιο του σχεδίου «Nuevo Sunrise» και, συνεπώς, τεκμηριώνεται η ύπαρξη πραγματικού ενδιαφέροντος για τα εν λόγω στοιχεία του ενεργητικού.

203 Το ενδιαφέρον αυτό επιβεβαιώνεται από δεσμευτικές προσφορές τις οποίες έλαβε η Banco Popular για μη στρατηγικά στοιχεία του ενεργητικού. Με τη σκέψη 211 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τους ισχυρισμούς των αναιρεσειόντων ως προς το σημείο αυτό, για τον λόγο ότι στηρίζονταν αποκλειστικά σε δημοσιεύματα στον Τύπο. Δεν έχει όμως έρεισμα στον νόμο η απόρριψη ενός αποδεικτικού στοιχείου για τον λόγο ότι προέρχεται από δημοσιεύματα στον Τύπο.

204 Τέταρτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και στηρίζεται σε ουσιωδώς εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, καθόσον, με τις σκέψεις 223 και 224 της απόφασης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η ιδιωτική πώληση σε τρίτον δεν συνιστούσε εναλλακτική λύση, αντί του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης. Συγκεκριμένα, οι προσφορές για τις οποίες έγινε λόγος πρωτοδίκως, στο δικόγραφο της προσφυγής, αποτελούσαν ένδειξη ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, υπήρχε πραγματικό ενδιαφέρον για ενδεχόμενη εξαγορά της Banco Popular. Επιπλέον, η ιδιωτική πώληση απέβη άκαρπη όχι στις 29 Μαΐου 2017, αλλά στις 6 Ιουνίου 2017, στο μέτρο που το ΕΣΕ απαίτησε από τους ενδιαφερομένους να υποβάλουν προσφορές εντός προθεσμίας έξι ωρών.

205 Πέμπτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας, στη σκέψη 229 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι κρατικές ενισχύσεις και η χρήση του Ταμείου αντιβαίνουν στους σκοπούς της εξυγίανσης και ότι το ΕΣΕ δεν μπορεί να υποχρεώσει ένα κράτος μέλος να χορηγήσει ενίσχυση σε μια οντότητα. Συγκεκριμένα, οι ενισχύσεις αυτές προβλέπονται ρητώς στο άρθρο 18, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο δ′, σημείο iii, και παράγραφος 6, στοιχείο γ′, και στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού ΕΜΕ. Επιπλέον, το ΕΣΕ δεν μπορεί μεν να υποχρεώσει τα κράτη μέλη να χορηγήσουν ενίσχυση σε οντότητα, πλην όμως έχει πράγματι τη δυνατότητα, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 52 του κανονισμού αυτού, να προτείνει τη χορήγηση ενίσχυσης ή να προκρίνει τη χρήση του Ταμείου, σε συνδυασμό με οποιαδήποτε άλλη λύση.

206 Η Επιτροπή, το ΕΣΕ, το Βασίλειο της Ισπανίας και η Banco Santander υποστηρίζουν ότι η επιχειρηματολογία αυτή είναι απαράδεκτη, καθόσον οι αναιρεσείοντες απλώς επαναλαμβάνουν ή παραθέτουν κατά γράμμα τους λόγους ακυρώσεως και τα επιχειρήματα που προέβαλαν πρωτοδίκως, χωρίς να εξηγούν σε τι συνίσταται η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο.

207 Επί της ουσίας, φρονούν, εν συνόψει, ότι τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προς στήριξη του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως δεν είναι ικανά να αποδείξουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, στις σκέψεις 182 έως 229 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εξέταση των πέντε εναλλακτικών μέτρων που επικαλέστηκαν οι αναιρεσείοντες.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

208 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης και/ή παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία απορρίπτοντας, στις σκέψεις 179 έως 229 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την επιχειρηματολογία τους σύμφωνα με την οποία το ΕΣΕ παρέβη το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του κανονισμού ΕΜΕ.

209 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, οι αναιρεσείοντες υποστήριξαν ότι, αντιθέτως προς ό,τι είχε διαπιστώσει το ΕΣΕ στο επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης, υπήρχαν τουλάχιστον έξι βιώσιμα μέτρα τα οποία θα μπορούσαν να αποτελέσουν εναλλακτικές λύσεις αντί της εξυγίανσης. Με τις πέντε αιτιάσεις που προβάλλουν προς στήριξη του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, αμφισβητούν τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με πέντε από τα μέτρα αυτά, ήτοι, πρώτον, την πρόσθετη επείγουσα στήριξη ρευστότητας, δεύτερον, την αύξηση κεφαλαίου, τρίτον, τον διαχωρισμό των περιουσιακών στοιχείων, τέταρτον, την ιδιωτική πώληση σε τρίτο καθώς και, πέμπτον, τη χρηματοδότηση από το Ταμείο ή τη χορήγηση κρατικής ενίσχυσης.

210 Όσον αφορά, πάντως, την πρώτη, τη δεύτερη, την τρίτη και την τέταρτη αιτίαση που προβάλλονται προς στήριξη του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, επισημαίνεται ότι, με την επιχειρηματολογία που συνοψίζεται στις σκέψεις 199, 200 και 204 της παρούσας απόφασης, οι αναιρεσείοντες δεν εξηγούν γιατί η αιτιολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 182 έως 184, 194, 223 και 224 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν καθιστά δυνατή την κατανόηση της συλλογιστικής του Γενικού Δικαστηρίου, αλλά, στην πραγματικότητα, αμφισβητούν το βάσιμο της συλλογιστικής αυτής και, επομένως, ζητούν από το Δικαστήριο να επανεξετάσει πραγματικά στοιχεία τα οποία είχαν ήδη προβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

211 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, από το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και ότι, ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να προβαίνει στη διαπίστωση και την εκτίμηση των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών καθώς και των αποδεικτικών στοιχείων. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων δεν αποτελεί, υπό την επιφύλαξη ότι δεν συντρέχει περίπτωση παραμορφώσεώς τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο, αυτό καθεαυτό, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2022, Επιτροπή κατά European Food κ.λπ., C-638/19 P, EU:C:2022:50, σκέψη 71 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

212 Στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες προβάλλουν παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων, επισημαίνεται ότι, με τα επιχειρήματα που συνοψίζονται στις σκέψεις 201 και 202 της παρούσας απόφασης, η αιτίαση αυτή αφορά μόνον τις διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 200 έως 203 και 208 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Αποτελεί, ωστόσο, πάγια νομολογία ότι, όταν ο αναιρεσείων προβάλλει παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, οφείλει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 256 ΣΛΕΕ, του άρθρου 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να προσδιορίζει επακριβώς ποια στοιχεία παραμορφώθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο και να καταδεικνύει τα σφάλματα αναλύσεως στα οποία υπέπεσε, κατά την εκτίμησή του, το Γενικό Δικαστήριο και τα οποία είχαν ως αποτέλεσμα την παραμόρφωση αυτή. Εξάλλου, η παραμόρφωση πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα έγγραφα της δικογραφίας, χωρίς να απαιτείται νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (πρβλ. απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2022, Επιτροπή κατά Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

213 Επιβάλλεται, πάντως, η διαπίστωση ότι, όσον αφορά τις σκέψεις 200 έως 203 και 208 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι αναιρεσείοντες κάνουν απλώς λόγο για παραμόρφωση, αναφερόμενοι σε πληθώρα εγγράφων συνημμένων στην αίτηση αναιρέσεως, χωρίς ουδόλως να διευκρινίζουν τα σφάλματα αναλύσεως στα οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς του. Επιπλέον, όσον αφορά τα αποσπάσματα εγγράφων που παρατίθενται στις σκέψεις 200 έως 203 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διαπιστώνεται ότι τα αποσπάσματα αυτά όχι μόνο δεν αποδεικνύουν πρόδηλη παραμόρφωση, αλλά αντιθέτως επιβεβαιώνουν την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ότι δεν υπήρξε ισχυρή δέσμευση των ενδιαφερομένων τραπεζών. Συνάγεται, επομένως, ότι οι αναιρεσείοντες επιδιώκουν, κατ' ουσίαν, νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων από το Δικαστήριο. Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.

214 Εξάλλου, όσον αφορά την επιχειρηματολογία που συνοψίζεται στη σκέψη 203 της παρούσας απόφασης, η επίκριση που διατυπώνεται κατά της σκέψης 211 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται σε προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψης αυτής. Συγκεκριμένα, προκύπτει ότι, με τη συγκεκριμένη σκέψη, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η πώληση των διαλαμβανόμενων στα επίμαχα δημοσιεύματα στοιχείων του ενεργητικού δεν θα απέτρεπε την πτώχευση της Banco Popular και δεν αποφάνθηκε ότι τα δημοσιεύματα του Τύπου δεν μπορούν εξ ορισμού να λαμβάνονται υπόψη ως αποδεικτικά στοιχεία.

215 Όσον αφορά την πέμπτη αιτίαση, η οποία στρέφεται κατά της σκέψης 229 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, αφενός, ότι η χρηματοδότηση από το Ταμείο θα συνιστούσε εναλλακτικό μέτρο κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1,

πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του κανονισμού ΕΜΕ. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο δεν απέρριψε την επιχειρηματολογία τους σχετικά με τη χρηματοδότηση από το ΕΤΕ με τη σκέψη 229 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αλλά με τη σκέψη 227, με το σκεπτικό, το οποίο οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβήτησαν κατ' αναίρεση, ότι, κατά το άρθρο 76, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού ΕΜΕ, το ΕΣΕ μπορεί να προσφύγει σε χρηματοδότηση από το Ταμείο μόνο στο πλαίσιο δράσης εξυγίανσης. Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται από το άρθρο 18, παράγραφος 6, στοιχείο γ′, και το άρθρο 19, παράγραφος 3, του κανονισμού, τα οποία διευκρινίζουν τις προϋποθέσεις που διέπουν τη χρήση του Ταμείου σε καθεστώς εξυγίανσης και προϋποθέτουν, ως εκ τούτου, ότι πληρούται η προϋπόθεση του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′. Επομένως, η χρηματοδότηση από το Ταμείο δεν μπορεί να θεωρηθεί εναλλακτική λύση σε σχέση με την εξυγίανση κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διάταξης. Οι εκτιμήσεις αυτές δεν ενέχουν νομική πλάνη.

216 Αφετέρου, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το ΕΣΕ θα μπορούσε να «προτείνει» στο Βασίλειο της Ισπανίας να χορηγήσει στην Banco Popular κρατική ενίσχυση. Ωστόσο, η επιχειρηματολογία αυτή δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση που διατύπωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 228 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία ούτε το ΕΣΕ ούτε η Επιτροπή έχουν τη δυνατότητα να επιβάλουν σε κράτος μέλος να χορηγήσει ενίσχυση σε οντότητα.

217 Επιπλέον, όπως ορθώς έκρινε, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 229 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το να γίνει δεκτό, όπως υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες, ότι η χορήγηση κρατικής ενίσχυσης μπορεί να αποτελεί εναλλακτική λύση, κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β′, του κανονισμού ΕΜΕ, προσκρούει στον σκοπό της εξυγίανσης, όπως αυτός διατυπώνεται στο άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, του κανονισμού αυτού, το οποίο διευκρινίζει ότι οι κρατικοί πόροι πρέπει να προστατεύονται με την ελαχιστοποίηση της εξάρτησης από έκτακτη δημόσια χρηματοπιστωτική στήριξη. Μια τέτοια «λύση» θα ήταν επίσης αντίθεση στην πρόβλεψη του άρθρου άρθρο 18, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, στοιχείο δ′, του κανονισμού, κατά την οποία η χορήγηση έκτακτης δημόσιας χρηματοπιστωτικής στήριξης σημαίνει, κατ' αρχήν, ότι η οικεία οντότητα θεωρείται ότι τελεί υπό πτώχευση ή ενδέχεται να πτωχεύσει.

218 Επομένως, η πέμπτη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

219 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

Ε. Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ

220 Με το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν παράβαση του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ. Το σκέλος αυτό περιλαμβάνει τρεις αιτιάσεις.

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

221 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 243 έως 245 και 247 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα συμφέροντα των μετόχων και των πιστωτών πρέπει να σταθμίζονται με το δημόσιο συμφέρον προκειμένου να

ελαχιστοποιηθεί το κόστος της εξυγίανσης και να αποφευχθεί η «άσκοπη καταστροφή αξίας» κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ. Θεωρούν ότι αυτή η απαίτηση αναλογικότητας απορρέει τόσο από τις διατάξεις του κανονισμού ΕΜΕ, ήτοι από το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, σε συνδυασμό με το άρθρο 18, παράγραφος 5, το άρθρο 6, παράγραφος 3, στοιχείο β′, το άρθρο 14 και το άρθρο 15, παράγραφος 2, ερμηνευόμενων υπό το πρίσμα των αιτιολογικών σκέψεων 45 και 46 του κανονισμού ΕΜΕ, όσο και από τα άρθρα 17 και 52 του Χάρτη και το άρθρο 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.

222 Κατά τους αναιρεσείοντες, η απαιτούμενη στάθμιση πρέπει να πραγματοποιείται όχι μόνο σε σχέση με το σενάριο εκκαθάρισης, αλλά και σε σχέση με άλλες λύσεις. Το Γενικό Δικαστήριο, όμως, δεν έλαβε υπόψη τις απαιτήσεις αυτές καθόσον έκρινε ότι η πώληση της Banco Popular ήταν η καλύτερη λύση, χωρίς να εξετάσει άλλες λύσεις.

223 Δεύτερον, θεωρούν ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε, στις σκέψεις 253 και 254 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Banco Popular δεν υπέστη δυσμενή διάκριση σε σχέση με τα ιταλικά πιστωτικά ιδρύματα για τα οποία, αφενός, η Επιτροπή ενέκρινε τη χορήγηση κρατικής ενίσχυσης και, αφετέρου, το ΕΣΕ αρνήθηκε να εγκρίνει καθεστώς εξυγίανσης. Αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 253 και 254 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η χορήγηση τέτοιας ενισχύσεως έχει σημασία στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ. Επιπλέον, η διαφορετική μεταχείριση δεν μπορεί να δικαιολογηθεί για τον λόγο ότι, σε αντίθεση με την Banco Popular, τα εν λόγω ιδρύματα δεν ασκούσαν κρίσιμες λειτουργίες.

224 Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο κακώς απέρριψε ως εκπρόθεσμο και απαράδεκτο, στη σκέψη 261 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημά τους περί δυσανάλογου χαρακτήρα της διαδικασίας πωλήσεως. Συγκεκριμένα, οι νυν αναιρεσείοντες εξήγησαν πρωτοδίκως, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι προέβαλαν το επιχείρημα αυτό κατόπιν της δημοσίευσης νέων σχετικών με την εν λόγω διαδικασία εγγράφων, μετά την κατάθεση του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου στον πρώτο βαθμό.

225 Η Επιτροπή, το ΕΣΕ και η Banco Santander υποστηρίζουν ότι το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο, διότι οι αναιρεσείοντες περιορίζονται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων που είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Εν πάση περιπτώσει, θεωρούν ότι το τρίτο σκέλος είναι αβάσιμο.

226 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει ότι το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

227 Όσον αφορά το παραδεκτό του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, δεν ευσταθεί η θέση της Επιτροπής, του ΕΣΕ και της Banco Santander ότι οι αναιρεσείοντες απλώς επαναλαμβάνουν τα επιχειρήματα που προέβαλαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, με τις τρεις αιτιάσεις που περιλαμβάνει το σκέλος αυτό, οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν, μεταξύ άλλων, το βάσιμο της εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ερμηνείας και εφαρμογής του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ και της αρχής της αναλογικότητας, διευκρινίζοντας τις επικρινόμενες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθώς και τα επιχειρήματά τους.

228 Επί της ουσίας, οι αναιρεσείοντες επικρίνουν, πρώτον, τις σκέψεις 243 έως 245 και 247 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', του κανονισμού ΕΜΕ, το ΕΣΕ υποχρεούται να σταθμίζει τα συμφέροντα των μετόχων και των πιστωτών με το δημόσιο συμφέρον, προκειμένου να ελαχιστοποιήσει το κόστος της εξυγίανσης και να αποτρέψει την άσκοπη καταστροφή αξίας. Κατά τους αναιρεσείοντες, η απαιτούμενη στάθμιση πρέπει να πραγματοποιείται όχι μόνο σε σχέση με το σενάριο εκκαθάρισης, αλλά και σε σχέση με άλλες λύσεις.

229 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν ευσταθεί.

230 Το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', του κανονισμού ΕΜΕ ορίζει ότι η δράση εξυγίανσης πρέπει να είναι αναγκαία για λόγους δημοσίου συμφέροντος, όπερ συμβαίνει, σύμφωνα με την παράγραφο 5 του άρθρου αυτού, εάν η δράση είναι αναγκαία για την επίτευξη ενός ή περισσότερων στόχων εξυγίανσης, κατά το άρθρο 14, και αναλογική προς αυτούς. Από τη διατύπωση του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', προκύπτει σαφώς ότι δεν είναι αναγκαίο να λαμβάνονται υπόψη εναλλακτικές λύσεις, αντί της εξυγίανσης και της εκκαθάρισης της οικείας οντότητας, όπως εξάλλου επιβεβαιώνεται από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η τελευταία αυτή διάταξη.

231 Πράγματι, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 187 της παρούσας απόφασης, το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχεία α' έως γ', του κανονισμού ΕΜΕ εξαρτά την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης από τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις, η τρίτη εκ των οποίων συνίσταται στην αναγκαιότητα της δράσης εξυγίανσης για λόγους δημοσίου συμφέροντος, ενώ η δεύτερη στην απουσία εναλλακτικών λύσεων αντί της εξυγίανσης και της εκκαθάρισης. Επομένως, το αν υπήρχαν εναλλακτικές λύσεις αντί της εξυγίανσης και της εκκαθάρισης πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο της δεύτερης από τις προϋποθέσεις αυτές, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο β', του κανονισμού ΕΜΕ.

232 Όσον αφορά τη συνεκτίμηση των συμφερόντων των μετόχων και των πιστωτών, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ', και παράγραφος 5, του κανονισμού ΕΜΕ, η τρίτη προϋπόθεση περί δημοσίου συμφέροντος πρέπει βεβαίως να εξετάζεται λαμβανομένων υπόψη των σκοπών της εξυγίανσης περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 14, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, πλην όμως επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μεταξύ των σκοπών αυτών δεν περιλαμβάνεται η προστασία των συμφερόντων των μετόχων και των πιστωτών ούτε, εξάλλου, ο περιορισμός του κόστους της εξυγίανσης ή η αποτροπή της καταστροφής αξίας. Συγκεκριμένα, ενώ, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο της διάταξης αυτής, το ΕΣΕ, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και, κατά περίπτωση, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης πρέπει να λαμβάνουν οπωσδήποτε υπόψη τις δύο αυτές πτυχές κατά την επιδίωξη των σκοπών της εξυγίανσης που διαλαμβάνονται στο άρθρο 14, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ, εντούτοις δεν υπέχουν τέτοια υποχρέωση όσον αφορά την προστασία των συμφερόντων των μετόχων και των πιστωτών.

233 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς υπογράμμισε, στη σκέψη 246 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η καταστροφή αξίας, κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ, δεν αφορά μόνον τα περιουσιακά συμφέροντα των μετόχων και των κατόχων κεφαλαιακών μέσων της οντότητας, αλλά και τα συμφέροντα των καταθετών, των εργαζομένων και των λοιπών πιστωτών της. Ειδικότερα, από τη διατύπωση του εν λόγω

δεύτερου εδαφίου προκύπτει ότι το ΕΣΕ και η Επιτροπή οφείλουν μόνο να επιδιώξουν την ελαχιστοποίηση του κόστους της εξυγίανσης και την αποφυγή της καταστροφή αξίας, εκτός εάν αυτά είναι αναγκαία για την επίτευξη των στόχων της εξυγίανσης.

234 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 243 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, ότι η εφαρμογή της προϋπόθεσης περί εξυγίανσης που προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, του κανονισμού αυτού δεν απαιτεί να σταθμίζεται, ειδικώς, το δημόσιο συμφέρον για εξυγίανση της οικείας οντότητας με τα δικαιώματα των μετόχων και των πιστωτών.

235 Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες, η ανάγκη συνεκτιμήσεως μόνον των ιδιωτικών συμφερόντων των μετόχων και των πιστωτών δεν επιβάλλεται βάσει της αρχής της αναλογικότητας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στις διατάξεις του κανονισμού ΕΜΕ που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 221 της παρούσας απόφασης, ούτε βάσει του άρθρου 17 και του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

236 Πράγματι, όσον αφορά την τήρηση της αρχής της αναλογικότητας, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι δεν μπορεί να επιδιώκεται σκοπός γενικού συμφέροντος χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ανάγκη συμβιβασμού με τα θεμελιώδη δικαιώματα που αφορά το εξεταζόμενο μέτρο, μέσω ισόρροπης σταθμίσεως μεταξύ, αφενός, του σκοπού γενικού συμφέροντος και, αφετέρου, των επίμαχων δικαιωμάτων [πρβλ. αποφάσεις της 8ης Δεκεμβρίου 2022, Orde van Vlaamse Balies κ.λπ., C-694/20, EU:C:2022:963, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 23ης Μαρτίου 2023, Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Εξαίρεση από την αρχή ne bis in idem), C-365/21, EU:C:2023:236, σκέψη 59]. Όπως, όμως, επισημάνθηκε στη σκέψη 233 της παρούσας απόφασης, τα δικαιώματα των μετόχων και των πιστωτών δεν είναι τα μόνα δικαιώματα που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο της εξυγίανσης.

237 Επομένως, η πρώτη αιτίαση που προβάλλεται προς στήριξη του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

238 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση, η οποία αφορά δυσμενή διάκριση εις βάρος της Banco Popular σε σχέση με τα ιταλικά πιστωτικά ιδρύματα, τα οποία, κατά τους αναιρεσείοντες, έλαβαν κρατικές ενισχύσεις μολονότι δεν ασκούσαν κρίσιμες λειτουργίες, από τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 230 και 231 της παρούσας απόφασης προκύπτει, αφενός, ότι η ύπαρξη ενδεχόμενων εναλλακτικών λύσεων δεν ασκεί επιρροή για την εκτίμηση της προϋπόθεσης που προβλέπεται στο στοιχείο γ′ του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ, αλλά εμπίπτουν στο στοιχείο β′ της διάταξης αυτής. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, στη σκέψη 253 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα περί εναλλακτικών λύσεων ουδεμία σχέση είχαν με την τήρηση του κριτηρίου του δημοσίου συμφέροντος.

239 Αφετέρου, στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η δυσμενής διάκριση σε βάρος της Banco Popular σε σχέση με τα ιταλικά πιστωτικά ιδρύματα δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από το γεγονός ότι τα πιστωτικά αυτά ιδρύματα δεν ασκούσαν κρίσιμες λειτουργίες, η επιχειρηματολογία τους στηρίζεται σε προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψης 254 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στη σκέψη αυτήν, το ΕΣΕ δεν στηρίχθηκε μόνο στο γεγονός ότι τα πιστωτικά αυτά ιδρύματα δεν ασκούσαν κρίσιμες λειτουργίες, αλλά και στην εκτίμηση ότι η εκκαθάρισή τους δεν θα είχε σημαντικές δυσμενείς επιπτώσεις στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα. Επομένως, προκύπτει ότι

το ΕΣΕ στηρίχθηκε ακριβώς στο κριτήριο του άρθρου 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ′, και παράγραφος 5, του κανονισμού ΕΜΕ, το οποίο μπορεί να δικαιολογήσει διαφορετική μεταχείριση.

240 Με την τρίτη αιτίαση, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, στη σκέψη 261 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εσφαλμένως ως εκπρόθεσμο το επιχείρημά τους περί δυσανάλογου χαρακτήρα της διαδικασίας πώλησης, παρά το γεγονός ότι είχαν εξηγήσει πρωτοδίκως, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι προέβαλαν το επιχείρημα αυτό μετά τη δημοσίευση νέων εγγράφων, σχετικών με τη διαδικασία αυτήν.

241 Συναφώς, από τον συνδυασμό των σημείων 1, 47 και 48 του ως άνω υπομνήματος απαντήσεως προκύπτει, βεβαίως, ότι η επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων περί πλημμέλειας της διαδικασίας πώλησης στηριζόταν, εν μέρει, σε έγγραφα τα οποία δεν ήταν διαθέσιμα κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής.

242 Εντούτοις, η περίσταση αυτή δεν αρκεί για να στοιχειοθετηθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εσφαλμένως, στη σκέψη 261 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι αναιρεσείοντες δεν εξήγησαν γιατί δεν αμφισβήτησαν το νομότυπο της διαδικασίας πωλήσεως με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο στον πρώτο βαθμό.

243 Συγκεκριμένα, στο μέτρο που η εν λόγω επιχειρηματολογία στηριζόταν επίσης σε έγγραφα διαθέσιμα κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής, οι νυν αναιρεσείοντες όφειλαν να τεκμηριώσουν τους λόγους για τους οποίους το γεγονός ότι δεν είχαν στη διάθεσή τους τα έγγραφα που δημοσιεύθηκαν μεταγενέστερα τους εμπόδισε να αμφισβητήσουν, με το δικόγραφο της προσφυγής, το νομότυπο της εν λόγω διαδικασίας, ούτως ώστε να είναι, στη συνεχεία, σε θέση να αναπτύξουν, ενδεχομένως, περαιτέρω την επιχειρηματολογία τους στηριζόμενοι στα έγγραφα αυτά.

244 Επιβάλλεται, πάντως, η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείοντες δεν παρέθεσαν τέτοια εξήγηση ούτε στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

245 Επομένως, η τρίτη αιτίαση του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως κρίνεται απορριπτέα και, ως εκ τούτου, το σκέλος αυτό πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

ΣΤ. Επί του πρώτου, του δεύτερου, του τρίτου και του τέταρτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, τα οποία αφορούν παράβαση του άρθρου 20 του κανονισμού ΕΜΕ

246 Με το πρώτο, το δεύτερο, το τρίτο και το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομικά σφάλματα κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή του άρθρου 20 του κανονισμού ΕΜΕ σε σχέση με τις αποτιμήσεις 1 και 2.

247 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού ΕΜΕ, το ΕΣΕ, προτού αποφασίσει να αναλάβει δράση εξυγίανσης ή να ασκήσει την εξουσία απομείωσης ή μετατροπής σχετικών κεφαλαιακών μέσων, μεριμνά ώστε να διενεργείται δίκαιη, συνετή και ρεαλιστική αποτίμηση των περιουσιακών στοιχείων και των υποχρεώσεων της οικείας οντότητας από ανεξάρτητο πρόσωπο.

248 Όσον αφορά την αποτίμηση αυτή, στις παραγράφους 2, 3, 10 και 11 του εν λόγω άρθρου 20 γίνεται διάκριση μεταξύ οριστικών αποτιμήσεων, ήτοι εκείνων που πληρούν όλες τις απαιτήσεις των παραγράφων 1 και 4 έως 9 του άρθρου αυτού, και των προσωρινών αποτιμήσεων, οι οποίες δεν πληρούν όλες αυτές τις απαιτήσεις. Στο πλαίσιο αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 13, του κανονισμού ΕΜΕ, η προσωρινή αποτίμηση που διενεργείται σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφοι 10 και 11, του κανονισμού αυτού συνιστά έγκυρη βάση προκειμένου το ΕΣΕ να αποφασίσει τη λήψη μέτρων εξυγίανσης ή την άσκηση της εξουσίας απομείωσης ή μετατροπής των σχετικών κεφαλαιακών μέσων.

249 Εν προκειμένω, οι αποτιμήσεις 1 και 2 εγκρίθηκαν ως προσωρινές αποτιμήσεις. Η πρώτη αποτίμηση, η οποία εγκρίθηκε από το ΕΣΕ στις 5 Ιουνίου 2017 σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 5, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ, είχε ως σκοπό να παρασχεθούν στο ΕΣΕ τα στοιχεία βάσει των οποίων θα μπορούσε να καθοριστεί εάν πληρούνταν οι προϋποθέσεις για την κίνηση διαδικασίας εξυγίανσης, οι οποίες ορίζονται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού.

250 Στις 6 Ιουνίου 2017 η Deloitte υπέβαλε στο ΕΣΕ την αποτίμηση 2. Σκοπός της αποτίμησης αυτής ήταν η διενέργεια των αξιολογήσεων που προβλέπονται στο άρθρο 20, παράγραφος 4, παράγραφος 5, στοιχείο στ′, και παράγραφος 9, του κανονισμού ΕΜΕ.

251 Την ίδια ημέρα η ΕΚΤ προέβη, κατόπιν διαβουλεύσεως με το ΕΣΕ, σε εκτίμηση σχετικά με την πρώτη προϋπόθεση εξυγίανσης όσον αφορά την κατάσταση πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης της Banco Popular, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ.

252 Με το πρώτο, το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, οι αποτιμήσεις 1 και 2 δεν πληρούν τις απαιτήσεις του άρθρου 20, παράγραφοι 1, 4, 5, 7 και 9, του κανονισμού ΕΜΕ. Με το τέταρτο σκέλος του λόγου αυτού, που αφορά παράβαση του άρθρου 20, παράγραφοι 10 και 11, του κανονισμού, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι οι προσωρινές αποτιμήσεις μπορούν να αποτελέσουν έγκυρη βάση για την ανάληψη δράσης εξυγίανσης μόνον εφόσον ακολουθούνται από εκ των υστέρων οριστική αποτίμηση.

1. Επί του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

253 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, οι αποτιμήσεις 1 και 2 δεν πληρούσαν τις απαιτήσεις του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού ΕΜΕ.

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

254 Με την πρώτη αιτίαση, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, λαμβανομένων υπόψη των επιφυλάξεων που εκφράστηκαν στις αποτιμήσεις 1 και 2, οι αποτιμήσεις αυτές δεν μπορούν να θεωρηθούν ρεαλιστικές, συνετές και δίκαιες. Όσον αφορά την αποτίμηση 1, φρονούν ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε, στις σκέψεις 347 και 294 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η εκτίμηση της ΕΚΤ περί καταστάσεως πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης της Banco Popular είχε καταστήσει την αποτίμηση αυτή άνευ σημασίας. Συγκεκριμένα, το ΕΣΕ δεν μπορεί να αναθέσει τη διενέργεια της αποτίμησης στην ΕΚΤ. Όσον αφορά την αποτίμηση 2,

προβάλλουν αντίφαση μεταξύ, αφενός, της υπόμνησης στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 353 της αποφάσεώς του, ότι η αποτίμηση πρέπει να στηρίζεται σε δίκαιες, συνετές και ρεαλιστικές παραδοχές, και, αφετέρου, του συμπεράσματός του, στη σκέψη 357 αυτής, ότι οι απαιτήσεις αυτές πληρούνταν παρά τις επιφυλάξεις που εξέφρασε η Deloitte.

255 Η δεύτερη αιτίαση αφορά παράβαση του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού ΕΜΕ, καθώς και του άρθρου 8 των ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων. Αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 359 και 360 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από τις διατάξεις αυτές του κανονισμού ΕΜΕ προκύπτει ότι, ακόμη και στην περίπτωση των προσωρινών αποτιμήσεων, η αποτίμηση πρέπει να αφορά όλα τα περιουσιακά στοιχεία και τις υποχρεώσεις της οικείας οντότητας.

256 Με την τρίτη αιτίασή τους, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, στη σκέψη 392 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εσφαλμένως ότι η αποτίμηση ορισμένων στοιχείων ενεργητικού στην αποτίμηση 2 δεν συνιστούσε υποτίμηση που παραβιάζει το άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού ΕΜΕ. Όσον αφορά τα δάνεια και τις απαιτήσεις για τις οποίες γίνεται λόγος στις σκέψεις 370 και 371 της εν λόγω απόφασης, επισημαίνουν ότι το άρθρο 8 του σχεδίου των ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων εφαρμόζεται μόνο σε στοιχεία ενεργητικού που χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής κατά την αποτίμηση. Όσον αφορά τις σκέψεις 378 και 379 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η διαφορά της αξίας των φορολογικών απαιτήσεων μεταξύ, αφενός, της αποτίμησης 2 και, αφετέρου, των υπολογισμών της Banco Santander μετά την εξυγίανση δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από τις αρνητικές φορολογητέες βάσεις. Στις σκέψεις 386 και 387 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εσφαλμένως ότι ήταν δικαιολογημένη η απόδοση μηδενικής αξίας επιχείρησης, παρά το γεγονός ότι η Banco Popular συνέχισε τις δραστηριότητές της ως χωριστή οντότητα σε σχέση με την Banco Santander έως τις 4 Οκτωβρίου 2018. Επιπλέον, όσον αφορά τον αντίκτυπο των χαμηλών επιδόσεων της Banco Popular στην αξία των άυλων στοιχείων ενεργητικού, η αιτιολογία που παρατίθεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι αμιγώς υποθετική.

257 Με την τέταρτη αιτίασή τους, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, λόγω του μεγάλου εύρους των εκτιμήσεων της Deloitte όσον αφορά την αξία της Banco Popular στην αποτίμηση 2, η αποτίμηση αυτή δεν είναι συνετή, δίκαιη και ρεαλιστική. Συναφώς, είναι εσφαλμένη η επισήμανση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 396 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι αναιρεσείοντες είχαν αμφισβητήσει την αξιοπιστία του εύρους των εκτιμήσεων αυτών χωρίς να προβάλουν κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα. Επιπλέον, το άρθρο 2, παράγραφος 3, του σχεδίου των ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων επιτρέπει μεν τη διατύπωση της αποτίμησης υπό μορφή εύρους τιμών, πλην όμως, λόγω του μεγάλου εύρους των εκτιμήσεων της Deloitte, δεν πληρούται το κριτήριο περί δίκαιου, συνετού και ρεαλιστικού χαρακτήρα της αποτίμησης.

258 Με την πέμπτη αιτίασή τους, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, στις σκέψεις 404 έως 409 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εσφαλμένως τα επιχειρήματά τους κατά του υπολογισμού της αξίας του καθαρού ενεργητικού στις αποτιμήσεις 1 και 2 και κατά της εκτιμήσεως της ΕΚΤ σχετικά με την πτώχευση ή την πιθανή πτώχευση της Banco Popular. Αμφότερες οι εν λόγω αποτιμήσεις, καθόσον με αυτές διενεργήθηκε εκτίμηση της αξίας της Banco Popular, είναι συγκρίσιμες, παρά το γεγονός ότι διαφέρουν ως προς τους σκοπούς και τη νομική βάση τους. Επιπλέον, για τους λόγους που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της πρώτης αιτίασης, οι οποίοι συνοψίζονται στη σκέψη 254 της παρούσας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εσφαλμένως ότι η αποτίμηση 1 κατέστη άνευ σημασίας λόγω της αξιολόγησης της ΕΚΤ. Όσον αφορά τις αντιφάσεις μεταξύ της αποτίμησης 2 και της ως άνω εκτίμησης της ΕΚΤ, δεν

έχει σημασία αν χρησιμοποιείται οικονομική ή η λογιστική αξία, δεδομένου ότι η αποτίμηση 2 περιέχει υπολογισμούς σχετικούς με τα μη αποδοτικά στοιχεία ενεργητικού οι οποίοι είναι αντίθετοι προς τους υπολογισμούς που περιλαμβάνονται στην εκτίμηση της ΕΚΤ σχετικά με την πτώχευση ή την πιθανή πτώχευση της Banco Popular. Εν πάση περιπτώσει, η εκτίμηση περί αρνητικής αξίας στην αποτίμηση 2 σημαίνει ότι η Banco Popular ήταν αφερέγγυα, πράγμα που προδήλως αντιφάσκει προς την εν λόγω εκτίμηση της ΕΚΤ.

259 Η Επιτροπή και η Banco Santander υποστηρίζουν ότι το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο, καθόσον οι αναιρεσείοντες απλώς επαναλαμβάνουν ή παραθέτουν κατά γράμμα τα επιχειρήματα που είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Εν πάση περιπτώσει, θεωρούν ότι το πρώτο σκέλος είναι αβάσιμο.

260 Το ΕΣΕ και το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζουν ότι το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

261 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλαν η Επιτροπή και η Banco Santander, επισημαίνεται ότι, με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες επιδιώκουν, κατ' ουσίαν, να αμφισβητήσουν την ερμηνεία του άρθρου 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού ΕΜΕ από το Γενικό Δικαστήριο. Επιπλέον, η αίτηση αναιρέσεως περιέχει συγκεκριμένα στοιχεία όσον αφορά τις επικρινόμενες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και τα επιχειρήματα επί των οποίων στηρίζονται οι επικρίσεις των αναιρεσειόντων. Επομένως, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως δεν μπορεί να κριθεί απαράδεκτο στο σύνολό του.

262 Επί της ουσίας, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν πέντε αιτιάσεις προς στήριξη του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

1) Επί της πρώτης αιτίασης

263 Με την πρώτη αιτίαση, οι αναιρεσείοντες βάλλουν κατά των σκέψεων 347 και 357 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υποστηρίζοντας ότι οι επιφυλάξεις που διατυπώθηκαν στις αποτιμήσεις 1 και 2 όσον αφορά την αξιοπιστία και την επάρκεια των ελεγχθέντων στοιχείων καθώς και την ακρίβεια των διατυπωθέντων αποτελεσμάτων ήταν ικανές να θέσουν υπό αμφισβήτηση τον δίκαιο, συνετό και ρεαλιστικό χαρακτήρα των εκτιμήσεων αυτών.

264 Όσον αφορά την αποτίμηση 1, από τις σκέψεις 296 και 347 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η επιχειρηματολογία αυτή ήταν αλυσιτελής, στο μέτρο που η αποτίμηση αυτή είχε καταστεί άνευ σημασίας κατόπιν της εκτιμήσεως της ΕΚΤ σχετικά με την κατάσταση πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης της Banco Popular. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το ΕΣΕ δεν μπορεί να «αναθέσει» την αποτίμηση αυτή στην ΕΚΤ, πλην όμως παραβλέπουν ότι, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, το άρθρο 18, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού ΕΜΕ απονέμει στην ΕΚΤ κατά προτεραιότητα αρμοδιότητα για τη διενέργεια της εκτίμησης αυτής, λόγω της εμπειρογνωσίας που διαθέτει ως εποπτική αρχή. Πράγματι, λόγω της πρόσβασης που διαθέτει, υπό την ιδιότητα αυτή, στο σύνολο των πληροφοριών προληπτικής εποπτείας σχετικά με την οικεία οντότητα, η ΕΚΤ είναι η πλέον κατάλληλη για να καθορίσει αν πληρούται η προϋπόθεση σχετικά με την πτώχευση ή την πιθανή πτώχευση, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 18, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού, το

οποίο αναφέρεται, μεταξύ άλλων, σε στοιχεία συνδεόμενα με την κατάσταση προληπτικής εποπτείας, όπως είναι οι όροι για τη χορήγηση άδειας λειτουργίας, η αξία του ενεργητικού σε σύγκριση με την αξία του παθητικού ή οι υφιστάμενες ή μελλοντικές δανειακές υποχρεώσεις (απόφαση της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ, C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369, σκέψη 62). Εν προκειμένω, πρέπει ακόμη να επισημανθεί ότι η εκτίμηση της ΕΚΤ σχετικά με την πτώχευση ή πιθανή πτώχευση της Banco Popular στηριζόταν επίσης σε πιο πρόσφατα δεδομένα σε σχέση με την αποτίμηση 1.

265 Επομένως, δεν ήταν νομικά εσφαλμένη η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 294 έως 296 και 347 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η εκτίμηση της ΕΚΤ σχετικά με την πτώχευση ή την πιθανή πτώχευση της Banco Popular είχε καταστήσει άνευ σημασίας την αποτίμηση 1, η οποία είχε το ίδιο αντικείμενο.

266 Όσον αφορά την αποτίμηση 2, διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων στηρίζεται σε προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψης 353 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν, το Γενικό Δικαστήριο δεν περιορίστηκε στην επισήμανση ότι η αποτίμηση της οικείας οντότητας πρέπει να βασίζεται σε δίκαιες, συνετές και ρεαλιστικές παραδοχές, αλλά υπογράμμισε ότι ο εκτιμητής πρέπει επίσης να λαμβάνει υπόψη διάφορους παράγοντες και περιστάσεις. Σύμφωνα, όμως, με τις πραγματικές διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 356 της αποφάσεως αυτής, η αποτίμηση 2 στηρίχθηκε σε υποθέσεις και στη συνεκτίμηση πλειόνων παραγόντων, καθώς και σε εκτιμήσεις και αξιολογήσεις για το μέλλον. Επιπλέον, στη σκέψη 357 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επισήμανε ότι, λαμβανομένων επίσης υπόψη των χρονικών περιορισμών και των διαθέσιμων πληροφοριών, κάθε προσωρινή αποτίμηση που πραγματοποιείται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 20, παράγραφος 10, του κανονισμού ΕΜΕ ενέχει ορισμένες αβεβαιότητες και κατά προσέγγιση εκτιμήσεις.

267 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στην ως άνω σκέψη 357, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, ορθώς και χωρίς να υποπέσει σε αντίφαση σε σχέση με τη διαπίστωση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 353, ότι οι επιφυλάξεις που διατύπωσε η Deloitte δεν μπορούσαν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τον δίκαιο, συνετό και ρεαλιστικό χαρακτήρα της αποτίμησης 2.

268 Επομένως, η πρώτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

2) Επί της δεύτερης αιτίασης

269 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 359 και 360 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από το άρθρο 20, παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού ΕΜΕ καθώς και από το άρθρο 8 του σχεδίου των ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων προκύπτει ότι ακόμη και οι προσωρινές αποτιμήσεις πρέπει να περιλαμβάνουν εκτίμηση όλων των περιουσιακών στοιχείων και των υποχρεώσεων και να μην εστιάζουν σε μέρος μόνον αυτών.

270 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει ότι η αποτίμηση των στοιχείων ενεργητικού και παθητικού πρέπει να είναι «δίκαιη, συνετή και ρεαλιστική», χωρίς ωστόσο να απαιτεί εξαντλητική εκτίμηση όλων των περιουσιακών στοιχείων και των υποχρεώσεων. Τέτοια απαίτηση δεν απορρέει ούτε από το άρθρο 20, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού, όπου επισημαίνεται απλώς ότι στόχος της αποτίμησης «είναι η εκτίμηση της αξίας των περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων».

271 Όπως, όμως, διευκρινίζεται στο άρθρο 20, παράγραφος 10, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού ΕΜΕ, όταν συντρέχουν έκτακτες περιστάσεις, η προσωρινή αποτίμηση απαιτείται να περιλαμβάνει εκτίμηση της αξίας των περιουσιακών στοιχείων και των υποχρεώσεων, αλλά, όσον αφορά την απαίτηση περί δίκαιου, συνετού και ρεαλιστικού χαρακτήρα της αποτίμησης, πρέπει να πληροί την απαίτηση αυτή μόνο στον βαθμό που το επιτρέπουν οι περιστάσεις. Πράγματι, η εξαντλητική εκτίμηση της αξίας όλων των περιουσιακών στοιχείων και των υποχρεώσεων μπορεί να αποβεί αδύνατη όταν συντρέχουν έκτακτες περιστάσεις, όπως κατεξοχήν συμβαίνει όταν διενεργούνται προσωρινές αποτιμήσεις.

272 Στο ίδιο πνεύμα, το άρθρο 8 του σχεδίου των ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων ορίζει ότι ο εκτιμητής εστιάζεται, ιδίως, σε τομείς που υπόκεινται σε σημαντική αβεβαιότητα αποτίμησης και έχουν σημαντικές επιπτώσεις στη συνολική αποτίμηση.

273 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε, στις σκέψεις 359 και 360 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, λαμβανομένου υπόψη του σύντομου χρόνου που είχε στη διάθεσή της, η Deloitte μπορούσε να δώσει αυστηρή προτεραιότητα στην εξέταση των διαθέσιμων πληροφοριών, εστιάζοντας αποκλειστικά στα βασικά περιουσιακά στοιχεία και υποχρεώσεις της Banco Popular των οποίων η αποτίμηση ήταν εξαιρετικά αβέβαιη.

274 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

3) Επί της τρίτης αιτίασης

275 Όσον αφορά την τρίτη αιτίαση, υπενθυμίζεται ότι, στο μέτρο που, κατά την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης, το ΕΣΕ και η Επιτροπή καλούνται να προβούν σε επιλογές τεχνικής φύσεως και να πραγματοποιήσουν σύνθετες προβλέψεις και εκτιμήσεις, πρέπει να γίνει δεκτό ότι διαθέτουν ορισμένο περιθώριο εκτίμησης. Λαμβανομένου υπόψη του εν λόγω περιθωρίου εκτίμησης, σκοπός του ελέγχου που πρέπει να ασκήσει ο δικαστής της Ένωσης επί του βασίμου της αιτιολογίας ενός καθεστώτος εξυγίανσης δεν πρέπει να είναι η υποκατάσταση της εκτίμησης του ΕΣΕ και της Επιτροπής με την εκτίμηση του δικαστή, αλλά η εξακρίβωση του αν η απόφαση αυτή στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά και αν πάσχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας (πρβλ. απόφαση της 4ης Μαΐου 2023, ΕΚΤ κατά Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Οι αρχές αυτές εφαρμόζονται στην αποτίμηση των υποχρεώσεων και των περιουσιακών στοιχείων τραπεζικού ιδρύματος που προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφοι 1, 3 10, 11 και 13, του κανονισμού ΕΜΕ, είτε πραγματοποιείται από το Συμβούλιο Εξυγίανσης είτε, κατόπιν αιτήματός του, από ανεξάρτητο εμπειρογνώμονα.

276 Όσον αφορά τα δάνεια και τις απαιτήσεις για τις οποίες γίνεται λόγος στις σκέψεις 370 και 371 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι αναιρεσείοντες επισημαίνουν ότι το άρθρο 8 του σχεδίου των ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων εφαρμόζεται μόνο σε στοιχεία του ενεργητικού που χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής κατά την αποτίμηση. Εντούτοις, στη σκέψη 370 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι τα δάνεια και οι απαιτήσεις συγκαταλέγονται στα στοιχεία για τα οποία γίνεται λόγος στη διάταξη αυτήν, πρόκειται δηλαδή για στοιχεία για τα οποία υφίσταται σοβαρή αβεβαιότητα και στα οποία ο εκτιμητής αποδίδει ιδιαίτερη προσοχή. Οι αναιρεσείοντες, όμως, δεν προβάλλουν, με την αίτηση αναιρέσεως, κανένα επιχείρημα προκειμένου να αμφισβητήσουν ειδικώς την εκτίμηση αυτή, αλλά ζητούν, κατ' ουσίαν, από το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, η οποία όμως δεν εμπίπτει στην αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου. Επομένως, το επιχείρημα αυτό είναι απαράδεκτο.

277 Όσον αφορά τις σκέψεις 378 και 379 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η αποτίμηση των φορολογικών απαιτήσεων στην οποία προέβη η Banco Santander μετά το πέρας της εξυγίανσης δεν αποδεικνύει ότι η Deloitte είχε υποτιμήσει τα συγκεκριμένα στοιχεία του ενεργητικού. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι η αξία που απέδωσε η Banco Santander στα εν λόγω στοιχεία του ενεργητικού εξαρτιόταν, μεταξύ άλλων, από τις συνέργειες μεταξύ της Banco Santander και της Banco Popular, ενώ η Deloitte έπρεπε να καθορίσει την αξία των διαφόρων κατηγοριών στοιχείων του ενεργητικού όχι σε σχέση με συγκεκριμένο αγοραστή, αλλά με κάθε δυνητικό αγοραστή. Οι αναιρεσείοντες, όμως, αμφισβητούν το βάσιμο των πραγματικών αυτών εκτιμήσεων και ζητούν, κατ' ουσίαν, από το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, αίτημα το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

278 Τέλος, στις σκέψεις 386 και 387 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε τις εξηγήσεις της Deloitte όσον αφορά τη μέθοδο αποτίμησης των άυλων περιουσιακών στοιχείων, διευκρινίζοντας ότι, κατά την Deloitte, η χαμηλή απόδοση της Banco Popular αποτελούσε ένδειξη των δυνητικών απομειώσεων των άυλων στοιχείων του ενεργητικού. Με την αίτησή τους αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν τις εκτιμήσεις αυτές και χαρακτηρίζουν ως υποθετική την τελευταία αυτή διαπίστωση, στηριζόμενοι σε πραγματικά περιστατικά μεταγενέστερα της εξυγίανσης. Επομένως, και στην περίπτωση αυτή, οι αναιρεσείοντες ζητούν, κατ' ουσίαν, από το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, αίτημα απαράδεκτο κατ' αναίρεση.

279 Επομένως, η τρίτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

4) Επί της τέταρτης αιτίασης

280 Όσον αφορά το εύρος των εκτιμήσεων στην αποτίμηση 2, από τις σκέψεις 395 έως 400 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέσχε η Deloitte, η απόκλιση μεταξύ των αξιών που ελήφθησαν υπόψη για τα διάφορα σενάρια δικαιολογούνταν από τη μέθοδο που χρησιμοποιήθηκε στην αποτίμηση αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, του σχεδίου των ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων.

281 Οι αναιρεσείοντες, όμως, ενώ υποστηρίζουν, με την αίτηση αναιρέσεως, ότι το εύρος των εκτιμήσεων ήταν υπερβολικά μεγάλο για να μπορεί να θεωρηθούν οι εκτιμήσεις αυτές συνετές, δίκαιες και ρεαλιστικές, αναγνωρίζουν εντούτοις ότι η επιλεγείσα μέθοδος αποτίμησης ήταν σύμφωνη με τη διάταξη αυτήν. Επομένως, ζητούν εν νέου από το Δικαστήριο να προβεί σε νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, αίτημα απαράδεκτο κατ' αναίρεση.

282 Επομένως, η τέταρτη αιτίαση είναι απαράδεκτη.

5) Επί της πέμπτης αιτίασης

283 Με την πέμπτη αιτίαση, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εσφαλμένως, στις σκέψεις 404 έως 409 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την επιχειρηματολογία τους σύμφωνα με την οποία υπήρχε αντίφαση μεταξύ, αφενός, της αξίας του ενεργητικού στην αποτίμηση 2, η οποία κυμαίνεται από 1,3 δισεκατομμύρια ευρώ έως μείον 8,2 δισεκατομμύρια ευρώ, και, αφετέρου, της αποτιμήσεως 1 καθώς και της εκτιμήσεως της ΕΚΤ σχετικά με την πτώχευση ή την πιθανή πτώχευση της Banco Popular, η οποία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Banco Popular ήταν φερέγγυα.

284 Πρώτον, υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι το γεγονός ότι τόσο το ΕΣΕ όσο και η Deloitte προέβησαν σε αποτίμηση της Banco Popular αρκεί, αφ' εαυτού, ώστε οι αποτιμήσεις 1 και 2 να θεωρηθούν συγκρίσιμες, ανεξαρτήτως των διαφορών τους όσον αφορά τον επιδιωκόμενο σκοπό και τη νομική βάση.

285 Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς αποφάνθηκε, με τη σκέψη 406 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι αποτιμήσεις 1 και 2 επιδιώκουν διαφορετικούς σκοπούς και, συνεπώς, στηρίζονται σε διαφορετικά κριτήρια αξιολόγησης, τα οποία καθορίζονται στο σχέδιο ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων της ΕΑΤ. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, σύμφωνα με το εν λόγω σχέδιο ρυθμιστικών τεχνικών προτύπων, σκοπός της αποτίμησης 1 είναι κυρίως να προσδιοριστεί αν η συνολική αξία των περιουσιακών στοιχείων της οικείας οντότητας υπερβαίνει την αξία των υποχρεώσεών της, ήτοι να αξιολογηθεί η φερεγγυότητά της με βάσει του ισολογισμού, ενώ η αποτίμηση 2 δεν στηρίζεται στη λογιστική αξία, αλλά στην οικονομική αξία της οντότητας.

286 Λαμβανομένων υπόψη των διαφορών αυτών, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, το επιχείρημα περί αντιφάσεως μεταξύ των αποτιμήσεων αυτών.

287 Δεύτερον, υπό το πρίσμα των εκτιμήσεων που περιλαμβάνονται στη σκέψη 264 της παρούσας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι η εκτίμηση της ΕΚΤ σχετικά με την πτώχευση ή την πιθανή πτώχευση της Banco Popular είχε καταστήσει την αποτίμηση 1 άνευ σημασίας, καθόσον αφορούσε το ίδιο ζήτημα.

288 Όσον αφορά, τρίτον, τα περί αντιφάσεων μεταξύ της αποτίμησης 2 και της ως άνω εκτίμησης της ΕΚΤ, οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβητούν τη διαπίστωση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 409 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η αποτίμηση 2 πρέπει να λαμβάνει υπόψη την οικονομική και όχι τη λογιστική αξία της Banco Popular και, ως εκ τούτου, αποκλείεται η ύπαρξη πρόδηλης αντίφασης μεταξύ της εκτίμησης περί αρνητικής οικονομικής αξίας στην αποτίμηση 2 και της διαπίστωσης περί φερεγγυότητας της Banco Popular, που περιλαμβάνεται μεταξύ άλλων στην εκτίμηση της ΕΚΤ.

289 Εξάλλου, ελλείψει οποιασδήποτε διευκρινίσεως ως προς τις προβαλλόμενες αντιφάσεις όσον αφορά τον υπολογισμό των μη αποδοτικών στοιχείων ενεργητικού, το επιχείρημα που αντλείται από τέτοιες αντιφάσεις δεν αρκεί για να διαπιστωθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

290 Επομένως, η πέμπτη αιτίαση και, συνεπώς, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως στο σύνολό του πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

2. Επί του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 5, του κανονισμού ΕΜΕ

291 Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλείονα νομικά σφάλματα κατά την εξέταση της συμβατότητας των αποτιμήσεων 1 και 2 με το άρθρο 20, παράγραφος 5, του κανονισμού ΕΜΕ.

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

292 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 292 και 293 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η ανάλυση που προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 5, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ πρέπει να πραγματοποιείται από ανεξάρτητο πρόσωπο και όχι από το ΕΣΕ. Δεύτερον, στη σκέψη 298 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως διαπίστωσε ότι οι αναιρεσείοντες δεν είχαν προβάλει επιχειρήματα σχετικά με το άρθρο 20, παράγραφος 5, στοιχείο γ′, του κανονισμού αυτού, ενώ είχαν υποστηρίξει πρωτοδίκως, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι οι αποτιμήσεις αυτές δεν είχαν προβεί στη σκοπούμενη ανάλυση σύμφωνα με την τελευταία αυτή διάταξη. Τρίτον, στις σκέψεις 299 και 301 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο ή αιτιολογία, ότι η αποτίμηση 2 περιελάμβανε την ανάλυση που προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 5, στοιχεία β′, στ′ και ζ′, του κανονισμού ΕΜΕ.

293 Η Banco Santander υποστηρίζει ότι το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο, καθόσον οι αναιρεσείοντες απλώς επαναλαμβάνουν τα επιχειρήματα που είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Εν πάση περιπτώσει, θεωρεί ότι το σκέλος αυτό είναι αβάσιμο.

294 Η Επιτροπή, το ΕΣΕ και το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζουν ότι το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

1) Επί του παραδεκτού

295 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει η Banco Santander, επισημαίνεται ότι, με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν την ερμηνεία, από το Γενικό Δικαστήριο, του άρθρου 20, παράγραφος 5, του κανονισμού ΕΜΕ και, συγχρόνως, διευκρινίζουν ποιες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως επικρίνουν και τα επιχειρήματα επί των οποίων στηρίζονται οι επικρίσεις τους. Επομένως, το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού δεν μπορεί να κριθεί απαράδεκτο στο σύνολό του.

296 Τούτων λεχθέντων, όσον αφορά την τρίτη αιτίαση που προβλήθηκε προς στήριξη του σκέλους αυτού, το Γενικό Δικαστήριο, στηριζόμενο στο επίμαχο καθεστώς εξυγίανσης και στην έκθεση της Deloitte, διαπίστωσε ότι η έκθεση αυτή είχε λάβει υπόψη τους σκοπούς που προβλέπονται στο άρθρο 20, παράγραφος 5, στοιχεία β′, στ′ και ζ′, του κανονισμού αυτού για τους σκοπούς της ανάλυσής του. Στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες προβάλλουν πλέον έλλειψη αναλύσεως των σκοπών αυτών στην αποτίμηση 2, αμφισβητούν τις πραγματικές εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, χωρίς ωστόσο να επικαλούνται παραμόρφωση. Επομένως, η τρίτη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτη.

2) Επί της ουσίας

297 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 20, παράγραφος 5, του κανονισμού ΕΜΕ διευκρινίζει τους σκοπούς τους οποίους πρέπει να επιδιώκει η αποτίμηση των περιουσιακών στοιχείων και των υποχρεώσεων που προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού ΕΜΕ. Ενώ η τελευταία αυτή διάταξη ορίζει ότι η εν λόγω αποτίμηση πρέπει να διενεργείται από

πρόσωπο ανεξάρτητο από κάθε δημόσια αρχή, συμπεριλαμβανομένου του ΕΣΕ και της εθνικής αρχής εξυγίανσης, καθώς και από την οικεία οντότητα, το άρθρο 20, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού προβλέπει ρητώς ότι το ΕΣΕ μπορεί να προβεί σε προσωρινή αποτίμηση περιουσιακών στοιχείων και υποχρεώσεων, σε περίπτωση που δεν είναι δυνατή η διενέργεια ανεξάρτητης αποτίμησης.

298 Επομένως, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 292 και 293 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η ανάλυση του σκοπού που προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 5, στοιχείο α′, του κανονισμού ΕΜΕ δεν πρέπει πάντοτε να πραγματοποιείται από ανεξάρτητο εμπειρογνώμονα.

299 Η πρώτη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι, συνεπώς, αβάσιμη.

300 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση, είναι αληθές ότι οι αναιρεσείοντες βασίμως αμφισβητούν την ακρίβεια της διαπίστωσης που περιλαμβάνεται στη σκέψη 298 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν προέβαλαν πρωτοδίκως, με το δικόγραφο της προσφυγής και με το υπόμνημα απαντήσεως, κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα όσον αφορά τον στόχο του άρθρου 20, παράγραφος 5, στοιχείο γ′, του κανονισμού ΕΜΕ. Υποστηρίζουν, συγκεκριμένα, ότι στο εν λόγω υπόμνημα απαντήσεως προέβαλαν πράγματι ότι δεν διενεργήθηκε αποτίμηση όσον αφορά τον σκοπό αυτόν.

301 Εντούτοις, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 48 των προτάσεών της, το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε παρά ταύτα να συναγάγει, στις σκέψεις 302 και 303 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, ότι η αποτίμηση 1 ήταν σύμφωνη με τις διατάξεις του κανονισμού ΕΜΕ, στηριζόμενο στο άρθρο 20, παράγραφοι 10 και 11, του κανονισμού αυτού.

302 Συναφώς, επισημαίνεται ότι στο άρθρο 20, παράγραφος 10, του κανονισμού ΕΜΕ διευκρινίζεται ότι, όταν συντρέχουν έκτακτες περιστάσεις, ορισμένες από τις σχετικές με την αποτίμηση απαιτήσεις πρέπει υποχρεωτικώς να τηρούνται ενώ άλλες πρέπει να τηρούνται μόνο στο μέτρο του δυνατού. Η ανάλυση, όμως, των σκοπών που προβλέπονται στο άρθρο 20, παράγραφος 5, του κανονισμού ΕΜΕ δεν συγκαταλέγεται μεταξύ των απαιτήσεων για τις οποίες γίνεται λόγος στο άρθρο 20, παράγραφος 10.

303 Επιπλέον, το άρθρο 20, παράγραφος 11, του κανονισμού ΕΜΕ ορίζει ρητώς ότι αποτίμηση που δεν συμμορφώνεται με όλες τις απαιτήσεις των παραγράφων 1 και 4 έως 9 θεωρείται προσωρινή έως ότου διενεργηθεί από ανεξάρτητο πρόσωπο αποτίμηση η οποία συμμορφώνεται πλήρως με τις απαιτήσεις αυτές. Σύμφωνα, όμως, με το άρθρο 20, παράγραφος 13, του εν λόγω κανονισμού, μια τέτοια προσωρινή αποτίμηση συνιστά έγκυρη βάση προκειμένου το ΕΣΕ να αποφασίσει τη λήψη μέτρων εξυγίανσης. Επομένως, η προβαλλόμενη μη συνεκτίμηση του σκοπού του άρθρου 20, παράγραφος 5, στοιχείο γ′, του κανονισμού δεν συνεπάγεται ότι η αποτίμηση στερείται νομιμότητας, αλλά ότι πρέπει απλώς να θεωρηθεί προσωρινή.

304 Επομένως, η δεύτερη αιτίαση του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι αλυσιτελής.

305 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

3. Επί του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 20, παράγραφοι 7 και 9, του κανονισμού ΕΜΕ

306 Με το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν παράβαση του άρθρου 20, παράγραφοι 7 και 9, του κανονισμού ΕΜΕ. Το σκέλος αυτό περιλαμβάνει δύο αιτιάσεις.

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

307 Με την πρώτη αιτίαση, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, στις σκέψεις 417 και 418 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 20, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ, καθόσον έκρινε ότι δεν ασκούν επιρροή οι ελλείψεις στα λογιστικά έγγραφα που μνημονεύονται στην αποτίμηση 2, διότι περιλαμβάνονταν στο τμήμα της έκθεσης που αφορά το σενάριο εκκαθάρισης. Με την αποτίμηση 2, όμως, αξιολογήθηκε, βάσει της ίδιας αυτής διατάξεως, ακριβώς αν οι επενδυτές θα είχαν τύχει καλύτερης ή λιγότερο ευνοϊκής μεταχείρισης σε περίπτωση εκκαθάρισης.

308 Με τη δεύτερη αιτίαση, η οποία αφορά παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 9, του κανονισμού ΕΜΕ, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τη διατύπωση της διατάξεως αυτής καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 421 έως 423 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το ζήτημα της μεταχείρισης των διαφόρων κατηγοριών μετόχων και πιστωτών σε σενάριο εκκαθάρισης δεν εμπίπτει στην αποτίμηση 2, αλλά στην αποτίμηση 3.

309 Η Banco Santander υποστηρίζει ότι το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο, καθόσον οι αναιρεσείοντες απλώς επαναλαμβάνουν ή παραθέτουν κατά γράμμα τα επιχειρήματα που είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Εν πάση περιπτώσει, θεωρεί ότι το σκέλος αυτό είναι απαράδεκτο.

310 Η Επιτροπή, το ΕΣΕ και το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζουν ότι το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

311 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου, επισημαίνεται ότι, με το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, στις σκέψεις 417 και 418, καθώς και στις σκέψεις 421 έως 423 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εσφαλμένως πλείονες αιτιάσεις όσον αφορά το συμβατό της αποτίμησης 2 με το άρθρο 20, παράγραφοι 7 και 9, του κανονισμού ΕΜΕ.

312 Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Banco Santander, οι αναιρεσείοντες δεν επαναλαμβάνουν τα επιχειρήματα που είχαν αναπτύξει πρωτοδίκως και, επομένως, τα επιχειρήματα που προβάλλουν κατ' αναίρεση είναι παραδεκτά.

313 Τούτων λεχθέντων, το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει, πάντως, να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

314 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση του σκέλους αυτού, με την οποία προβάλλεται παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ, επισημαίνεται ότι οι επικρινόμενες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αποτελούν μέρος της εξέτασης του Γενικού Δικαστηρίου

σχετικά με την επιχειρηματολογία των νυν αναιρεσειόντων κατά την οποία η αποτίμηση 2 έπρεπε να συμπληρωθεί με επικαιροποιημένο ισολογισμό και έκθεση σχετικά με την οικονομική κατάσταση κάθε οντότητας του ομίλου της Banco Popular.

315 Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την επιχειρηματολογία αυτή, στηριζόμενο μόνον επαλλήλως, στις σκέψεις 416 έως 419 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο ότι τα έγγραφα που προσκομίστηκαν ενώπιόν του δεν ασκούσαν επιρροή. Συγκεκριμένα, στη σκέψη 415 της αποφάσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο είχε ήδη επισημάνει ότι δεν απορρέει τέτοια απαίτηση από το άρθρο 20, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ. Επιπλέον, στη σκέψη 414 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ότι, κατά το άρθρο 20, παράγραφος 10, του κανονισμού, μια προσωρινή αποτίμηση, όπως η αποτίμηση 2, πρέπει να πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 20, παράγραφοι 7 και 9, του κανονισμού μόνο στον βαθμό που το επιτρέπουν οι περιστάσεις.

316 Οι εκτιμήσεις αυτές, τις οποίες οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβητούν κατ' αναίρεση, επαρκούν κατά νόμον για να θεμελιωθεί η απόρριψη του επιχειρήματός τους περί παραβάσεως του άρθρου 20, παράγραφος 7, του κανονισμού ΕΜΕ.

317 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η οποία αφορά παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 9, του κανονισμού ΕΜΕ, οι αναιρεσείοντες βάλλουν απλώς κατά των σκέψεων 421 έως 423 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέρος που το Γενικό Δικαστήριο έκρινε με τις σκέψεις αυτές ότι το ζήτημα της μεταχείρισης των διαφόρων κατηγοριών μετόχων και πιστωτών σε σενάριο εκκαθάρισης δεν ενέπιπτε στην αποτίμηση 2 αλλά στην αποτίμηση 3.

318 Ωστόσο, από τις σκέψεις 420, 421 και 423 in fine της της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο, προκειμένου να απορρίψει το επιχείρημά τους περί παραβάσεως του άρθρου 20, παράγραφος 9, του κανονισμού ΕΜΕ, στηρίχθηκε επίσης στη διαπίστωση ότι η αποτίμηση 2 πληρούσε τις απαιτήσεις που απορρέουν από τη διάταξη αυτή, στον βαθμό που το επέτρεπαν οι περιστάσεις, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 10, του κανονισμού αυτού. Οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβητούν, πάντως, τη διαπίστωση αυτήν, οπότε η δεύτερη αιτίαση είναι επίσης αλυσιτελής.

319 Επομένως, το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

4. Επί του τέταρτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 20, παράγραφοι 10 και 11, του κανονισμού ΕΜΕ

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

320 Με το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 20, παράγραφοι 10 και 11, του κανονισμού ΕΜΕ, καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 277 έως 284 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η μη διενέργεια εκ των υστέρων οριστικής αποτίμησης δεν είναι ικανή να επηρεάσει το κύρος του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης.

321 Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 13, του κανονισμού ΕΜΕ, η προσωρινή αποτίμηση πρέπει να διενεργείται κατά τα οριζόμενα στις παραγράφους 10 και 11 του άρθρου αυτού, προκειμένου να αποτελεί έγκυρη βάση για τη λήψη αποφάσεως σχετικά με τις δράσεις

εξυγίανσης, τούτο δε πριν από την εξυγίανση. Όπως, όμως, προκύπτει από το άρθρο 20, παράγραφος 11, του εν λόγω κανονισμού, η προσωρινή αποτίμηση πρέπει να ακολουθείται από εκ των υστέρων οριστική αποτίμηση. Σε αντίθετη περίπτωση, η υποχρέωση διενέργειας οριστικών αποτιμήσεων θα καθίστατο άνευ αντικειμένου.

322 Εξάλλου, κατά το άρθρο 20, παράγραφος 10, του κανονισμού ΕΜΕ, οι απαιτήσεις των παραγράφων 1, 7 και 9 του άρθρου αυτού πρέπει τηρούνται μόνο στον βαθμό που το επιτρέπουν οι περιστάσεις, πλην όμως η διάταξη αυτή δεν απαλλάσσει ρητώς το ΕΣΕ από την υποχρέωση τήρησης των απαιτήσεων που απορρέουν από το άρθρο 20, παράγραφος 5, του κανονισμού. Στο πλαίσιο αυτό, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν ακόμη ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς απέρριψε, στις σκέψεις 283 και 284 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον ισχυρισμό τους ότι η άρνηση εγκρίσεως των οριστικών αποτιμήσεων επιβεβαιώνει την ανακρίβεια των προσωρινών.

323 Η Επιτροπή, το ΕΣΕ, το Βασίλειο της Ισπανίας και η Banco Santander αμφισβητούν το βάσιμο της επιχειρηματολογίας αυτής.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

324 Με το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες βάλλουν κατά των σκέψεων 277 έως 284 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υποστηρίζοντας ότι η προσωρινή αποτίμηση μπορεί να αποτελέσει έγκυρη βάση για τη λήψη απόφασης σχετικά με μέτρα εξυγίανσης μόνον εάν ακολουθήσει εκ των υστέρων οριστική αποτίμηση η οποία πληροί πλήρως τις εν λόγω απαιτήσεις.

325 Συναφώς, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 13, του κανονισμού ΕΜΕ, η προσωρινή αποτίμηση πρέπει, βεβαίως, να διενεργείται «σύμφωνα με τις παραγράφους 10 και 11 [του άρθρου αυτού]», όπερ υποδηλώνει ότι, για να μπορεί να αποτελέσει έγκυρη βάση για την ανάληψη δράσης εξυγίανσης, η προσωρινή αποτίμηση πρέπει να πληροί τις προϋποθέσεις των παραγράφων 10 και 11 του άρθρου αυτού. Ωστόσο, το άρθρο 20, παράγραφος 11, του κανονισμού ΕΜΕ ορίζει ότι αποτίμηση που δεν συμμορφώνεται με όλες τις απαιτήσεις των παραγράφων 1 και 4 έως 9 του άρθρου 20 θεωρείται προσωρινή «έως ότου διενεργηθεί από ανεξάρτητο πρόσωπο […] εκ των υστέρων οριστική αποτίμηση […] το συντομότερο δυνατόν». Από τη διατύπωση της διάταξης αυτής, και ιδίως από την πρόθεση «έως», προκύπτει ότι η διενέργεια εκ των υστέρων οριστικής αποτίμησης δεν αποτελεί προϋπόθεση για να μπορεί μια αποτίμηση να θεωρηθεί προσωρινή.

326 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, εσφαλμένως, ότι η ερμηνεία αυτή καθιστά άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας την εκ των υστέρων οριστική αποτίμηση που προβλέπεται στο άρθρο 20, παράγραφος 11, του κανονισμού ΕΜΕ. Πράγματι, σύμφωνα με τη διατύπωσή της, η διάταξη αυτή αποσκοπεί, αφενός, στο να διασφαλισθεί η καταγραφή όλων των ζημιών της οικείας οντότητας στα λογιστικά βιβλία της και, αφετέρου, στην παροχή στοιχείων που να καθιστούν δυνατή τη λήψη απόφασης σχετικά με την επανεγγραφή απαιτήσεων των πιστωτών ή την αύξηση της αξίας του καταβληθέντος ανταλλάγματος, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 12, του κανονισμού.

327 Εξάλλου, δεδομένου ότι, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού αυτού, η εκ των υστέρων οριστική αποτίμηση διενεργείται κατ' ανάγκην μετά την έγκριση καθεστώτος εξυγίανσης, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η νομιμότητα πράξης της Ένωσης εκτιμάται βάσει των πραγματικών και νομικών περιστάσεων που υφίστανται κατά τον χρόνο έκδοσης της πράξης (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2015, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-398/13 P, EU:C:2015:535, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

328 Επομένως, δεν ήταν νομικά εσφαλμένη η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 277 έως 284 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η μη διενέργεια εκ των υστέρων οριστικής αποτίμησης δεν μπορούσε να επηρεάσει το κύρος του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης.

329 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η μη διενέργεια εκ των υστέρων οριστικής αποτίμησης επιβεβαιώνει την ανακρίβεια των προσωρινών, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επισήμανε ότι ο ισχυρισμός αυτός είναι όλως υποθετικός και, εν πάση περιπτώσει, αφορά τη μη διενέργεια εκ των υστέρων οριστικής αποτίμησης, και όχι την αποτίμηση 2.

330 Εξάλλου, στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες επισημαίνουν ότι το άρθρο 20, παράγραφος 10, του κανονισμού ΕΜΕ δεν αφορά τις απαιτήσεις που απορρέουν από την παράγραφο 5 του άρθρου αυτού, επισημαίνεται ότι το συγκεκριμένο επιχείρημα αφορά νομικά σφάλματα προβληθέντα στο πλαίσιο της δεύτερης αιτίασης του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως και είναι απορριπτέα για τους ίδιους λόγους με αυτούς που παρατίθενται στις σκέψεις 300 έως 303 της παρούσας απόφασης.

331 Κατά συνέπεια, το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

Ζ. Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως σχετικά με το αίτημα αποζημίωσης που συνδέεται με την ακύρωση του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης και της απόφασης 2017/1246

332 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, στις σκέψεις 590 και 591 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εσφαλμένως το αίτημα αποζημίωσης που προέβαλαν σε σχέση με την ακύρωση του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης και της απόφασης 2017/1246.

333 Όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 60 των προτάσεών της, οι αναιρεσείοντες απλώς παραθέτουν τις επικρινόμενες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και δηλώνουν ότι εμμένουν στα επιχειρήματά τους περί ελλείψεως νομιμότητας των προσβαλλομένων αποφάσεων καθώς και στο αποζημιωτικό αίτημά τους, χωρίς, ωστόσο, να προσδιορίζουν την πλάνη στην οποία θεωρούν ότι υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο.

334 Όπως, όμως, προκύπτει από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου που παρατίθεται στη σκέψη 140 της παρούσας απόφασης, στην αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζονται με ακρίβεια τα βαλλόμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν ειδικώς την αίτηση αυτή, επί ποινή απαραδέκτου της αιτήσεως αναιρέσεως ή του οικείου λόγου αναιρέσεως.

335 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτος.

Η. Επί του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, που αφορά παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας

336 Με το πρώτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, κατά την εξέταση της αγωγής τους λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης για παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 339 ΣΛΕΕ καθώς και των άρθρων 88 και 91, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 116 του κανονισμού ΕΜΕ. Το σκέλος αυτό διαιρείται σε οκτώ αιτιάσεις.

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

337 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τις απαιτήσεις επιμέλειας και σύνεσης που απορρέουν από τα άρθρα 88 και 91, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 116 του κανονισμού ΕΜΕ, καθώς και από το άρθρο 339 ΣΛΕΕ, καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 613 και 616 έως 618 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η πρόεδρος του ΕΣΕ δεν είχε παραβιάσει την αρχή της εμπιστευτικότητας ούτε την υποχρέωση τήρησης επαγγελματικού απορρήτου κατά τη συνέντευξή της στον τηλεοπτικό σταθμό *Bloomberg*. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς ό,τι θα έπραττε μια διοίκηση που θα επιδείκνυε τη συνήθη σύνεση και επιμέλεια, η πρόεδρος του ΕΣΕ επιβεβαίωσε κατά τη συνέντευξη αυτή ότι το ΕΣΕ παρακολουθούσε την Banco Popular.

338 Λαμβανομένης όμως υπόψη της αιτιολογικής σκέψης 116 του κανονισμού ΕΜΕ, πρέπει να γίνει δεκτό ότι απλώς και μόνον η δήλωση ότι το ΕΣΕ εξετάζει συγκεκριμένη οντότητα μπορεί να έχει αρνητικές συνέπειες για την οντότητα αυτή. Συναφώς, κατά τους αναιρεσείοντες, το γεγονός ότι υπήρχε ήδη στον Τύπο αρνητικό κλίμα για την Banco Popular όχι μόνο δεν απαλλάσσει το ΕΣΕ από την ευθύνη του, αλλά θα έπρεπε να παρακινήσει το ΕΣΕ να επιδείξει τη μέγιστη δυνατή σύνεση πριν προβεί σε οποιαδήποτε αναφορά στην Banco Popular. Εξάλλου, η αγορά ερμήνευσε τα διαλαμβανόμενα στην εν λόγω συνέντευξη ως ένδειξη για την πιθανή ανάληψη δράσης εξυγίανσης.

339 Δεύτερον, κάνουν λόγο, κατ' ουσίαν, για εφαρμογή διαφορετικών νομικών κριτηρίων. Κατά την εξέτασή του σχετικά με την ευθύνη του ΕΣΕ, το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 615 και 616 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, περιόρισε το πεδίο εφαρμογής της αιτιολογικής σκέψης 116 του κανονισμού ΕΜΕ μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες αποκαλύπτεται κατά τρόπο συγκεκριμένο ότι μια τράπεζα πρόκειται να υπαχθεί σε διαδικασία εξυγίανσης. Αντιθέτως, κατά τη σχετική με το δικαίωμα ακρόασης εξέταση στις σκέψεις 485 έως 488 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η απλή γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικά με το γεγονός ότι μια οντότητα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης ενδέχεται να έχει αρνητικές συνέπειες.

340 Τρίτον, στις σκέψεις 613 και 616 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υποβάθμισε τη σημασία του αντίκτυπου που είχαν για την κατάσταση της Banco Popular οι δηλώσεις της προέδρου του ΕΣΕ, συγκρίνοντας τις δηλώσεις αυτές με προηγούμενο άρθρο της εφημερίδας *El Confidencial* της 15ης Μαΐου 2017, το οποίο ανέφερε ότι η ΕΚΤ διενεργεί επιθεώρηση στην Banco Popular. Εντούτοις, η εξέταση που, σύμφωνα με το συγκεκριμένο άρθρο της εφημερίδας *El Confidencial*, διενήργησε η ΕΚΤ ως εποπτική αρχή του τραπεζικού τομέα ουδόλως μπορεί να συγκριθεί με την εποπτεία του ΕΣΕ. Επιπλέον, η δημοσίευση άρθρου στον μη οικονομικό Τύπο ουδόλως μπορεί να συγκριθεί με τις δηλώσεις της προέδρου του ΕΣΕ στον τηλεοπτικό σταθμό *Bloomberg*. Εξάλλου, σε αντίθεση με την ημερομηνία των εν λόγω δηλώσεων, η 15η Μαΐου 2017, η ημερομηνία δημοσίευσης του προαναφερθέντος άρθρου στον Τύπο, δεν αναφέρεται σε κανένα επίσημο έγγραφο ως ημερομηνία κατά την οποία διαπιστώθηκαν διαρροές καταθέσεων ή κατάρρευση της αξίας της μετοχής.

341 Όσον αφορά, τέταρτον, το άρθρο που δημοσιεύθηκε στο πρακτορείο *Reuters* στις 31 Μαΐου 2017, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, αντιθέτως προς ό,τι διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 625 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από τις εσωτερικές πληροφορίες που μεταδόθηκαν μέσω του άρθρου αυτού δόθηκε στην αγορά το μήνυμα ότι επίκειται η ανάληψη δράσης εξυγίανσης όσον αφορά την Banco Popular, παρά τη διάψευση που περιέχεται σε μεταγενέστερο ανακοινωθέν Τύπου του ΕΣΕ. Όσον αφορά εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις

σκέψεις 627 έως 632 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι αναιρεσείοντες διατείνονται ότι, μολονότι σε άλλα άρθρα που δημοσιεύθηκαν στις 11 και στις 15 Μαΐου 2017 στην εφημερίδα *El Confidencial* γίνονταν ήδη λόγος για κίνδυνο πτώχευσης της Banco Popular, κανένα από τα άρθρα αυτά δεν επικαλούνταν πηγές της Ένωσης, σε αντίθεση με το άρθρο που δημοσιεύθηκε στο πρακτορείο *Reuters*. Εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι αποδείχθηκε η σχέση μεταξύ του άρθρου του πρακτορείου *Reuters* της 31ης Μαΐου 2017 και των δηλώσεων στις οποίες προέβη στις 23 Μαΐου 2017 η πρόεδρος του ΕΣΕ, με συνέπεια να προκληθεί γενικευμένος πανικός στην αγορά.

342 Πέμπτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η αιτιολογική σκέψη 116 και το άρθρο 88 του κανονισμού ΕΜΕ καθιερώνουν μαχητό τεκμήριο όσον αφορά την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ, αφενός, δηλώσεων, διαρροών και άλλων γνωστοποιήσεων προς το κοινό που πραγματοποιούνται κατά παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας και, αφετέρου, της προκαλούμενης ζημίας. Επομένως, σε περίπτωση παράβασης της υποχρέωσης αυτής, το βάρος αποδείξεως αντιστρέφεται και εναπόκειται στους οργανισμούς της Ένωσης να αποδείξουν την απουσία τέτοιας συνάφειας. Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, όμως, σε νομική πλάνη στις σκέψεις 636 έως 641 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον δεν έλαβε υπόψη το τεκμήριο αυτό.

343 Έκτον, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι τα δύο εσωτερικά ηλεκτρονικά μηνύματα σχετικά με ενδεχόμενη διαρροή πληροφοριών με ημερομηνία 10 και 18 Αυγούστου 2017, τα οποία προσκόμισαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καταδεικνύουν ότι το ΕΣΕ δεν είχε θέσει σε εφαρμογή κανέναν αυτόματο αποτελεσματικό μηχανισμό ελέγχου ή προειδοποίησης όσον αφορά τέτοιες διαρροές και τις δηλώσεις της προέδρου του. Αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 644 και 645 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η απουσία τέτοιου μηχανισμού ήταν κρίσιμη για την εκτίμηση της παράβασης της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας.

344 Έβδομον, το Γενικό Δικαστήριο κακώς παρέλειψε, στις σκέψεις 609 και 610 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να αποφανθεί επί των επιχειρημάτων των αναιρεσειόντων σχετικά με τις διαρροές πληροφοριών προς τις ισπανικές διοικητικές αρχές, στέλεχος των οποίων ήταν επίσης στέλεχος του ΕΣΕ.

345 Τέλος, όγδοον, οι αναιρεσείοντες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στις σκέψεις 647 έως 651 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε την αιτίασή τους σχετικά με την προβαλλόμενη παθητική στάση του ΕΣΕ και της Επιτροπής, με την αιτιολογία ότι δεν εξήγησαν τι προσάπτουν στην Επιτροπή και στο ΕΣΕ, ούτε ποια ήταν η διάταξη της παράβαση της οποίας προβάλλουν και, στο μέτρο που αναιρεσείοντες στηρίζονταν στα επιχειρήματα που είχαν προβάλει με την προσφυγή ακυρώσεως, ότι τα επιχειρήματα αυτά έχουν ήδη απορριφθεί.

346 Εντούτοις, στο σημείο 169, υπό ii και iii, του δικογράφου της προσφυγής, οι νυν αναιρεσείοντες επικαλέστηκαν, σε σχέση με τις δηλώσεις και τις διαρροές του ΕΣΕ και τη διαδικασία λήψης αποφάσεων, παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης και της αρχής της επιμέλειας, της αρχής nemo auditur, της υποχρέωσης αιτιολόγησης, της αρχής της αναλογικότητας σε σχέση με το άρθρο 17 του Χάρτη, καθώς και της αρχής της απαγόρευσης των δυσμενών διακρίσεων. Οι εν λόγω αρχές και τα θεμελιώδη δικαιώματα μπορούν να θεμελιώσουν εξωσυμβατική ευθύνη του ΕΣΕ και της Επιτροπής για παράβαση του άρθρου 88 του κανονισμού ΕΜΕ και για έλλειψη επιμέλειας και σύνεσης κατά την εφαρμογή του άρθρου 18 του κανονισμού αυτού, καθόσον προέβησαν βεβιασμένα στην ανάληψη δράσης εξυγίανσης όσον αφορά την Banco Popular, διαπράττοντας παράλληλα σειρά παραλείψεων και παράνομων ενεργειών που προκάλεσαν

ζημία στους αναιρεσείοντες. Οι αναιρεσείοντες δηλώνουν ότι εμμένουν στις αιτιάσεις αυτές, επικαλούμενοι τα νομικά σφάλματα για τα οποία έκαναν λόγο στο πλαίσιο του πρώτου και του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

347 Το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι το πρώτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο, για τον λόγο ότι με το σκέλος αυτό της αιτήσεως αναιρέσεως απλώς επαναλαμβάνονται τα επιχειρήματα που είχαν προβληθεί πρωτοδίκως. Για τους ίδιους λόγους, η Επιτροπή θεωρεί απαράδεκτη την όγδοη αιτίαση που προβάλλεται προς στήριξη του σκέλους αυτού, υποστηρίζοντας επιπλέον ότι οι προβαλλόμενοι ισχυρισμοί είναι γενικοί και ασαφείς, με συνέπεια να μην μπορεί ο αντίδικος να αμυνθεί αποτελεσματικά.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

348 Προκαταρκτικώς επισημαίνεται ότι, στο μέτρο που το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι το πρώτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως συνίσταται απλώς σε επανάληψη των επιχειρημάτων που είχαν ήδη προβληθεί πρωτοδίκως, επισημαίνεται ότι, με το σκέλος αυτό, η αίτηση αναιρέσεως αποσκοπεί, κατ' ουσίαν, στην αμφισβήτηση του βασίμου της αιτιολογίας που παραθέτει το Γενικό Δικαστήριο σχετικά με διάφορα νομικά ζητήματα που τέθηκαν στην κρίση του όσον αφορά την παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας από το ΕΣΕ και/ή από την Επιτροπή. Επιπλέον, στο μέτρο που το εξεταζόμενο σκέλος περιλαμβάνει συγκεκριμένα στοιχεία αφορώντα τα επικρινόμενα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και εκθέτει τους λόγους και τα επιχειρήματα στα οποία στηρίζεται, δεν μπορεί να κριθεί απαράδεκτος στο σύνολό του.

349 Κατά τα λοιπά, οι ενστάσεις απαραδέκτου αφορούν μόνον ορισμένες αιτιάσεις που προβάλλονται προς στήριξη του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως. Οι ενστάσεις αυτές θα εξεταστούν στο πλαίσιο της ανάλυσης της οικείας αιτίασης.

α) Επί της πρώτης, της δεύτερης και της τρίτης αιτίασης, σχετικά με παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας

350 Με την πρώτη, τη δεύτερη και την τρίτη αιτίαση του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι οι σκέψεις 611 έως 618 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ενέχουν εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας που απορρέει από το άρθρο 339 ΣΛΕΕ καθώς και από τα άρθρα 88 και 91 του κανονισμού ΕΜΕ, ερμηνευόμενα υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 116 του κανονισμού αυτού, λαμβανομένων υπόψη των δηλώσεων στις οποίες προέβη η πρόεδρος του ΕΣΕ κατά τη συνέντευξή της στον τηλεοπτικό σταθμό *Bloomberg* στις 23 Μαΐου 2017.

351 Όσον αφορά, πρώτον, την ερμηνεία της υποχρέωσης αυτής, οι αναιρεσείοντες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν δέχθηκε ότι το γεγονός και μόνον ότι το ΕΣΕ εποπτεύει συγκεκριμένη οντότητα μπορεί να θίξει την εν λόγω υποχρέωση.

352 Κατά το άρθρο 339 ΣΛΕΕ, τα μέλη των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, καθώς και οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό της Ένωσης οφείλουν, και μετά τη λήξη της υπηρεσιακής τους σχέσεως, να μη μεταδίδουν πληροφορίες που αποτελούν εκ φύσεως επαγγελματικά απόρρητα, ιδίως πληροφορίες σχετικές με επιχειρήσεις που αφορούν τις εμπορικές τους σχέσεις και τα κοστολογικά τους στοιχεία.

353 Όσον αφορά το ΕΣΕ, το άρθρο 88, παράγραφος 1, του κανονισμού ΕΜΕ ορίζει ότι τα μέλη του ΕΣΕ και, ιδίως, το προσωπικό του υπόκεινται στις απαιτήσεις περί επαγγελματικού απορρήτου που προβλέπονται στο άρθρο 339 ΣΛΕΕ και στις σχετικές πράξεις της νομοθεσίας της Ένωσης. Γι' αυτό, τους απαγορεύεται, μεταξύ άλλων, να αποκαλύπτουν σε οποιοδήποτε πρόσωπο ή αρχή εμπιστευτικές πληροφορίες που έχουν αποκτήσει κατά την άσκηση των επαγγελματικών τους δραστηριοτήτων, παρά μόνο στο πλαίσιο της άσκησης των καθηκόντων τους ή σε συνοπτική ή συγκεντρωτική μορφή, ούτως ώστε να μην είναι δυνατή η αναγνώριση της οικείας οντότητας. Το άρθρο 88, παράγραφος 1, του κανονισμού ΕΜΕ δεν διευκρινίζει, πάντως, τι αποτελεί εμπιστευτική πληροφορία.

354 Συναφώς, στην αιτιολογική σκέψη 116 του κανονισμού διευκρινίζεται, κατ' αρχάς, ότι «οι πληροφορίες σχετικά με το περιεχόμενο και τις λεπτομέρειες των σχεδίων εξυγίανσης και το αποτέλεσμα οποιασδήποτε αξιολόγησης των σχεδίων αυτών ενδέχεται να έχουν σημαντικό αντίκτυπο, ιδίως στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις» και ότι «κάθε πληροφορία που παρέχεται σχετικά με μια απόφαση πριν τη λήψη της, είτε πρόκειται για το κατά πόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις εξυγίανσης είτε για τη χρησιμοποίηση ενός συγκεκριμένου εργαλείου ή την ανάληψη οποιασδήποτε δράσης στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, θα πρέπει να θεωρείται ότι έχει αντίκτυπο στα δημόσια και ιδιωτικά συμφέροντα που αφορά η δράση».

355 Στην αιτιολογική σκέψη 116 επισημαίνεται περαιτέρω ότι η πληροφορία «και μόνο η πληροφορία ότι το Συμβούλιο Εξυγίανσης και οι εθνικές αρχές εξυγίανσης εξετάζουν μια συγκεκριμένη οντότητα θα μπορούσε να έχει δυσμενείς επιπτώσεις στην οντότητα αυτή» και ότι «χρειάζονται επομένως κατάλληλοι μηχανισμοί για τη διασφάλιση της εμπιστευτικότητας τέτοιων πληροφοριών».

356 Τέλος, στην αιτιολογική σκέψη 116 διευκρινίζεται ότι τέτοιες πληροφορίες αποτελούν «το περιεχόμενο και [οι] λεπτομέρειες των σχεδίων εξυγίανσης ή τα αποτελέσματα τυχόν εξέτασης που διενεργείται στο πλαίσιο αυτό». Οι πληροφορίες αυτές, όπως και εκείνες για τις οποίες γίνεται λόγος στη σκέψη 354 της παρούσας απόφασης, αφορούν, πάντως, δράση εξυγίανσης.

357 Επομένως, η δήλωση απλώς και μόνον ότι το ΕΣΕ και οι εθνικές αρχές εξυγίανσης εξετάζουν μια συγκεκριμένη οντότητα στο πλαίσιο ή ενόψει διαδικασίας ή δράσης εξυγίανσης θα μπορούσε να έχει αρνητική επίπτωση στην οντότητα αυτή και πρέπει, ως εκ τούτου, να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στην υποχρέωση εμπιστευτικότητας που προβλέπεται στο άρθρο 88, παράγραφος 1, του κανονισμού ΕΜΕ.

358 Αντιθέτως, από τις αιτιολογικές σκέψεις 15 και 89 του κανονισμού αυτού προκύπτει η στενή σχέση που υφίσταται μεταξύ των εποπτικών καθηκόντων που ανατίθενται, στο πλαίσιο του ΕΕΜ, μεταξύ άλλων, στην ΕΚΤ και των καθηκόντων που ανατίθενται στο ΕΣΕ με τον κανονισμό ΕΜΕ. Συγκεκριμένα, προκύπτει ότι, προκειμένου να μεγιστοποιηθεί η αποτελεσματικότητα του ΕΜΕ, το ΕΣΕ πρέπει να συνεργάζεται στενά με την ΕΚΤ και άλλες αρμόδιες για την εποπτεία των οντοτήτων αρχές στο πλαίσιο του ΕΕΜ, ιδίως στην περίπτωση ομίλων που υπόκεινται σε ενοποιημένη εποπτεία από την ΕΚΤ. Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 30, παράγραφος 2, του κανονισμού ΕΜΕ προβλέπει ότι το ΕΣΕ και η ΕΚΤ οφείλουν να συνεργάζονται στενά, ιδίως, αλλά όχι αποκλειστικώς κατά τις φάσεις του σχεδιασμού της εξυγίανσης, της έγκαιρης παρέμβασης και της εξυγίανσης, και να ανταλλάσσουν μεταξύ τους όλες τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες για την εκτέλεση των καθηκόντων τους.

359 Επομένως, το ΕΣΕ υποχρεούται, όπως και η ΕΚΤ, να παρακολουθεί τις εξελίξεις στις χρηματοπιστωτικές αγορές και, ιδίως, να εποπτεύει τα ιδρύματα που καλύπτονται από τον κανονισμό αυτόν, προκειμένου να μπορεί να παρεμβαίνει αποτελεσματικά και ταχέως σε περίπτωση που ένα πιστωτικό ίδρυμα βρίσκεται σε σημείο πτώχευσης ή πιθανής πτώχευσης.

360 Κατά συνέπεια, η πληροφορία και μόνον ότι το ΕΣΕ εποπτεύει από κοινού με την ΕΚΤ πιστωτικό ίδρυμα εξ αυτών που καλύπτονται από τον κανονισμό ΕΜΕ δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στην υποχρέωση εμπιστευτικότητας που προβλέπεται στο άρθρο 88, παράγραφος 1, του κανονισμού ΕΜΕ, ελλείψει πρόσθετων στοιχείων από τα οποία να προκύπτει ότι το ΕΣΕ ενεργεί στο πλαίσιο ή ενόψει διαδικασίας ή δράσης εξυγίανσης.

361 Εν προκειμένω, από τις σκέψεις 613 και 615 έως 617 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε ακριβώς στην εκτίμηση ότι οι επίμαχες πληροφορίες δεν αφορούσαν την ιδιαίτερη κατάσταση της οικείας οντότητας και/ή δεν ήταν θα μπορούσαν να προκαλέσουν τη συσχέτιση της οντότητας αυτής με διαδικασία ή δράση εξυγίανσης.

362 Συγκεκριμένα, όσον αφορά το απόσπασμα της συνέντευξης που παρατίθεται στη σκέψη 612 της απόφασης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στις σκέψεις 613, 615 και 616, ότι η συνέντευξη είχε γενικό περιεχόμενο, δεν περιείχε αναφορά σε ενδεχόμενη ανάληψη δράσης εξυγίανσης όσον αφορά την Banco Popular και, πιο συγκεκριμένα, δεν μπορούσε να συναχθεί από το περιεχόμενό της συμπέρασμα περί της εφαρμογής τέτοιας δράσης ούτε, κατά μείζονα λόγο, για το εργαλείο εξυγίανσης που θα μπορούσε να εφαρμόσει το ΕΣΕ. Όσον αφορά το άλλο απόσπασμα που παρατίθεται στη σκέψη 617, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε να επισημάνει ότι το απόσπασμα αυτό δεν αφορούσε ειδικώς την κατάσταση της Banco Popular.

363 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι αναιρεσείοντες εσφαλμένως υποστηρίζουν, στο πλαίσιο της πρώτης και της τρίτης αιτίασης, ότι το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 88, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 116 του κανονισμού ΕΜΕ.

364 Επιπλέον, η δεύτερη αιτίαση περί αντιφατικής αιτιολογίας πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, τόσο στις σκέψεις 615 και 616 όσο και στις σκέψεις 485 έως 488 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε, με σχεδόν πανομοιότυπη διατύπωση, αν οι επίμαχες πληροφορίες ήταν ικανές να αποκαλύψουν ότι η Banco Popular θα μπορούσε να υπαχθεί σε διαδικασία εξυγίανσης. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε ενδεχόμενη παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας με βάση το ίδιο νομικό κριτήριο.

365 Δεύτερον, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 88, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 116 του κανονισμού ΕΜΕ, οι αναιρεσείοντες επικρίνουν κατ' ουσίαν την εκτίμηση του αποσπάσματος της συνέντευξης που παρατίθεται στη σκέψη 612 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Στο απόσπασμα αυτό, η πρόεδρος του ΕΣΕ απάντησε σε ερώτηση η οποία αφορούσε ειδικώς την κατάσταση της Banco Popular ως εξής:

«Ποτέ δεν ομιλώ για μεμονωμένες τράπεζες. Υπάρχουν περισσότερες τράπεζες που έχουν τραβήξει την προσοχή μας και ασφαλώς και η Banco Popular είναι μια περίπτωση που παρακολουθούμε, όχι όμως η μόνη.» (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

366 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι η πρόεδρος του ΕΣΕ αποκάλυψε εμμέσως το ενδεχόμενο διεξαγωγής διαδικασίας εξυγίανσης της Banco Popular, επισημαίνοντας ότι το ΕΣΕ παρακολουθούσε την περίπτωση της τράπεζας αυτής.

367 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, στη σκέψη 613 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στη διαπίστωση ότι οι δηλώσεις που παρατίθενται στη σκέψη 612 της απόφασης αυτής, καθώς και στη σκέψη 365 της παρούσας απόφασης, δεν αφορούσαν εξατομικευμένη εξέταση της Banco Popular από το ΕΣΕ, ενόψει διαδικασίας ή δράσης εξυγίανσης, αλλά, γενικώς, την εποπτεία «των» ιδρυμάτων, αφορούσαν δηλαδή το σύνολο των ιδρυμάτων που εποπτεύει το ΕΣΕ σε συνεργασία με την ΕΚΤ στο πλαίσιο του ΕΕΜ.

368 Στο μέτρο, όμως, που οι αναιρεσείοντες δεν προβάλλουν παραμόρφωση ως προς το ζήτημα αυτό, η εξέταση του Δικαστηρίου στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να στηριχθεί στη διαπίστωση αυτήν του Γενικού Δικαστηρίου.

369 Επομένως, βάσει των διαπιστώσεων που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 358 έως 360 της παρούσας απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο επισημαίνοντας, στη σκέψη 613 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι η Banco Popular, ως πιστωτικό ίδρυμα καλυπτόμενο από τον ΕΕΜ, εποπτεύεται από το ΕΣΕ σε συνεργασία με την ΕΚΤ δεν αποτελεί εμπιστευτική πληροφορία κατά την έννοια του άρθρου 339 ΣΛΕΕ και των άρθρων 88 και 91, ερμηνευόμενων υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 116 του κανονισμού ΕΜΕ.

370 Στο πλαίσιο αυτό, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ακόμη, αφενός, ότι, λόγω των αρνητικών δημοσιευμάτων για την Banco Popular, η πρόεδρος του ΕΣΕ όφειλε να επιδείξει τη μέγιστη δυνατή σύνεση και, αφετέρου, ότι η αγορά ερμήνευσε το περιεχόμενο της συνέντευξης της 23ης Μαΐου 2017 στον τηλεοπτικό σταθμό *Bloomberg* ως ένδειξη για την πιθανή ανάληψη δράσης όσον αφορά τη συγκεκριμένη τράπεζα.

371 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι, καθόσον δεν κοινοποιήθηκε καμία εμπιστευτική πληροφορία κατά τη συνέντευξη αυτή, δεν μπορεί να συναχθεί από τις περιστάσεις αυτές ότι η πρόεδρος του ΕΣΕ παρέβη την υποχρέωση εμπιστευτικότητας.

372 Επομένως, η πρώτη, η δεύτερη και η τρίτη αιτίαση που προβάλλεται προς στήριξη του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες.

β) Επί της τέταρτης αιτίασης, περί διαρροής εσωτερικών πληροφοριών

373 Με την τέταρτη αιτίαση του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι το άρθρο που δημοσιεύθηκε στις 31 Μαΐου 2017 στο πρακτορείο *Reuters* δεν αποδεικνύει ότι υπήρξε διαρροή εμπιστευτικών πληροφοριών, η οποία συνιστούσε παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας από το ΕΣΕ και την Επιτροπή.

374 Συναφώς, από τις σκέψεις 619 έως 633 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την ύπαρξη παράβασης της υποχρέωσης αυτής με το σκεπτικό, αφενός, ότι οι πληροφορίες που διέρρευσαν μέσω του άρθρου αυτού είτε διαψεύσθηκαν από το ΕΣΕ είτε είχαν ήδη δημοσιοποιηθεί. Αφετέρου, με τις σκέψεις 634 έως 643 το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι δεν αποδείχθηκε ενώπιόν του ότι η διαρροή των πληροφοριών αυτών οφειλόταν στο ΕΣΕ ή στην Επιτροπή.

375 Στο πλαίσιο της τέταρτης αιτίασης του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες επικρίνουν μόνον τις σκέψεις 625 και 627 έως 632 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Υποστηρίζουν, κατά πρώτον, ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις αυτές, από την εσωτερική διαρροή την οποία αναφέρει το άρθρο που δημοσιεύθηκε στις 31 Μαΐου 2017 στο πρακτορείο *Reuters* συναγόταν ότι επρόκειτο να αναληφθεί δράση εξυγίανσης όσον αφορά την Banco Popular και, κατά δεύτερον, ότι η πληροφορία αυτή δεν ήταν δημόσια, παρά το γεγονός ότι είχε δημοσιευθεί και σε άλλα άρθρα, διότι τα άρθρα αυτά δεν επικαλούνταν εσωτερικές πηγές της Ένωσης.

376 Αντιθέτως, οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβητούν τις διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 634 έως 639 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά τις οποίες δεν απέδειξαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι η προβαλλόμενη εσωτερική διαρροή πληροφοριών μπορούσε να καταλογιστεί σε υπάλληλο της Επιτροπής ή σε μέλος του προσωπικού του ΕΣΕ.

377 Στο μέτρο που, βάσει των τελευταίων αυτών διαπιστώσεων, το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε να αποφανθεί, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, ότι δεν αποδείχθηκε παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας από την Επιτροπή ή το ΕΣΕ, η τέταρτη αιτίαση είναι αλυσιτελής.

γ) Επί της πέμπτης, της έκτης, της έβδομης και της όγδοης αιτίασης του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως

378 Η πέμπτη και η έκτη αιτίαση του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως στηρίζονται σε προδήλως εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

379 Όσον αφορά την πέμπτη αιτίαση, επισημαίνεται ότι, στις σκέψεις 637 έως 641 της απόφασης αυτής, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως αποφάνθηκε επί της ύπαρξης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της παράβασης της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας και της προκληθείσας ζημίας, αλλά εξέτασε το προκαταρκτικό ζήτημα αν η παράβαση της υποχρέωσης αυτής, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, μπορούσε να καταλογιστεί στην Επιτροπή ή στο ΕΣΕ.

380 Όσον αφορά την έκτη αιτίαση, αρκεί να επισημανθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τις σκέψεις 643 έως 645 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι μια εσωτερική έρευνα δεν ασκεί επιρροή για την εκτίμηση φερόμενης ως παράνομης συμπεριφοράς, η οποία προκάλεσε τη ζημία που προβάλλεται στο πλαίσιο του επίμαχου καθεστώτος εξυγίανσης, εφόσον η έρευνα πραγματοποιήθηκε μετά την έγκριση του καθεστώτος αυτού. Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως αποφάνθηκε επί της σημασίας των μηχανισμών ελέγχου ή προειδοποίησης για την αποτροπή της επέλευσης τέτοιας ζημίας.

381 Η έβδομη αιτίαση βάλλει κατά των σκέψεων 609 και 610 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Με τις σκέψεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, πέραν της συνέντευξης της προέδρου του ΕΣΕ της 23ης Μαΐου 2017 και του άρθρου που δημοσιεύθηκε στο πρακτορείο *Reuters* στις 31 Μαΐου 2017, οι νυν αναιρεσείοντες δεν προσδιόρισαν άλλες δηλώσεις του ΕΣΕ οι οποίες, κατά την άποψή τους, παραβιάζουν την υποχρέωση εμπιστευτικότητας.

382 Στην αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες κάνουν λόγο για «διαρροές πληροφοριών» προς τις ισπανικές διοικητικές αρχές, στέλεχος των οποίων ήταν επίσης μέλος του ΕΣΕ, παραπέμποντας απλώς σε σημεία του δικογράφου της προσφυγής και του υπομνήματος απαντήσεως που κατέθεσαν πρωτοδίκως. Εντούτοις, με την αίτηση αναιρέσεως, δεν απέδειξαν ότι το Γενικό

Δικαστήριο παραμόρφωσε τις σχετικές με τις εν λόγω διαρροές πληροφορίες που περιέχονταν στα εν λόγω δικόγραφα, αρνούμενο να δεχθεί ότι οι εν λόγω «διαρροές πληροφοριών» αποτελούν δηλώσεις του ΕΣΕ.

383 Επομένως, η έβδομη αιτίαση είναι απαράδεκτη.

384 Όσον αφορά, τέλος, την όγδοη αιτίαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, στις σκέψεις 647 έως 650 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την αιτίαση περί παθητικής στάσης του ΕΣΕ και της Επιτροπής, με την αιτιολογία ότι οι αναιρεσείοντες δεν εξήγησαν ούτε τι τους προσάπτουν ούτε ποια μέτρα όφειλαν να λάβουν και ποιες διατάξεις επέβαλλαν.

385 Στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν το βάσιμο των εκτιμήσεων αυτών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία τους, όπως συνοψίζεται στη σκέψη 346 της παρούσας απόφασης, δεν αποδεικνύει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης.

386 Βάσει των προεκτεθέντων, το πρώτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

Θ. Επί του δεύτερου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως το οποίο αφορά την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας

387 Με το δεύτερο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε, στις σκέψεις 653 έως 674 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν υφίστατο αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προβαλλόμενης παράβασης της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας και της κρίσης ρευστότητας που αντιμετώπισε η Banco Popular.

388 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε την προβαλλόμενη ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μόνον επικουρικώς, αφού διαπίστωσε ότι δεν υπήρξε παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας. Επιπλέον, από την ανάλυση του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθούν όλα τα επιχειρήματα με τα οποία αμφισβητείται το συμπέρασμα αυτό του Γενικού Δικαστηρίου.

389 Επομένως, το δεύτερο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως είναι αλυσιτελές.

Ι. Επί του τρίτου σκέλους του τέταρτου λόγου αναιρέσεως σχετικά με το αίτημα αποζημίωσης

390 Με το τρίτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, στις σκέψεις 678 έως 698 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε εσφαλμένως, ως απαράδεκτο, το σχετικό με την ακύρωση της αποτίμησης 2 αποζημιωτικό αίτημά τους.

391 Συναφώς, επισημαίνεται ότι οι νυν αναιρεσείοντες ζητούσαν, αφενός, την ακύρωση της αποτίμησης 2, ανεξαρτήτως της ενδεχόμενης ακύρωσης του επίδικου καθεστώτος εξυγίανσης και της απόφασης 2017/1246, και, αφετέρου, ζητούσαν αποζημίωση σε σχέση με την αποτίμηση αυτή.

392 Όσον αφορά το πρώτο αίτημα, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 20, παράγραφος 15, του κανονισμού ΕΜΕ προβλέπει ότι μια αποτίμηση όπως η αποτίμηση 2 αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του καθεστώτος εξυγίανσης, διευκρινίζοντας ταυτόχρονα ρητώς ότι η αποτίμηση αυτή δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο χωριστής προσφυγής, αλλά μπορεί να προσβληθεί μόνο με προσφυγή στρεφόμενη κατά της απόφασης του ΕΣΕ. Η διάταξη αυτή απηχεί την πάγια νομολογία σχετικά με το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, σύμφωνα με την οποία τα ενδιάμεσα μέτρα που κατατείνουν στην προετοιμασία της τελικής απόφασης δεν παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να προσβληθούν με προσφυγή χωριστή από εκείνη που ασκείται κατά της τελικής απόφασης (πρβλ. απόφαση της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ, C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

393 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο απορρίπτοντας το πρώτο αυτό αίτημα ως απαράδεκτο.

394 Όσον αφορά το δεύτερο αίτημα, όπως επισήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 86 των προτάσεών της, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς το απέρριψε ως απαράδεκτο. Συγκεκριμένα, από τις σκέψεις 689 έως 698 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι δεν καθίστατο σαφές στο δικόγραφο της προσφυγής ποια ήταν η νομική βάση του εν λόγω αιτήματος αποζημίωσης που προβλήθηκε στο πλαίσιο της αμφισβήτησης της αποτίμησης 2, ελλείψει οποιουδήποτε ευλόγου συνδέσμου μεταξύ των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης των οποίων έγινε επίκληση και της ζητηθείσας αποζημίωσης.

395 Πάντως, ούτε από την επιχειρηματολογία που προβάλλεται προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως καθίσταται σαφές ποια είναι η νομική βάση του αιτήματος αυτού.

396 Επομένως, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το δεύτερο αίτημα ως απαράδεκτο.

397 Κατά συνέπεια, το τρίτο σκέλος του τέταρτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

398 Κατόπιν της απορρίψεως όλων των λόγων αναιρέσεως που προβλήθηκαν από τους αναιρεσείοντες, η αίτηση αναιρέσεως κρίνεται απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

399 Σύμφωνα με το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, εάν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

400 Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

401 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες ηττήθηκαν, πρέπει, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής, του ΕΣΕ και της Banco Santander, να φέρουν, πέραν των δικαστικών εξόδων τους, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Επιτροπή, το ΕΣΕ και η Banco Santander.

402 Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ως άνω Κανονισμού, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

403 Κατά συνέπεια, το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Οι Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez και María Rosario Mari Juan Domingo φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ) και η Banco Santander SA.

3) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

(υπογραφές)